

БЕТАНИ КЕМБЪЛ РАЙ ЗА ВСЕКИ

Превод от английски: Андрей Андреев, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Преди шест месеца, когато Моли я взеха в сериала „Болницата“, актрисата, която играеше доктор Катерина Блийкмън, я дръпна настрана.

— Тук е истинска лудница — подзе тя. — Никога не знаеш какво може да се случи. Но ще ти кажа нещо. Ако режисьорът пожелае да те види в кабинета си — ако изобщо някога пожелае да те види — внимавай! Очакват те неприятности.

— Неприятности ли? — повтори предпазливо Моли, която беше щастлива, че си е намерила работа.

— В подобен сериал никога не се знае какво ще стане с героинята ти — сценаристите винаги могат да ти скроят нещо ужасно. А нашите са направо прословути с това. Много често някой бива привикан и му се казва, че всичко е свършено... — Тя зловещо прекара показалец през гърлото си.

От този разговор досега четирима актьори бяха извикани при режисьора, за да им бъде съобщено, че героите им ще бъдат убити или премахнати по някакъв друг начин. Сред тях беше и актрисата, която играеше д-р Катерина Блийкмън. Тя почина от неочакваното и смъртоносно ухапване на пепелянка, поставена в апартамента ѝ от нейния конкурент, злият д-р Себастиан Форест. Не след дълго самият доктор Форест също изчезна от сценария, злополучно загинал при гмуркане с акваланг. И сега Моли на свой ред беше получила ужасяващата покана за разговор в режисьорския кабинет.

Може пък и да не е толкова сериозно, мислеше си тя. Може би ще решат да ме изпратят до Англия за спешна мозъчна операция, самолетът ще падне и аз просто ще изчезна за няколко месеца. Или може би ще се изгубя в морето и ще получа амнезия, но след няколко месеца ще се върна и ще изглеждам като нова. Това не би било толкова лошо.

Снегът навън се носеше между сивите сгради. В кабинета обаче въздухът беше топъл и влажен от парата, която излизаше от чайника до

бюрото на Леон Медвет. Стаята миришеше на ментол. Леон беше настинал и внасяше в боледуването си точно толкова мелодрама, колкото и в сериала, който режисираше. След като дълго кашля и подсмърча, той се усмихна.

— Ще бъда откровен, Моли. Убиваме твоята героиня. Сценаристите решиха да изключат системата за поддръжка на живота ѝ. Оставяме я да умре с достойнство... — Моли не трепна. Седеше, кръстосала крака с високо вдигната брадичка и твърд поглед. Зарече се да изглежда спокойна, дори жизнерадостна. В края на краищата беше актриса. — Решиха да те убият по време на празниците... — Леон сдъвка таблетка витамин С и се изсекна. — Да пораздвижат емоциите. Не е нещо лично. Всъщност на мен ми е много неприятно...

Единственият външен израз на чувства, който Моли си позволи, беше да изправи рамене. По дяволите, помисли си тя. Да ме убият! Това разваля плановете за сватбата ми... Погледна го самоуверено, за да му даде знак, че е разбрала думите му. През последните три месеца бе играла Кларис в ежедневния сериал „Болницата“ и през цялото време Кларис бе лежала в кома. Накратко, ролята не беше кой знае какво предизвикателство, но беше работа, истинска актьорска работа, а и заплатата стигаше за наема.

— Наздраве! — каза тя, когато Леон кихна.

— Съжалявам, че го правим по Коледа... — Той се изсекна в кърпата си. — Но сценаристите решиха, че така ще стане по-драматично. Нали знаеш. Вече сме правили коледни сватби и коледни бебета, къщата на д-р Финли изгоря на Коледа, имаме няколко коледни случаи на смърт и злополуки, но никога досега не сме изключвали нечий системи на Коледа! — Думите му прозвучаха чудовищно и безсърдечно, ала Моли кимна, като се мъчеше да изглежда колкото можеше по-делова. Тя не беше ослепителна красавица, но от нея се излъчваха здраве и сърдечност. Имаше дълга и буйна червена коса, която носеше опъната назад и хваната с шнола. Деликатно извитите кестеняви вежди подчертаваха раздалечените ѝ сини очи и покритите с лунички скули. Знаеше, че не е красавица, но имаше изразително лице и дрезгав, много добре обработен глас. Знаеше също, че по пътя към успеха ще трябва да разчита на таланта си, а не на красотата. Само още не бе разбрала колко много една актриса зависи от късмета и случайностите. А късметът ѝ, точно както и този на нещастната ѝ

героиня, току-що си бе отишъл. — И така — продължи Леон, загледан в кутийка с таблетки против кашлица, — ще те използваме още две седмици. Надявам се, че ще си намериш добра работа. Всъщност аз съм сигурен, че можеш да играеш много по-интересни роли от тази на жена в кома.

— Благодаря — механично се усмихна Моли.

— А освен това... — Той най-после остави хапчетата. — Нали искаше отпуска точно по Коледа, за да се ожениш?

— Да — кимна тя, без да сваля хладната усмивка от лицето си. Но не съм искала да е завинаги, помисли горчиво. Майкъл хич нямаше да се зарадва. Много ти благодаря, Леон. Какво ще кажеш някой да те убие, за да излезеш и ти в отпуск по коледните празници?

— Ето, виждаш ли? — оживи се Леон. — Ще можеш да си удължиш медения месец колкото искаш. Нали ще имате меден месец?

— Да. В Ню Орлийнс. Ако все още можем да си го позволим — след като съм безработна...

— Ах! — въздъхна той. — Ню Орлийнс! Слънце. Палми. Топлина. Френският квартал. Джаз. Завиждам ви! Завиждам ви за всичко. За младостта. За здравето ви. Без здраве нямате нищо! — Леон отново кихна и очите му се насълзиха. След това обърна зачервения си нос към Моли и я погледна с влажен поглед. — Вие сте благословени, знаете ли? Благословени!

Вярно, помисли си мрачно Моли. Благословени са безработните.

Това трябваше да се случи, повтаряше си тя, докато вървеше през падащия сняг. Отдавна знаеше, че тези кръвожадни вампири, сценаристите, нямаше да оставят Кларис да оцелее. Забавляваха се, като убиваха героите, изгубваха ги по време на сафари, в някоя лавина или в чуждестранна революция. Докарваха им амнезия или раздвоение на личността, измисляха им хиляди страдания, физически и умствени. Моли реши, че не би трябвало да се изненадва от решението им да убият Кларис.

И все пак се бе надявала, че Кларис ще издържи поне още три-четири месеца. Тя и Майкъл щяха да се оженият на Коледа, след две седмици, когато той щеше да е свършил дипломната си работа по драматично изкуство. Щеше да е съвсем скромна сватба. Майкъл

щеше да дойде от Минеаполис в Ню Йорк и щяха да се оженят при някой местен свещеник. Моли дори нямаше годежен пръстен — бяха решили, че е ненужен разход. Единственият лукс, който си позволяваха, беше четиридневния меден месец в Ню Орлийнс. Тя вече беше купила самолетните билети, за да се възползва от коледното намаление. Билетите бяха скрити в едно от кухненските чекмеджета.

По това време на годината мракът в Ню Йорк падаше рано и когато Моли стигна до новата си квартира, сенките вече се издължаваха. Все още не можеше да я възприеме като дом. Живееше тук само от няколко седмици.

Когато бе пристигнала в Ню Йорк, беше наела една стая. Новото ѝ жилище беше малко според среднозападния стандарт, но тя нямаше почти никакви мебели и след теснотията на миниатюрната стаичка, апартаментът ѝ се струваше огромен. Неговите две стаи отекваха като пещери и тази вечер Моли усещаше какво ще повтаря ехото — „Пари за наема? Наема? Наема?“

Отключи няколкото брави на вратата, влезе и се съблече. Това жилище наистина беше два пъти по-голямо от стаята ѝ, но и над пет пъти по-скъпо. Все пак, двамата с Майкъл трябваше да живеят някъде. Той имаше малко спестявания, на които можеха да разчитат за известно време. Затова тя си позволи само едно легло на старо и диван, който бе видял и по-добри дни. Когато дойдеше, Майкъл щеше да донесе мебелировката от жилището си в Минеаполис. Моли се сгуши на дивана, за да се постопли. Както повечето стари апартаменти, и този имаше слабо отопление и често беше студен. Тя потрепери и се замисли за съдбата на нещастната Кларис.

Можеше да се върне към полудневната си работа на сервитьорка в „Грийнс Кафе“. И ако скоро не намереше друг ангажимент като актриса, щеше да си потърси целодневна работа. Никога не се бе страхувала от труд. Никой никога не ѝ бе казал, че ще ѝ бъде лесно да пробие като актриса. И двамата с Майкъл го знаеха много добре, въпреки че той ѝ се струваше малко неуверен. А не би трябвало — помисли си разпалено Моли. Защото Майкъл имаше талант. Огромен талант!

Погледна часовника си. Нямаше още пет часа — трябваше да спре да се самосъжالياва и да се обади на агентката си, Клайти Прокопулос. Грабна телефона и набра номера.

— Прокопулос и сие — отговори рязко енергичната Клайти. — Да?

— Клайти, обажда се Моли Рандъл. Убиват героинята ми в „Болницата“. Остават ми само две седмици.

— Мразя сценаристите на „Болницата“! — изруга Клайти. — Масови убийци! Всеки, който им пратя, бива убит най-много до шест месеца. Дяволите да ги вземат дано!

— Клайти, отчаяна съм! Случи се в най-неподходящия момент...

— Винаги става така, сладурче... Весела Коледа!

— Има ли нещо подходящо за мен? Реклами, каквото и да е?

— Щях да ти кажа, миличка. Нали това ми е работата?

— Нещо сигурно — примоли се Моли. — Ако можех да се закрепя на сигурна работа, поне за известно време...

— Има още хиляда безработни актьори — засече я Клайти. — Чакай да погледна... — Чу се шумолене на хартия. — Не си толкова лесна за пласиране, както знаеш. С тези лунички... И с толкова малък стаж като актриса...

— Ами не мога да направя стаж, ако някой не ми даде възможност! — заяви решително Моли. — А и през последните шест месеца играх в шоу на националната телевизия. Това би трябвало да има значение, независимо, че героинята ми през цялото време бе в безсъзнание.

— Добре, добре, изчакай малко — промърмори Клайти. — Ето... Набират актьори за експериментален мюзикъл „Банята“. Но за да получиш ролята, ще трябва да се съблечеш...

— Аз съм актриса! — Моли вложи цялото си достойнство в тези думи. — Няма да стигна дотам, че да се показвам гола!

— Добре, миличка, добре... — въздъхна Клайти. — Само те попитах. Защо не опиташ в „Палмър Ейджънси“? Там търсят жена с автентичен латвийски акцент.

— Латвийски ли? — Не знаеше дори къде се намира Латвия, та камо ли какво бе произношението на жителите ѝ.

— Сладка моя, казвам ти какво имам! — отсече Клайти. — Добре. Дочух също, че в един от сериалите имат нужда от момиче, което да играе гимназистка... Не, всъщност ти не си подходяща, твърде висока си, а гласът ти е много нисък.

— Каквото и да е, Клайти! След две седмици се женя. Поне единият в семейството трябва да има работа...

— Две седмици — измърмори Клайти. — Мило момиче, на теб ти трябва не агент, а магьосник! Да видим. Веднага след Нова година една образователна компания започва записи на аудио-визуални материали за човешкото здраве. Има две звукови роли. Но не е много добре платено.

— Няма значение — въздъхна Моли. — Само ми дай адреса.

— Драга моя, зная, че не искаш да чуваш подобни неща, но съм сигурна, че ще получиш по-добра работа, ако се съблечеш...

— Казах ти! — отвърна гордо Моли. — Няма да го направя. Не съм стриптийзърка. Аз съм актриса.

— Да, но ако не играеш, не си актриса — отбеляза Клайти. — Виж какво, мило дете, ти си млада. И много наивна. Тук не е Минесота. Тук е големият град с гадните улици. Понякога трябва да правиш компромиси.

— Никога! — вирна брадичка Моли.

— Аз не се шегувам. И не искам да те обидя, но този твой приятел по-реално ли гледа на живота? Избрали сте наистина труден път да си вадите хляба.

— Знам, знам. „Зад всяка светлинка на Бродуей има по едно разбито сърце“ — и други от тоя род. Но, Клайти, ние ще успеем! Майкъл и аз си мечтаем за това от четири години.

За момент от страната на Клайти настъпи тишина.

— Миличка — въздъхна тя, — надявам се, че няма да те изненадам, но — не можете да се храните с мечти...

— Ако трябва, и това ще направим! — отвърна решително Моли, която седеше на дрипавия диван в празната стая. И не се шегуваше. Без мечти, мислеше тя, човек е все едно мъртъв.

Следващия ден прекара в кръстосване между кабинетите на различни режисьори по заснежените и изпълнени с коледни тълпи улици. Не можа да получи ролята, изискваща латвийски акцент, а от сериала с ученичката ѝ казаха, че гласът ѝ е твърде нисък. Но най-после щастieto ѝ се усмихна. Здравният образователен проект ѝ осигури роля за звуковото оформление на три серии, и то веднага след Нова година. Щеше да озвучава гласа на микроб.

Добре де, каза си Моли, докато прекосяваше фойайето по посока на пощенските кутии — не беше лейди Макбет, но хонорарът щеше да стигне за наема. Сега нямаше да се чувства толкова ужасно, когато трябваше да съобщи на Майкъл, че работата ѝ в сериала бе приключила.

Отключи пощенската кутия и настроението ѝ веднага падна при вида на купчината сметки. После забеляза, че имаше дебел плик от Майкъл и се зарадва. Забрави сметките, забрави за предстоящата смърт на Кларис, забрави за унижението да бъдеш микроб и почти тичешком изкачи стръмните стълби до апартамента си. Когато влезе вътре, бързо свали палтото си, хвърли сметките на единия край на дивана и се сви в другия с писмото на Майкъл. Извади четирите сгънати страници от плика и се усмихна. Разгъна листовите и зачете. Внезапно усмивката ѝ посърна и кръвта се дръпна от лицето ѝ.

„Не мога да го направя“ — пишеше Майкъл с дребния си остър почерк. — „Просто не мога да се ожения за теб, Моли. Въпреки, че много те харесвам, винаги съм имал чувството, че всъщност ние с теб не сме един за друг. Намерих друга жена...“

Не, помисли си Моли. Изведнъж ѝ се стори, че сякаш нещо изсмука светлината и кислорода от стаята. Неспособна да диша, тя почувства ужасна тежест в гърдите. Не, помисли пак, свита на износения диван. Това не е възможно.

Отново прочете първите редове. Всяка дума отекуваше в съзнанието ѝ като оглушителен удар.

Майкъл не желаше да се ожени за нея. Не я обичаше. Беше си намерил друга. Струваше ѝ се, че пропада в тъмна бездна. Вече нищо нямаше да бъде както преди. Шокирана, почти без да разбира смисъла на думите му, прочете и останалите страници.

Майкъл пишеше, че са твърде различни. Въпреки нейната увереност, че ще успеят като актьори в Ню Йорк, той никога не го бе вярвал. Животът на актьор, който се опитва да се издигне, винаги е изпълнен с бедност и разочарования и Майкъл осъзнал, че не това му е нужно. Съгласявал се с мечтите на Моли заради нейната пламенност, но когато размислил трезво, видял колко неосъществими са плановете ѝ. Именно съмненията му го задържали една година в Минеаполис. Казал ѝ, че иска да вземе още една диплома за в случай, че му се наложи да преподава. А всъщност никога не бил желал истински да се

премести Ню Йорк. Опитал се да повярва в мечтите ѝ. Ала колкото повече приближавал денят на сватбата, толкова повече се убеждавал, че осъществяването им е невъзможно. Намерил си по-подходяща за него жена, една от студентките в курса.

Много си приличали — и двамата били артистични, обаче и практични. Тя искала да стане преподавателка, а той осъзнал, че желае същото. Искали да живеят тих, но творчески живот в някое малко университетско градче. Вместо да дойде в Ню Йорк за Коледа, щял да пътува до Корнинг, Айова, където щял да се срещне с родителите на момичето. Писмото свършваше така:

„Моли, ти си необикновена жена и имаш необикновен талант. Ала дори необикновените хора невинаги успяват. Има една песен за неосъществимите мечти. Точно те са невъзможни за мен. Мога да си мечтая само за реални неща.

Зная, че това ще те нарани и ми е много неприятно, но по-добре да се случи сега, отколкото по-късно. Нещата между нас никога нямаше да потръгнат истински. Пожелавам ти всичко най-хубаво, ала не мога да поема по пътя, който ти си избрала. Винаги ще си спомням с обич за теб.

Майкъл

П.П. Съжалявам, че вече си наела апартамента, но може би ще успееш да го преотстъпиш или да си намериш съквартирантка. Все още можеш да върнеш билетите до Ню Орлийнс.“

Моли невярващо гледаше писмото. Беше твърде зашеметена, за да чувства каквото и да било. С Майкъл се познаваха от четири години. Бяха се срещнали през втората си година като студенти в класа по драматично изкуство, когато тя играеше Мария, а той — Тони в колежанската продукция на „Уестсайдска история“ и оттогава до заминаването ѝ в Ню Йорк бяха неразделни. Освен в няколко мюзикъла, бяха участвали в пет-шест театрални спектакъла, от едноактни пиеси до Шекспир. Съществуваша само за сцената. Моли го

смяташе за най-надарения млад актьор, когото бе срещала, почти гений. И двамата бяха луди по театъра. Освен това Майкъл беше не само талантлив, но и красив. Малко по-висок от нея, с изваяно тяло, той се движеше с грацията на професионален танцьор. Беше мургав, с черна коса и искрящи черни очи.

Тя бе вярвала, че споделят всичко — чувствата, мислите, надеждите, плановете си. Но се оказа, че бе грешила. Напълно. Внезапно осъзна, че макар дълбоко наранена, беше и ядосана. При това изключително ядосана.

Защо толкова дълго я беше лъгал за мечтата си да дойде в Ню Йорк? Или беше лъгал и себе си? Ако е имал съмнения, защо не бе имал и смелостта да ги сподели? И освен това, как може да е толкова непочтен, че вече сгоден за една жена в Ню Йорк, да се ожени за друга в Минеаполис? И защо, при наличието на такъв талант, искаше да стане учител? Майкъл се е страхувал от Ню Йорк. Той беше страхливец!

Ще му се обади, реши отчаяно Моли. Може би всичко беше някаква ужасна грешка, идиотско недоразумение. Но когато набра номера му, телефонът даваше заето. Майкъл, помисли с отвращение тя, знам какво си направил! Оставил си телефона отворен. Правиш го винаги, когато не искаш да се срещнеш лице в лице с нещо. Страхуваш се да говориш с мен...

Чувствата ѝ се мятаха между двете крайности. От една страна беше нейният любим, когото беше изгубила и за когото щеше да тъгува вечно, а от друга — беше малодушен, неискрен и безхарактерен лъжец и тя беше доволна, че се е отървала от него. Би направила всичко, да, всичко, за да си го върне... Не, не би го приела, дори да допълзи на колене, облечен във власеница и посипал главата си с пепел... Емоциите ѝ се люшкаха ту в една посока, ту в друга. На моменти се разплакваше. После кръстосваше празната стая и риташе дивана с безсилна ярост.

Цяла нощ мислите и чувствата не ѝ даваха мира. Накрая реши две неща. Едното беше, че освен дето Майкъл я беше лъгал, тя самата също се бе лъгала относно него. Нима не беше усещала страха и нежеланието му да поема риск? Да, имаше голям талант, но само талант не беше достатъчен. Човек трябваше да има решителност и

смелост. Да бъде воин. А той се боеше от рисковете. Майкъл определено не беше воин.

Моли бе израснала в семейство, където независимостта беше на почит, а индивидуалността — насърчавана. Миналата Коледа леко ексцентричният ѝ баща бе казал:

— Вземи го, ако мислиш, че трябва да го вземеш, Мол. Но той няма да може да се оправя в живота. Няма огън в сърцето си.

Огън, помисли тя вцепенена и отиде до килера, където държеше кутията от обувки с всички писма, които Майкъл ѝ бе изпратил в Ню Йорк. Занесе ги в кухнята и запали огън в старата фурна. Едно по едно предаваше писмата на пламъците, докато в ръцете ѝ остана последното. Все още зашеметена, но вече със сухи очи, Моли пак го прочете.

— Сбогом, Майкъл — каза с дрезгав глас.

Огънят обхвана страниците и ги превърна на пепел. Навън се развиделяваше и сивото утро надничаше през прозореца. И така, нямаше да се ожени на Коледа. Точно обратното. Щеше да бъде съвсем сама.

Седна на дивана изтощена. Би било чудесно, ако можеше да си отиде у дома, но в момента като че ли нямаше дом. Баща ѝ беше приел преподавателско място за една година в университета в Ибадан, Нигерия, и майка ѝ замина заедно с него. Брат ѝ преподаваше английски в Токио. Сестра ѝ работеше в Южна Африка за Корпуса на мира. Тази Коледа тя нямаше да има нито един пряк роднина в цяла Северна Америка. Отново се сети за баща си и за съвета, който бе дал на всичките си деца.

— Първо правило — им беше казал той. — Никога не мисли за себе си като за жертва или наистина ще станеш такава! Самосъжалението е най-омаломощаващото чувство на света! — Добре, помисли Моли и кимна. Нямаше да бъде жертва. Отказваше да се чувства безпомощна и да се самосъжاليا. Баща ѝ обичаше да казва и друго: — Когато някой те нарани, Мол, не му го връщай. Вместо това направи нещо хубаво за себе си. Реванширай се по този начин — да живееш добре е най-доброто отмъщение.

Тя нямаше никакво желание да наранява Майкъл. Но и нямаше какво да направи, за да се почувства по-добре. Или имаше?

Сети се за самолетните билети в кухненското чекмедже и прехапа устни. Беше изгубила работата и годеника си. Семейството ѝ бе разпиляно в три различни държави и на Коледа щеше да остане сама. Беше наела апартамент, който не можеше да си позволи, и нямаше почти никакви мебели. Бъдещето ѝ не криеше нищо повъзвишено от гласа на микроб, причиняващ настинка. Но все още не беше победена и нямаше намерение да се отказва от радостите, които животът можеше да ѝ предложи. Майкъл я бе подсетил да върне самолетните билети. Точно това смяташе да направи. С неговия.

Беше си планирала една лудория за Коледа и имаше намерение да я извърши. Той щеше да гостува на бъдещите си сватове в Айова, а Моли щеше да отиде в Ню Орлийнс — градът, за който бяха мечтали. И нещо повече — щеше да прекара чудесно там!

Отиде до прозореца и се загледа в тухлената стена отсреща. Цяла нощ бе валял сняг и стрехите на сградата бяха покрити с големи бели преспи. Помисли си за Ню Орлийнс, където имаше слънце дори през декември, където цветята цъфтяха, палмите полюляваха огрени от слънцето листа, небето беше синьо, въздухът — топъл, а улиците бяха изпълнени с музика.

Щеше да отиде на своя меден месец. Неомъжена, сама и свободна.

ВТОРА ГЛАВА

— Ако ти се струва, че имаш неприятности, огледай се — често казваше бащата на Моли. — Все някой има по-големи грижи от твоите. Заинтересувай се. Нищо не може да ти помогне повече от това, да подадеш ръка на някой нуждаещ се.

Първият човек, когото Моли забеляза, щом се качи в претъпкания самолет, беше мъжът, седнал в едно от креслата на предния ред. Той беше строен, с приятен загар и много красив. Но явно имаше повече проблеми от нея. Беше сляп.

Тъмни очила покриваха очите му, а на пода до него лежеше кучеводач — стара и дебела немска овчарка с посивяла козина. Въпреки недъга си, мъжът излъчваше здраве и сила. Сивите панталони обгръщаха мускулести бедра, а широките му рамене изглеждаха още по-широки под ръчно плетения му пуловер. Снежната белота на яката подчертаваше бронзовия тен на кожата му. Моли интуитивно усети, че не бе чистокръвен нийоркчанин. Не беше човек, свикнал на сиво зимно небе и дни без слънце. Гъстата му кестенява коса бе сресана назад и откриваше високо чело. Челюстта му беше масивна, а скулите — подчертани, устата му — добре оформена. Мъжът седеше изправен и тъмните му очила гледаха напред — сякаш бе потънал в размисъл.

Отново погледна билета си и изведнъж усети особена тръпка. Мястото ѝ беше до това на слепеца. Там би трябвало да седи Майкъл, ако беше дошъл. Не мисли за това, строго си каза тя. Наложил си да си спомни бащиния съвет. Зарече се да бъде тактична към слепеца и да му помага според възможностите си. Сигурно е адски трудно да си сляп и да пътуваш сам сред празничните тълпи. Постапи палтото си на мястото за багаж над главите им и внимателно прекрачи кучето. Настани се в тясното кресло до мъжа и отново се изненада от невероятно силното му излъчване на прациящ от здраве човек.

— Красиво куче — подзе Моли, колкото да завърже разговор.

— Ласкаете го — тържествено се обърна към нея слепецът. — Той е стар и дебел и излъчва най-невероятни миризми.

Тя изненадано се вгледа в спокойното му изражение и се зачуди как да отговори. После забеляза трапчинките на бузите му и се засмя. Не беше очаквала, че ще се пошегува. Не очакваше и характерния му южняшки акцент, който извикваше представата за мед, примесен с дъх на уиски.

— На колко години е?

— В кучешки ли? — отвърна той бавно. — На тринадесет. Превърнато в човешки значи, че е над осемдесет. Клатушка се към гробищата, но с достойнство. Името му е Фриц. А моето е Пиърс Годард. Ще имаме ли удоволствието да научим вашето?

Мъжът протегна ръка и Моли я хвана. Дланта му беше твърда и силна, изпълнена с енергия.

— Моли. Моли Рандъл.

— Кожата ти е като коприна. Моли. Деликатна... — Той погали ръката ѝ. — Между другото, имаш ли лунички?

— Наистина имам! — изненадано го погледна тя. Луничките бяха нейното изпитание — никога не изчезваха, дори през зимата. Понякога, в тежки моменти, се бе чудила дали Майкъл не я обичаше тъкмо защото бе завинаги белязана от тях. — Нима можете да го разберете само от едно докосване?

— Позна! Имам силно развито тактилно усещане. Същото важи и за слуха ми. Искаш ли да ти кажа някои неща за теб?

Моли кимна, после осъзна, че мъжът не може да види жеста ѝ.

— Да! — каза тя очарована. Ръката ѝ остана в неговата. — Какво ще ми кажете?

— Да видим сега... — Той леко притисна ръката ѝ. — По структурата на костите се разбира, че си стройна. Дори висока. Това разбирам и по височината, от която идва гласът ти. Произношението ти показва, че си от Средния Запад или може би си работила над говора си. Или и двете.

— Това е... невероятно! — възкликна Моли, леко смутена от странните тръпки по гръбнака ѝ, предизвикани от допира му.

— Гласът ти обаче — замислено продължи Пиърс Годард — повдига много въпроси. Дори повече от отговорите, които ми дава. Каdifен е, но някъде сред каdifето се крие едно малко прегракнало жабче. Глас без възраст. Не мога да позная възрастта ти.

— На двадесет и три години съм.

— Двадесет и три... — кимна одобрително мъжът, сякаш на себе си. — Виж ти. Само на двадесет и три! — Думите му я накараха да се почувства неудобно от младостта си. Самият той беше в началото на тридесетте, а тъмните очила не можеха да скрият засмените бръчици в ъгълчетата на очите му. Пръстите му докоснаха украшенията с гранат пръстен и се заиграха с него. — А това, предполагам, не е годежен пръстен. Иначе би бил на другата ръка.

— Няма годежен пръстен — измърмори тя и с остра болка се сети за Майкъл. За пръв път от много време не ѝ се налагаше да внимава за изражението на лицето си. Едно предимство да разговаряш със слепец, помисли си Моли. Не беше необходимо, както досега, да надява каменното си изражение. В същото време беше поразена от дръзкото докосване на Пиърс. Осъзна, че въпреки слепотата си, той имаше и заложбите на прелъстител от класа. Може би слепотата го правеше дори още по-привлекателен за другия пол. Но тя беше сигурна поне за едно нещо — сега нямаше настроение за флирт, макар и ограничен във времето на един полет. Чувствата ѝ все още бяха наранени и нямаше намерение да си играе с тях. Нито пък щеше да го позволи на някой друг. Отново беше започнал да гали пръстите и дланта ѝ — бавно, сякаш се опиваше от усещането.

— Хм — смотолеве Моли и се намести в креслото си. — Още ли се нуждаете от ръката ми?

Мъжът се сепна. Изглеждаше малко изненадан — сякаш бе забравил за присъствието ѝ.

— Извинявай — каза той. Но ъгълчетата на устните му не издаваха съжаление.

Тя се захвана да пристегне колана на креслото си и откри, че това никак не е лесно. Моли летеше за пръв път. С учителската си заплата баща ѝ не можеше да си позволи да заведе някъде семейството си със самолет. Всичките си пътешествия бяха правили с кола. В Ню Йорк бе пристигнала с автобус на „Грейхаунд“. Забеляза, че предстоящият полет леко я плаши.

— Светна ли знакът за коланите? — попита Пиърс. Видя как едната му вежда въпросително се вдига над тъмните очила.

— Да — погледна го неспокойно тя. — Вие ще можете ли... Да ви помогна ли?

— Ако имаш желание... — безоръжаващо сви рамене той. — Всяка авиокомпания слага различни колани. И всичките работят по различен начин. Да си призная, не съм пътувал кой знае колко без придружител. Бих помолил някой от екипажа, но обикновено ми е неприятно да привличам вниманието.

Моли прехапа устни. Усещаше, че до нея седи горд човек, който не иска да безпокои стюардесите, но пък да закопчае колана му ѝ се струваше твърде интимен жест...

— С удоволствие ще направя всичко по силите си! — игриво рече тя. — Само ми кажете как.

Наложи ѝ се да се пресегне през стройното му тяло и опипом да намери другата част на колана. Много добре съзнаваше, че пръстите ѝ безпомощно се пипкат в скута на един абсолютно непознат мъж, а също и че за да се оправи със закопчалката, се бе приближила твърде много до него. Кучето надигна глава и я погледна сериозно с кехлибарените си очи — сякаш я подозираше в нечисти намерения спрямо господаря си.

— Закъде пътуваш? — прозвуча досами ухото ѝ провлеченият му глас и я накара да се изчерви.

— Ню Орлийнс — отговори Моли с огромно облекчение, тъй като коланът най-после се беше закопчал.

— Какво съвпадение! Извинявай — ще имаш ли нещо против да попритегнеш това? Изглежда ми доста разхлабено.

— Разбира се, че не! — излъга тя и стисна зъби, докато се навеждаше към него, за да притегне непокорния колан. Рамото ѝ опря в широките му гърди и я лъхна миризмата на одеколона му — мирис на бор и дим от горящо дърво.

— Аз самият отивам в Ню Орлийнс...

— О! — възкликна Моли с престорена радост. Коланът отказваше да се помръдне. — Роднини ли имате там?

— Не... — Дъхът му погали бузата ѝ и тя още по-силно усети уханието на бор около него. — Имам среща с един човек. — Начинът, по който бе произнесъл „един човек“ ѝ подсказа, че този човек бе жена. Не би трябвало да е ни най-малко изненадана, помисли си Моли. От негова страна беше възхитително, че имаше желание да флиртува при наличието на такъв недъг. — И ти ли правиш връзката с полет

осемстотин и осем в Далас? — попита той. — А, мисля, че почти успя. Много си сръчна!

На лицето ѝ се изписа благодарност, когато коланът прилепна към стегнатия му корем. Отново се отпусна в креслото си. Защо дори такива случайни докосвания я караха да се чувства неспокойна? Опита се да се отърве от тази мисъл и да си спомни въпроса на Пиърс.

— Полет осемстотин и осем ли? А, да... И вие ли сте с него?

Той кимна.

— Ще бъде чудесно да имам до себе си приятел, който е в същата посока. Това ми дава увереност. Приличаш ми на добро момиче. Много добро момиче.

Тя се наклони да му отговори, че изобщо не се чувства момиче, но само вдигна вежди. Спомни си бащиния съвет да мисли за чуждите неприятности, а не за своите.

— За мен ще бъде удоволствие да направя за вас всичко, което е по силите ми.

Пиърс се намести по-удобно и се замисли.

— Мога да си представя сума ти прекрасни неща, които бих желал да направя за мен... — усмихна се той, сякаш ги предвкушаваше. Тъмните му очила отново се насочиха напред.

Моли не каза нищо. Внезапно се почувства изтощена от емоциите, които бе потискала през последните седмици. Нервите ѝ бяха обтегнати и от предстоящия полет — започнала бе да осъзнава, че летенето е не само противоестественно, но и рисковано. Този самолет, без нито едно свободно място в него, изглеждаше твърде претоварен, за да излети благополучно. В полумрака навън се бяха появили снежинки. Дали някоя снежна буря нямаше да ги погълне? Тя преглътна.

Една от стюардесите отиде в предната част на салона, застана в средата на пътеката и изрецитира някакъв ужасяващ молебен за спасителни жилетки, кислородни маски и аварийни изходи. Реактивните двигатели постепенно се събудиха и силно завибрираха. Самолетът се задвижи по пистата — първо съвсем бавно и тромаво, а после с нарастваща скорост и все по-могъщ рев на двигателите.

Моли стисна с всички сили облегалките на креслото. Разнесе се смразяващ кръвта звук от удар, след това още един и накрая самолетът неуверено се отлепи от пистата — като тежка, но твърдо решена да

отлети птица. Ръката на Пиърс случайно се спусна върху нейната и бързо се дръпна.

— Извинявай! — каза той, но веднага я постави пак там. — Господи! Май си доста напрегната. Не си ли летяла друг път?

Тя поклати глава. После осъзна, че Пиърс не би могъл да види нито жеста ѝ, нито колко е нервна.

— Никога! Но ми дай само минутка и ще свикна...

Той потупа ръката ѝ с почти братски жест, а след това отпусна своята в скута си.

— Поискай си някакво списание. Или си сложи слушалките и гледай филма. Дори ще забравиш, че си във въздуха.

— Благодаря... — Съветът му ѝ прозвуча едновременно любезно и разумно. Изведнъж се сепна. Ами той? Тя можеше да отвлече вниманието си с книга, списание или филм, но какво можеше да направи той? Не беше ли по-добре да си говори с него по време на полета? Или щеше да го остави да прекара три часа изолиран и в тъмнина? — Ами ти? Не искам да те оставям просто да си седиш...

— Ти си гледай твоя филм — усмихна се Пиърс, — а аз ще си гледам моя. Прожектирам го от вътрешната страна на клепачите си. Сам си го създавам. Правила ли си някога нещо подобно?

Моли го погледна съвсем объркана. Помисли, че е наистина необикновен човек.

— Правиш филм? А за какво се разказва в него?

Той наклони глава към нейното кресло.

— За една къртица...

— Къртица? Имаш предвид „къртица“ в шпионския смисъл ли?

— Не... — бавно поклати глава Пиърс. — Къртица в малкия, насекомояден и млекопитаещ смисъл. Животното.

— Но защо? — усмихна се развеселена тя. — Защо къртица?

— Защото обичам филма за тази къртица — доволно отвърна той. — А, започват надписите. И музиката... — Усмивката му стана още по-загадъчна. Изглеждаше щастлив да се изгуби в света, който сам си бе създал.

Кучето го погледна, прозя се, отпусна муцуна върху лапите си и почти веднага захърка. Хъркаше доста шумно и от време на време откъм корема му долитаха странни клокочещи звуци.

Самолетът се наклони доста обезпокояващо, но Моли си заповяда да остане спокойна. Летенето беше приключение и би трябвало да бъде доволна, а не така напрегната. Вече беше на път към Ню Орлийнс, точно според плановете си. Не, помисли си веднага с прилив на горчивина. Нещата не бяха точно според плановете ѝ. На този ден би трябвало да е вече омъжена и в момента трябваше да седи до съпруга си. Вместо това в краката ѝ спеше една дебела, хъркаща и клокочеща немска овчарка. До нея седеше не практичният и сериозен Майкъл, а обичащ флирта слепец, който, зареян сред странните си мисли, доволно съчиняваше филм за една къртица.

— Моли — казваше често баща ѝ, — животът много рядко тече според очакванията ти. Не се опитвай да го проумееш. Просто се отдръпни и се наслаждавай на странностите му. Защото точно те му придават чар. Животът е странен, много странен.

Добре, философски заключи тя и изправи рамене. Ще се науча да ценя странностите.

Зачете се в романа, който носеше със себе си. Но когато в първа глава съпругът на героинята извърши прелюбодеяние и я изостави заради друга жена, Моли усети, че не може да продължи нататък. В главата ѝ отново нахлуха неканени мисли за Майкъл. Този път толкова силни, че очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя ядно ги избърса, доволна, че мъжът до нея не можеше да ги види. Напълно изтощена, затвори очи и заспа.

Събуди я съобщение по вътрешната уредба на самолета. Стана ѝ неудобно, когато откри, че бе спала, облегната на Пиърс Годард. Не беше от типа жени, които се сгушват в мъжете или се облягат на тях. Дръпна се така внезапно, че стресна Фриц, който я погледна с наранено достойнство. Протегна се и се опита да каже с хладен тон:

— Не исках да...

— Няма значение — пресече я той, но без усмивка. — Чу ли какво каза пилотът? Изпаднали сме в беда.

— Беда ли? — Тя пребледня. Опита се да си спомни какво бе казала стюардесата за спасителните жилетки, кислородните маски и аварийните изходи. — Падаме ли?

— Не. Това би било доста драматично, но и много просто. И твърде бързо. Нашият проблем е скучен, сложен и продължителен.

Самолетите от Далас се връщат. Ще закъснеем най-малко с един час. Лошо време. И така по целия път.

Моли облекчено се отпусна. После се намръщи.

— Но ние закъсняхме при излитането. Ако се забавим с още един час...

— Точно така! — мрачно кимна Пиърс. — Изпускаме си връзката. — Тя въздъхна. Само това оставаше — и пътуването ѝ да се провали! И без това животът ѝ бе достатъчно объркан. Пиърс леко се намръщи. — Пилотът каза, че това време влияе на по-голямата част от Юга. Кой знае кога ще се измъкнем...

— Кога ще се измъкнем ли? Искаш да кажеш, че може да останем там цяла нощ?

— Мила моя — процеди през зъби той. — Може би ще бъдем късметлии, ако останем само една нощ. Ако нещата тръгнат зле, може да останем цели дни!

— Дни?!

— Разбира се — нетърпеливо повдигна рамене Пиърс. — И е доста неприятно. Никога ли не ти се е случвало?

— Никога...

— Добре! Тогава остани с мен. И без това се опитваме да стигнем до едно и също място. Може да си помагаме. Става ли?

— Става! — съгласи се с благодарност Моли. Може да беше флиртаджия, но беше и учтив, макар и с насмешлив маниер.

— А сега — продължи Пиърс, — ще направиш ли нещо за мен?

— С удоволствие бих направила всичко!

Той поклати глава и печално се усмихна.

— Госпожице Рандъл, Моли, момиче с глас като твоя никога, ама никога не трябва да казва на мъж, че ще направи всичко за него. Сърцето му може да спре от щастие.

— Нямах предвид това — леко стресната отвърна тя. Този човек наистина успяваше да я обърка. Беше направо невъзможен!

— Колко жалко! — въздъхна Пиърс театрално. — Но не, ще те помоля само да извикаш стюардесата. Имам нужда от чаша кафе. Обикновено не се опитвам да ям или пия по време на полет — насава голяма суетня. Но щом ще влизам в битка, бих могъл да се възползвам от малко кофеин.

— Ще го направя с удоволствие!

— И ще внимаваш да не разливаме кафе върху кучето, нали? Това винаги му разваля настроението.

Моли поръча кафето и тъй като времето над Тексас също бе станало ветровито, му помогна да го изпие. Пръстите ѝ не можеха да избегнат случайни докосвания до неговите, а веднъж се допряха и до устните му. Разляха кафе върху кучето само веднъж. На оскърблението Фриц отвърна с обвинителен поглед сякаш той беше единственият от тримата, който бе достатъчно разумен, за да се държи сериозно.

Летището на Далас бе обхванато от двойна криза. Не стига, че самолетите — и пристигащите, и заминаващите, бяха забавени от лошото време, но и навсякъде гъмжеше от празнични тълпи пътници, които нямаха търпение да стигнат до хиляди места, никое от които не беше Далас.

Нито пък Далас беше единствената аерогара, пострадала от лошото време. Моли и Пиърс скоро научиха, че поредица от бури се бе стоварила върху по-голямата част от Юга. Атланта, друго летище с възлово значение за пътническото въздухоплаване в САЩ, беше затворено. Същото важеше и за Мемфис, Маями, Тампа, Мобайл и Хюстън. В Орlando валеше, в Сан Антонио пистата замръзваше и дори Ню Орлийнс, слънчевият, субтропичен Ню Орлийнс, бе нападат от студ и лед, който почти бе парализирал летището му. Докато Пиърс се мъчеше да извлече някаква полезна информация от един притеснен чиновник, тя се огледа наоколо. Картината, която видя, ѝ напомняше сцена от филм за войната — хиляди отчаяни хора, които напразно се мъчат да избягат от обсадено място.

Виждаха се всякакви типове — мъже, жени, млади, стари, богати и не толкова богати, а също и представители на много националности. Някои бяха ядосани, други — разстроени, трети — направо отчаяни. Малцина изглеждаха спокойни, а някои гледаха с обезумели погледи, готови всеки миг да рухнат от напрежението. Трябва да запомня това, каза си Моли. Всички тези лица, всички тези чувства. Като актриса бе длъжна да ги запази в паметта си.

Пиърс се извърна от гишетото на чиновника. Тя пристъпи към него и го хвана над лакътя. Беше облечен в леко фланелено сако, а Моли бе сложила палтото си.

— Какво ти каза?

— Дръж се близо до мен. Променили са изхода за излитане. Сега сме на номер две, а трябва да стигнем до номер тридесет и шест, който е доста далеч. Ще трябва да побързаме. — Моли стисна ръката му още по-здраво и го погледна отдолу нагоре. Беше по-висок, отколкото бе предполагала. Някъде около метър и деветдесет. Изглеждаше спокоен и уверен. Фриц не откъсваше очи от господаря си и не обръщаше никакво внимание на суматохата около тях. — Фриц разбира команди, с които се указва посоката — надясно, наляво, напред. Кажи ми как да стигнем до изход тридесет и шест, и той ще ни заведе там.

Тя затърси с поглед из бъркотията от знаци, които висяха от тавана, и накрая каза:

— Напред!

— Напред! — повтори Пиърс и добави: — Дръж.

Започнаха да се придвижват през тълпата със скорост, която я удиви. Само след няколко минути уважението ѝ към старото куче прерасна в страхопочитание. Фриц виждаше пролуки и препятствия, които всяко човешко око би пропуснало. С вирнати уши безпогрешно се гмуркаше и промъкваше през тълпата, и то с учудваща бързина. Отскачаше встрани, криволичеше, заобикаляше хора, но упорито продължаваше да напредва.

— Уф! — Моли се сблъска с някакъв дебеланко, натоварен с коледни подаръци, извини се, доколкото може, и се хвана още по-здраво за ръката на Пиърс.

— По-добре върви зад мен — предупреди я той. — Фриц е свикнал да преценява разстоянията само за един човек зад себе си.

Беше започнала да се задъхва. Зърна друг указател за терминал тридесет и шест.

— Наляво! — извика тя и когато Пиърс повтори командата, завиха така рязко, че едва не изпусна ръката му.

— Боже господи! — възкликна Моли. — Толкова сте бързи! Затова ли повечето хора не си взимат кучета водачи?

— Трябвало е да го познаваш, когато беше още млад — усмихна се Пиърс. — Почти летеше. Би могъл да те преведе през Таймс Скуеър в новогодишната нощ, ако се наложи. И си права, че не всеки може да се сработи с такова куче. Някои хора смятат, че изискват твърде много грижи, други не ги харесват или не им вярват. Аз лично мисля, че на

тези кучета трябва да им се отреди специално място в рая. Мястото с най-добрия изглед.

Мисълта беше доста странна, но ѝ хареса. Кучетата, които през целия си живот използваша очите си, за да виждат вместо друг, би трябвало да прекарат вечността, гледайки онова, което най-много им харесва. Тя му се усмихна.

— И каква е най-прекрасната гледка от кучешкия рай?

— Сигурно котешкият рай. Кой знае? — вдигна рамене той. — Ако попаднем в рая, ще трябва да попитаме.

— Пак вляво! — извика Моли, зърнала поредния знак. Когато се добраха до изхода, краката ѝ трепереха, а устата ѝ беше пресъхнала. — Пристигнахме! — облекчено въздъхна тя. — Опашката за билети е точно пред нас. Но, Пиърс, тълпата е огромна и няма място за седане! — Моли млькна и се загледа в информационното табло. — О, не! — ужасено поклати глава. — Полетът е забавен. След цялото това бързане... И няма дори намек кога ще излетим. Проклятие!

Пиърс не беше ни най-малко разстроен.

— Дай ми билета си!

— Какво? — попита тя. — Защо?

— Нека аз да се погрижа за това — твърдо каза той. — Ще бъде по-лесно да оправя двата билета едновременно.

— Но... — подзе Моли. — Аз мога да се справя и сама. А и ти вече стоя на опашката при чиновника...

Пиърс се протегна и опипом хвана ръката ѝ.

— Нали сме партньори по време на това пътуване? Ти и Фриц ми помагате да виждам. А аз от своя страна ще се заема с формалностите. Ако искаш да ми направиш услуга, претърси наоколо за някой бар. Щом разбере, че можем да се измъкнем оттук, искам да го отпразнувам с една бира.

— Става — съгласи се тя. — Но аз плащам.

— За това ще поспорим, ако намериш бира — иронично вдигна вежда той. — И ако аз намеря подходящ полет...

Пиърс стисна ръката ѝ, после я пусна и се насочи към гишето. Моли погледна към него, а после и към Фриц. Старото куче изглеждаше съвсем грохнало.

— Той добре ли е? — попита тя със свито сърце. — Изглежда много изморен.

— Фриц е войник. Ще се оправи! — Пиърс дори не се обърна към нея. Моли отново погледна кучето. Очите му бяха притворени от изнемога, а езикът му висеше от муцуната. Откога ли двамата бяха заедно? Сигурно от години, предположи тя — още от времето, когато Фриц е бил млад, току-що трениран. Колко ужасно бе едно такова предано животно да остарее, да изгуби силата си. Как ли щеше да се почувства Пиърс, когато станеше неспособно да му служи? — Още ли си тук? — нетърпеливо я попита той. — Вече трябваше да си на разузнаване в околността. Бира, жено! В името на всичко свято!

— Ще се постарая... — Моли се шмугна в тълпата и го остави сам с измореното куче в краката му.

За щастие недалеч от терминала имаше малък бар, но той беше толкова претъпкан, че се зачуди дали тя и Пиърс изобщо ще успеят да се доберат до бармана. Обърна се и си запроправя път обратно през морето от хора. Не намери място за сядане, но видя една колона и с благодарност се облегна на нея. Оттук виждаше Пиърс — главата му стърчеше малко над тълпата, а тъмните очила скриваха очите му. Отдалеч изражението му изглеждаше сурово, почти безпощадно.

Моли облегна глава на колоната, затвори очи и въздъхна. Позволи си да издаде къс тих звук, който напомняше горчив гърлен смях. Днес трябваше да бъде сватбата ѝ, а довечера — първата брачна нощ... Но вместо да кара меден месец със съпруга си в някой от хотелите на Ню Орлийнс, тя изглежда щеше да си остане на летището в Далас. Единствените ѝ спътници бяха приятен слепец, за когото не знаеше почти нищо, и старото му куче, за което бе истински разтревожена.

Отново почувства как всички буйни емоции, които бе потискала през последните седмици, се надигат и се опитват да я завладеят. Прехапа устни и си заповяда да отвори очи. Майкъл не беше тук. Никога вече нямаше да бъде до нея. И толкоз. Задържа погледа си върху Пиърс Годард, върху гъстата му кестенява коса и момчешкия перчем. Може би беше по-добре, че бе заедно с него в тази лудница, каза си с горчива ирония. Той поне знаеше какво прави.

Майкъл беше като нея. Никога не бе летял със самолет. Щеше да му е много трудно да се оправи в подобен хаос. Когато беше нервен, ставаше изключително неприятен, а тази непредвидена пречка в пътешествието им щеше да го изнерви не по-малко от някоя премиера

— на премиерите винаги беше невъзможен... Няма да мисля за него, ядосано си заповяда Моли. Няма да мисля нищо за него — нито добро, нито лошо. Вместо това щеше да се погрижи Пиърс Годард и старото му куче да стигнат невредими до Ню Орлийнс.

Олекна ѝ, когато видя Пиърс да говори с един от чиновниците — изглежда настояваше за нещо. Накрая се дръпна от гишето и зачака. Тя знаеше, че чака нея. Забързано си проправи път до него и докосна ръката му. Здравината на мускулите му можеше да усети дори през сакото.

— Ще излети ли самолетът? Успя ли да потвърдиш местата ни?

— Да, успокой се! — каза той. — А сега по-важният въпрос — намери ли място, откъдето да си вземем бира?

— Право пред нас, на около петдесет метра. Но е претъпкано.

Пиърс даде на Фриц команда да върви напред, Моли отново сграбчи ръката му и тримата си запроправяха път през тълпата, безпогрешно и умело теглени от кучето.

— Ню Орлийнс е покрит с лед. Летището му не е подготвено за такава ситуация. Но ще се опитат да допуснат два полета. Единият след половин час, а другият — след час и половина. Ние излитаме с първия. Трябваше доста да се поизпотя, за да останем заедно. Искане да ме изпратят първи. Заради това! — Той почука рамката на очилата си.

— Трябваше да се съгласиш, нали някакъв човек ще те чака?

— Човекът — язвително отвърна Пиърс, — трябваше да излети от Тампа. А там времето е най-лошо. Никой не ме чака. Така, че... Бих могъл да се възползвам от твоята помощ. Нали?

Той постави свободната си ръка върху нейната и леко я стисна. Топла вълна премина през тялото ѝ.

— Разбира се! — каза тя, зарадвана от доверието му. — Аз завися от теб не по-малко, отколкото ти от мен. Но как успя да направиш така, че да не ни разделят?

— Лесно — хитро се усмихна Пиърс. — Казах, че това е нашият меден месец. И че никъде няма да отида без теб.

Думите му пронизаха сърцето ѝ. Топлината, която я бе обзела, изчезна. Почувства се зашеметена и вцепенена.

— Какво?! — закова се на място Моли.

— Какво ти става? — Той също спря и се намръщи. — Толкова отвратително ли ти звучи? — Кучето ги гледаше през рамо, а в очите му се четеше недоумение.

— Това е лъжа! — разтрепери се от възмущение тя. Дори по-лошо, помисли си потресена — лъжа за онова, което с всички сили се мъчеше да забрави — собственият ѝ меден месец!

— Една малка бяла лъжа — процеди Пиърс. — За наше добро. Нищо особено. Всичко е позволено в любовта, войната и самолетните закъснения.

Не, помисли си Моли, загледана нагоре към тъмните очила и циничната му усмивка. Не всичко е позволено в любовта. Сети се за Майкъл и за това как хилядите му малки лъжи се бяха превърнали в една огромна измама.

— Мразя лъжите... — Опита се да го изрече спокойно. Радваше се, че Пиърс не може да види лицето ѝ. Знаеше, че изглежда объркана, но поне в момента не можеше да направи нищо. — Мразя всички лъжи. Големите, малките, белите. И не ме интересува колко е добра каузата, заради която са изречени!

— Станалото — станало! Вземи се в ръце, моля те. Къде е барът? Струва ми се, че и на теб ще ти дойде добре едно питие.

— Вляво — примири се тя. Не трябваше да реагира толкова яростно. Откъде можеше да знае той, че изразът „меден месец“ я прорязва като нож? Как можеше да знае за предателството на Майкъл? Моли се притисна към него в израз на мълчаливо извинение. Сигурно си бе помислил, че тя намира идеята за брак със слепец отблъскваща. Но това съвсем не беше така! Пиърс Годард беше изключително привлекателен синеок, силен, красив, с бърз ум и действащ с увереност, многократно по-голяма от тази на повечето мъже. — Извинявай — тихо каза Моли. — Но съм разстроена от цялата тая бъркотия...

— Нищо! — Тонът му беше груб, но сложи ръката си върху нейната и леко я стисна. Опитаха се да се придвижат към бара, ала беше толкова претъпкано, че дори Фриц бе веднага отблъснат. За нейна изненада в ухото ѝ прозвуча глас със силен акцент:

— Тук, мадам. Заемете нашите места. Седим вече три часа.

Обърна се. Тя и Пиърс бяха почти притиснати към бара, а двама японски бизнесмени тъкмо ставаха от високите си столчета. Единият

от тях я бе докоснал и бе предложил местата. Той се усмихна, отново кимна към столчетата и каза:

— Весела Коледа!

— Благодаря ви! — отвърна Моли. — Бог да ви благослови! — Японците запазиха столчетата, докато тя доведе Пиърс.

— Боже мой! Столове! Това е почти коледно чудо!

Фриц издаде странен звук — нещо между стон и въздишка и легна в краката на Пиърс, като се сви колкото можа повече. Огледа се вяло, сякаш бе сигурен, че ще бъде настъпен. Моли постави краката си между него и тълпата, за да го предпази.

— Надявам се, че го направиха за теб, а не заради мен! — намуси се Пиърс. — Не обичам специално отношение.

— Глупости! — отсече Моли. — Ще си изпием бирата и ще отстъпим местата си на други, които заслужават.

— Какво да бъде? — нетърпеливо ги попита кръглоликият барман, който явно бързаше.

— Обичаш ли немска бира? Черна? — попита я той.

— Много!

— Две бири — поръча той. — Направете ги немски и черни. Аз плащам.

— Не, не плащаш ти!

Моли бръкна в чантата си и измъкна портмонето. Но Пиърс вече бе извадил две банкноти от портфейла си. Парите вътре бяха грижливо сгънати и подредени според стойностите си.

— Вече нямаме почти нищо, братле. Останала е само малко американска бира. Без чаши, без салфетки, без фъстъци...

— Две американски бири тогава — с отвращение каза Пиърс. — И ще вземеш моите пари. Ако дамата плати, забрави за бакшиша. Ще го дам на кучето да го изяде.

Барманът мрачно погледна първо към неговите пари, а после и към тези на Моли. Взе банкнотите на Пиърс, бръкна под бара, безцеремонно сложи две бутилки бира пред тях, отвори ги и трмаво се отдалечи. Моли прибра портмонето в тежката си чанта и я постави на пода до краката си.

— Ето! — премести неговата бутилка до ръката му.

— Благодаря! — каза той и отпи дълга глътка. — Ах... Амброзия! — Не обърна лицето си към нея. Тъмните му очила гледаха

някъде отвъд бара. Тя се вгледа в устните му и се зачуди как е възможно една човешка уста да изразява толкова много и толкова малко едновременно. — И така... — подзе леко отегчен. — Какво те води към Ню Орлийнс? Приятели? Роднини?

— Нито едното, нито другото — отговори Моли, загледана в стиснатите си ръце. — Не познавам никого там.

— И ще останеш за празниците?

Тя кимна, отново забравила, че не може да я види.

— Да, за Коледа...

— Сама на Коледа? — обърна се към нея Пиърс.

— Ами да! — вдигна рамене Моли.

— Но защо?

Тя продължи да гледа стиснатите си ръце. Как можеше да каже на този красив мъж, че съвсем скоро е била изоставена. Какво щеше да си помисли за нея?

— Идеята ми се стори добра, поне в началото...

Той отпи от бирата си и като че ли се замисли.

— Нямах ли близки?

— Всички са извън страната.

— А нямах ли си приятел? — повдигна вежда Пиърс.

— В момента не — отговори Моли прекалено жизнерадостно. — Знаеш ли, май не ми се пие бира. Можеш да вземеш и моята. — Бутна бутилката си към неговата така, че опря в пръстите му. — И аз ще оставя бакшиша. Настоявам. Защо не ми разправиш за твоя филм — за къртицата. Много ми е интересен. — Тя се протегна за чантата си. Но не я намери. Опипа отново и после погледна към пода — там, където трябваше да бъде. Нямах я. С ужас се втренчи в празното място. Вцепени се от страх. — О, не! — извика Моли. — Откраднали са ми чантата.

— Какво?

— Откраднали са я — безчувствено повтори тя. — Няма я...

— Ти не я ли държеше?

— Не. Но нали беше тук, до мен...

Той отвратен удари плота.

— Това място сигурно е рай за джебчиите тази нощ! Колко пари носеше? Надявам се, че са били в пътнически чекове...

Моли се почувства наивна и глупава.

— Не. В брой. Триста долара. Какво трябва да направя?

Пиърс се протегна и безпогрешно сграбчи ръката ѝ.

— Хайде! Ще се свържем със службите за сигурност на летището. Хайде, Фриц! Как да се измъкнем оттук?

— Надясно — каза тя и той бързо повтори командата ѝ. Все още не на себе си го хвана под ръка. — Сигурно някой я е взел по погрешка... — Усещаше как започва да ѝ се повдига.

— Не е било случайност. И може би ще намерят чантата ти — може би. Но без парите. Ако крадецът е бил умен, той — или тя, е оставил кредитните ти карти и чековете. Много по-сигурно и лесно е да се крадат само пари. Крадеш ли кредитни карти, може да кацнеш и във федералния затвор.

— Но как могат да крадат по Коледа? — Моли чувстваше гореща буца в гърлото си. — Как можаха!

— През цялата година честността е дефицитна — цинично подхвърли Пиърс.

Честност, помисли мрачно Моли. Май че е излязла от мода...

Той окуражително стисна ръката ѝ и още по-силно я притисна към себе си. Устните му станаха абсолютно неразгадаеми. Беше усетил, че жената е разстроена още когато бе седнала до него в самолета. Струваше му се, че се досеща каква може да е причината. Причината беше мъж и който и да е бил той, беше сигурно, че я е излъгал. Тя все още не можеше да се възстанови от връзката с него и беше явно, че се опитва да избяга от болката си в Ню Орлийнс. Защо точно там, Пиърс не можеше да предположи. Вероятно и самата тя не знаеше.

Трябваше да ѝ признае, че много добре се справяше с прикриването на скръбта си. Мъчеше се да се държи като истински скаут — храбра, винаги готова да помогне, внимателна и жизнерадостна. Но иначе беше един доста неуверен пътник. В самолета бе обзета от страх, закъсненията я объркаха, а сега беше ужасно изплашена. И с основателна причина. Парите ѝ бяха изчезнали — едно усложнение, което ѝ дойде вече много. И като че ли нямаше към кого да се обърне, на кого да разчита — освен на него и старото пенсионирано куче-водач, останало без дъх и с прогресиращ артрит.

Пиърс я погледна с ъгълчето на окоето си. Беше се зарекъл да не отваря очи по време на цялото пътешествие, но още когато чу гласа ѝ,

не можа да се въздържи. Бореше се да държи очите си затворени, ала гласът ѝ ги караше отново да се отварят. Имаше лице — с дръзко носле и лунички. Очите ѝ бяха красиви, както и златисточервената коса, която, трябваше да си признае, намираще за великолепа.

Но тя бе дала да се разбере, че не си пада по лъжците. Явно сега не беше най-подходящият момент да ѝ събщи, че има стопроцентово зрение. Нещо повече — че има феноменално зрение. Виждаше по-добре от повечето хора, вероятно по-добре и от Моли.

Когато погледна към нея, видя едно пребледняло и останало без дъх вързопче с неприятности. Пиърс Годард с безразсъдното си сърце винаги бе обичал неприятностите. Обичаше ги почти колкото обичаше и свободата, а това беше много. Така си беше. Неприятностите бяха единственото нещо на света, на което не можеше да устои. И сега, отново загледан в тази златисточервена коса, усети, че наистина е така.

ТРЕТА ГЛАВА

Пиърс се оказа прав за чантата на Моли. Някой я бе намерил захвърлена в един от ъглите на дамската тоалетна и я бе оставил на гишето за билети. Кредитната ѝ карта, чековете и документите бяха на мястото си. Тристата ѝ долара бяха изчезнали. Авиокомпанията ѝ позволи да осребри чек за петдесет долара. Сега това бяха всичките ѝ пари. Тя стоеше в чакалнята заедно с Пиърс, все още вцепенена. Тълпата при изхода беше станала още по-гъста и я притискаше към него.

— Добре ли провери? — попита той. — Всички пари ли са взели?

— Да — уморено рече Моли. Косата ѝ бе започнала да се изхлузва изпод баретата и пред лицето ѝ се развяваха златисточервени кичури. — Всичките. А имам само една кредитна карта... Баща ми не ги признава. Казва, че не е хубаво да харчиш пари, които не притежаваш.

— Мъдър човек. Освен, разбира се, ако не му крадат портфейла прекалено често. Е, в кредитната карта ти е спасението. С нея можеш да си платиш сметката в хотела, а повечето добри ресторанти също ще я приемат.

— Но... — понечи да възрази тя и разтърси глава. — Аз... Всъщност той е прав. Баща ми, искам да кажа. Не трябва да харча повече, отколкото имам. Как мислиш, дали ще осребрят билета ми? И ще ми намерят полет до Ню Йорк?

— Не — твърдо каза Пиърс. — Не се и опитвай. Авиокомпаниите не работят по такъв начин. Дори да се съгласят, ще получиш място сред чакащите. Което означава, че може да ти се наложи да отпразнуваш Коледа и Нова Година като пленница на Далас. А също и Сретение Господне и Четвърти Юли. Не. По-добре да си продължиш към Ню Орлийнс.

— Но... — отново понечи да възрази Моли. Няма да бъде побъркана и ако крадецът я беше ударил по главата при обира.

— Знам. Не искаш да задлъжняваш — усмихна се язвително той.
— Какъв е този твой баща, все пак? Да не е проповедник? Или професор? Или пък философ-любител?

Тя го изгледа изненадана. Колко лесно се досещаше за всичко!

— Преподавател е. Как разбра?

Пиърс сви рамене и повдигна едната си вежда.

— Ти също създаваш подобна атмосфера около себе си. Пряма. Независима. Атмосфера на много ясна непримиримост към глупостта. И може би лек страх от забавленията.

Моли отново премигна. Как пък му е хрумнало това?

— Аз? Аз да се страхувам от забавленията?

Тя беше най-голямата лудетина в цялото семейство. Винаги беше заредена с шеги и закачки, за разлика от вечно сериозния Майкъл. Никога не се бе притеснявала да се залива от смях, нито у дома, нито в колежа. Изведнъж през сърцето ѝ премина остра тръпка. Ами от колежа досега? Цялото ѝ време бе преминало в работа — направо се съсипваше, като се мъчеше едновременно да направи кариера и да оцелее в Ню Йорк...

— Кога си се забавлявала истински за последен път?

Стоеше притисната към него и странно защо, но ѝ се струваше, че краката ѝ омекват. Неразбиращо се вторачи в тъмните стъкла на очилата му, а сърцето ѝ заби по-бързо. Опита се да помисли за въпроса му. Наистина, кога за последен път бе прекарала весело? Като че ли миналата Коледа. Беше си у дома, в Минесота, заедно със семейството си. Майкъл също трябваше да посети семейството си, а и да подготви писмени работи по няколко предмета, но бяха успели да отидат веднъж на ски, веднъж на кино и три пъти на театър, като през цялото време бяха напрегнати и забързани. И какво му беше забавното на всичко това?

Спомни си как украсяваха семейната елха и как взеха да се закачат с брат си Хамилтън. Закачките им преминаха в истинска битка, която се пренесе навън и неусетно въввлече и сестра ѝ Рут. Тримата бързо се превърнаха в огромна снежна топка — най-голямата в историята на фамилията. Моли и Рут безпощадно обстрелваха Хамилтън със снежни топки, а накрая го хвърлиха в една преспа и се тръшнаха отгоре му. Беше наистина велико! Тя тъжно се усмихна на спомена. Колко странно — за последен път истински се бе забавлявала

със семейството си, а не с Майкъл. И също толкова странно — Майкъл никога не бе успявал да развълнува сърцето ѝ така както почти непознатият мъж, към когото беше притисната. Не знаеше какво да отговори.

— Е? — иронично продължи Пиърс. — Толкова много време ли ти е нужно, за да си спомниш кога си се забавлявала? — Пръстите му си играеха с яката на палтото ѝ, а дъхът му докосваше няколко неприбрани кичура от косата ѝ.

— Не. Мислех си за миналата Коледа, това е всичко... — Опита да се отдръпне, защото докосванията му ѝ причиняваха усещания, които не можеше да овладее — особено сега, след толкова вълнения.

— Една година! Значи си се забавлявала преди една година! — Моли разсеяно отвори чантата си и се опита да пренебрегне извода му, като провери дали няколкото банкноти и кредитната ѝ карта са все още на мястото си. Той само засилваше безпокойството ѝ. Може би най-голямото зло, което кражбите причиняваха, не беше самата загуба на парите. Много по-лоша беше загубата на вяра. Преди бе гледала на тълпата около себе си като на разноцветни спътници сродни души. Сега всеки един от тях би могъл да е крадец. Това не беше нито милосърдна, нито жизнерадостна мисъл, подходяща за Коледа. А и без това откак бе получила писмото на Майкъл, ѝ бе останала твърде малко вяра в хората. — Моли! — повтори Пиърс. — Слушаш ли ме? Можеш ли честно, с ръка на сърцето, да кажеш, че не си се забавлявала от цяла година? — Тя затвори чантата си и я притисна към себе си. Той беше прав. Не се бе веселила цяла година. Но защо? В края на краищата, нали беше влюбена? Или може би не бе обичала Майкъл толкова, колкото си мислеше? Пиърс приближи лицето си към нейното. — Дължиш на самата себе си едно отиване до Ню Орлийнс. Защото Ню Орлийнс е винаги празник, винаги карнавал. Не му обръщай гръб точно сега. Прояви малко смелост.

— Имам достатъчно смелост — изпъчи се Моли. — Не е въпрос на смелост, а на пари. Просто не мога да си позволя да отида до Ню Орлийнс. Не и сега.

— Не можеш да си позволиш да не отидеш... — Гласът му бе тих и мамещ. — Преди беше просто ваканция. А сега е приключение.

Тя го погледна недоверчиво.

— Ти наричаш това приключение? Та то си направо бедствие!

— Приключенията винаги флиртуват с бедата — подхвърли той със същата лукава усмивка. — И ако не беше така, какви приключения биха били тогава? Пари? Винаги можеш да спечелиш пари. Но никога вече няма да имаш тази Коледа в Ню Орлийнс. Имаш един-единствен шанс за нея. Използвай го! Представи си колко скучен би бил животът, ако никой не поемаше рискове!

Сърцето ѝ заби по-силно и отпреди. Беше прав. Беше рискувала, когато замина за Ню Йорк, бе поела риск и с решението си да избере кариерата на актриса. Винаги Майкъл бе този, който се страхуваше от рисковете. Неочакван прилив на радост премина по тялото ѝ. Какво толкова, ако поживееше няколко дни на кредит? Не беше кой знае какъв грях. А и вече бе намерила на кого да преотстъпи апартамента си в Ню Йорк — Клайти, Бог да я поживи, познаваше някой, който търсел точно такъв апартамент. Приходите на Моли бяха оскъдни, но все още не и отчайващи.

— Е? — не мириясваше Пиърс.

— Ще дойда! — отсече решително Моли.

Самолетът им бе забавен още два пъти и когато пристигнаха в Ню Орлийнс, минаваше един часа сутринта. По време на полета имаха възможност да разговарят — спокойно и безцелно. Тя му разправи за детството си в Минесота и за опитите си да пробие в Ню Йорк като актриса. Той от своя страна ѝ каза, че е израсъл в малък град западно от Остин, Тексас, но сега живее в Калифорния. Спомена, че си изкарвал парите от нещо, свързано със забавления. Също толкова смътно спомена, че работата му има нещо общо и с децата.

Забавление на деца? Може би приказки, си бе помислила изненадана Моли. Някак си не можеше да си го представи да пише приказки или сценарии за говорещи зайчета и влакчета, които правят „пуф-паф“, ала когато понечи да го разпита по-подробно в това, Пиърс хитро се измъкна.

Нито единият от тях не заговори за своите минали или настоящи взаимоотношения с другия пол. Той отбягваше темата също така внимателно, както и тя. Когато кацнаха в Ню Орлийнс, знаеха десетки тривиални факти един за друг — но почти нищо значително. Вече на летището, Моли го хвана за ръката и го поведе към мястото за получаване на багажа. Фриц вървеше напред, силно задъхан и с клюмнали уши.

— Добре ли е? — загрижено попита тя. — Изглежда уморен.

— Просто има нужда хубавичко да се наспи — увери я Пиърс. —
Иначе е съвсем здрав.

Моли се зачуди колко ли сили всъщност са му останали на това старо куче, обаче не произнесе съмненията си гласно. Вместо това се огледа наоколо.

— Какво странно летище — отбеляза тя. — Целите стени са покрити с плакати. Накъдето и да погледнеш, виждаш плакат — за Фестивал на маските или нещо друго. Никога не съм чувала за толкова много фестивали.

— Луизиана с фестивалното средище на континента — каза той. — Винаги някъде тече фестивал. Имат дори фестивал на опосума. Знаеш ли неофициалното мото на щата?

— Не. Какво е?

— „Важното е купонът да тече“ — отговори Пиърс. — В Ню Орлийнс наистина вярват в него. И стриктно го следват.

Погледът ѝ се зарея сред тълпата. Това летище не беше толкова претъпкано, колкото Далас, но и тук повечето хора изглеждаха уморени и посърнали. Самата тя се чувстваше отпаднала и разстроена, ала се стараше да изглежда бодра заради Пиърс, който някак успяваше да запази духа си. Колко е смел, помисли си Моли в прилив на възхищение. Какъв храбър, жизнерадостен и необикновен човек, който неустрашимо се движи през своя свят на непрогледен мрак! Отгоре на всичко ѝ беше помагал на всяка крачка от пътуването!

Пиърс Годард почти винаги намираще неприятностите за забавни, но това пътешествие, мрачно си помисли той, беше започнало да става прекалено забавно дори и за него. Беше два часа сутринта и багажът им бе изгубен. Всъщност не точно изгубен, както един изнервен чиновник бе обяснил на тълпата след едночасово чакане, а замразен. Температурата в субтропичния Ню Орлийнс бе паднала до петнадесет градуса под нулата. Ключалката на багажното отделение беше така замръзнала, че никой не би могъл да я отвори, без да повреди самолета. В отговор на това съобщение тълпата ядосано се размърда, а лицата на хората станаха опасно намръщени.

— Ако имате малко търпение — подзе чиновникът, — ще ви дадем безплатен телефонен номер, на който да се обадите.

— Глупости! — просъска Пиърс. Тази вечер събитията бяха твърде странни и непредвидими и той подозря, че Фортуна бе запразнила твърде рано.

Отвори очи и крадешком погледна Моли. Лицето ѝ бе станало безизразно, ала раменете ѝ все още бяха изправени, а брадичката — вдигната. Сега тя беше в Ню Орлийнс без пари и без багаж. И той имаше чувството, че ще мине доста време, преди да зърнат куфарите си отново.

— Не разбирам — поклати глава Моли. — Багажът ни е тук, но не можем да си го вземем. Какво ще стане сега?

— Не ми харесва това съобщение — процеди Пиърс. — Ама никак!

— Но какво има? — разшириха се от уплаха очите ѝ.

Той пак я изгледа скришом иззад тъмните си очила. Какво пък, помисли си, ще ѝ каже истината направо.

— Дават ни телефонен номер с безплатно набиране. Което означава неприятности. Защото стандартната процедура не е такава. Би трябвало да вземат адресите ни. Когато багажът ти е забавен, авиокомпанията носи отговорност за доставянето му. Тоест всичко това значи, че куфарите ни ще се забавят доста повече от нормалното. Може да не ги видим няколко дни.

Видя как сините ѝ очи се замъгляват. Позволи си окуражително да докосне ръката ѝ. Тя му отвърна с леко горчива усмивка, която мислеше, че не може да види.

— Какво ще се случи сега?

Пиърс с мъка устоя на внезапния порив да хване брадичката ѝ, да повдигне лицето ѝ към своето, да я целуне и да ѝ каже: „Животът. Животът се случва. И нека вземем повече от него“. Не знаеше откъде дойде този порив. Може би беше за добро, че скоро щяха да се разделят.

— Ами случва се това — подзе той иронично, — че багажът ни е залостен в самолета, а самолетът трябва да отлети за някъде другаде. Питала ли си се, къде завършва този полет?

— Не. Къде?

— Юкатан... Нашият багаж отива в Юкатан. Надявам се, че пътуването ще му бъде приятно.

— Юкатан?! Но това е в Централна Америка!

— Си, сеньорита! Точно там... Хайде да пропуснем чакането на опашка за някакъв си телефонен номер, който и без това не може да ни помогне. Късно е. Ти си уморена, аз съм уморен, кучето също. Можем да се обадим утре сутринта. Хайде да се махаме отгук. Твоят хотел във Френския квартал ли е? Бихме могли да пътуваме с едно такси.

Лицето на Моли пребледня така, че луничките по скулите ѝ заприличаха на малки кафяви капчици. Няколко пъти отвори уста, без да успее да проговори.

— Не мога... Не мога точно да си спомня адреса на моя хотел. И... Не съм много сигурна за името. Мисля, че беше Джеферсън или Джексън, нещо такова. Боже мой! Колко глупаво!

Пиърс сбърчи вежди. Беше права — наистина бе глупаво. Как е могла да допусне такова нещо?

— Не си ли го записала някъде?

Косата ѝ вече съвсем се беше изплъзнала от шапката и се вееше около лицето ѝ.

— Разбира се, че го записах! — кимна Моли. — В тетрадката, където си записвам всички важни неща.

— Божичко! Тогава сигурно си забравила тетрадката?

— Не, не съм я забравила! — почти проплака тя. — В куфара ми е! — Плесна се по челото Моли. — Тогава не мислех много ясно. Ох, направо изобщо не мислех... Вече е твърде късно... за всичко. Какво ми беше станало? Какво?!

Тя изстена и се прокле наум за безумната си постъпка. Прокле и Майкъл, който я бе докарал до състоянието, в което бе извършила тази глупост. Защо бе сложила тетрадката в куфара? Как не се сети, че може да изгуби багажа си? Сигурно Пиърс си мисли, че е идиотка. И е прав, каза си Моли, наистина бе идиотка. Как можа да изгуби името и адреса на хотела?

Изглеждаше толкова разстроена и нещастна, че Пиърс усети прилив на съчувствие. В комбинативния му ум веднага се зароди план. Малко лукав наистина, но много забавен.

— Ще прегледам някой телефонен указател — заяви тя с отчаяна решителност. — Ще се досетя кой хотел беше. Сигурна съм, че беше Джексън, Джеферсън или нещо от този род.

— Моли — подхвърли той небрежно, — половината Ню Орлийнс носи името „Джексън“. Ти изпрати ли депозит за стаята?

— Не... Не са ми искали. Защо?

— Защото може би дори не ти я пазят. Сега е два сутринта. И щом не си дошла навреме, са я дали на някой друг...

— Чудно! — горчиво въздъхна тя. — Добре, тъй да бъде. Ще ти помогна да си хванеш такси и ще спя на летището. Заслужавам си го. Мисля, че току-що спечелих златния медал за безумие, проявено по време на пътуване. Нищо. Сутринта ще си намеря стая в някой хотел. И без това скоро ще съмне.

За момент Пиърс остана неподвижен, сякаш заслушан в някаква невидима вътрешна битка. Накрая проговори.

— Моли — сериозно започна той. — Знам, че ти се струва, че не ти върви. Но като че ли мен някой ме пази. Ще ти призная нещо. — Тук замълча многозначително. — Аз... Доста се изнервям, когато остана сам. Човекът, който трябваше да ме чака, го няма. Намирам се в чужд град. Защо да не останем заедно? Можеш да ползваш стаята ми. Остани... — преглътна с мъка и тихо продължи: — Помогни ми...

Не би могъл да опише изражението, което премина по лицето ѝ.

— Да остана с теб ли? — повтори тя със сподадено вълнение.

Заговори ѝ с искрен глас — колкото можеше по-бързо и убедително. Държеше главата си изправена, като горд човек, който не обича да се моли. Пиърс Годард беше превъзходен актьор — това беше само малка част от професията му...

— Дотук си помагахме един на друг, нали така? Ти нямаш стая. А аз нямам кой да ме води. Кълна ти се, че не ти предлагам нещо... непочтено. Остани с мен. Само през нощта и може би утре. Помогни ми да се настаня. В противен случай — става като в онази пиеса: „На милостта на странници ще трябва да разчитам“... — Моли се поколеба. Погледна нагоре към него, а после и надолу към кучето. Фриц седна с клюмнали уши и изплезен език. — Знам, че ми остава кучето — продължи той напрегнато. — Но той е стар. Ако трябва да съм честен — твърде стар. Знам, че трябва да го сменя. Трябваше вече да съм го направил. Но исках да направим едно последно пътешествие, да прекараме заедно една последна Коледа. А сега съм разтревожен. Може би искам твърде много от него. Тази вечер го почувствах — уморен е, много е уморен. Моли, няма ли да ни помогнеш? И на двамата?

Тя продължаваше да гледа надолу към Фриц. После вдигна лицето си към Пиърс. Изглеждаше разкъсвана от множество сложни мисли и се взря в него така загрижено, че той положи огромно усилие да изглежда искрен и благороден.

— Добре — кимна Моли. — Да си помагаме един на друг. В това няма нищо... романтично.

— Наистина нищо — съгласи се Пиърс. Нямахше намерение да се обвързва с нея. Имаше възможност да ѝ помогне и я намираше за забавна. А ако се окажеше, че тя има желание за нещо повече, кой беше той, че да ѝ откаже това удоволствие? — Благодаря ти, Моли. Много си добра.

— Ти си този, който проявява доброта! — Тя хвана го за ръката. — Хайде! Да излезем и да хванем такси. Сигурно си изморен. Вратите са вляво от теб.

Когато Моли хвана ръката му с искрена топлина, Пиърс усети как съвестта му се размърдва. Чупката, опита се той да пропъди необичайното за него чувство за вина.

— Наляво! — нареди на кучето.

Пиърс се усмихна — можеше почти да чуе смеха чичо си. Та нали точно това беше обещал на старчето! Фейрън може и да беше сляп, но беше голям шегаджия. Беше му казал:

— Когато умра, искам от теб да свършиш три неща. Първо, използвай парите, които ти завещавам, за да направиш онзи шантав филм. Второ, на връщане от погребението ми флиртувай с най-хубавото момиче, което срещнеш. И трето, погрижи се за Фриц. Това е всичко, което искам да направиш в моя памет.

Пиърс имаше намерение да мине през Ню Орлийнс, преди да се прибере, и решението да се престори на сляп беше наполовина шеговито, наполовина практично. Въпреки тъгата, причинена от смъртта на Фейрън, той се вслуша в думите му, които забраняваха траура, а освен това някои от последните събития го бяха изпълнили с устрем и дори с малко безразсъдство. Сега решително пердашеше напред, като изгаряше мостовете зад себе си и се готвеше да заложи всичко на карта.

Освен това се появи проблемът с пренасянето на кучето. Авиокомпанията би позволила на Фриц да остане с него само ако изпълняваше функциите на куче-водач. В противен случай трябваше

да пътува с клетка в багажното отделение на самолета. Което означаваше, че сега добрият стар Фриц щеше да лети към Юкатан гладен, нещастен и зъзнец от студ.

Не, помисли си Пиърс и погледна към златисточервената коса на Моли — той наистина не искаше да направи нищо лошо, преструвайки се на сляп, нещо повече, би могъл и да ѝ помогне. Та тя не би дошла с него, ако знаеше, че може да вижда. Реши, че продължението на тази безобидна измама бе почти въпрос на благородство. Моли беше едно момиче, изпаднало в беда. А Пиърс нямаше друг избор, освен благородно да продължи лъжата. Отново затвори очи и потъна в мрака на измислената си слепота. Тя беше едно от нещата, които трябваше направи. Да разбере какво е да си сляп — това беше начинанието, в което на всяка цена трябваше да успее по време на пътешествието си. И престани да гледаш момичето, заповяда си той.

В два часа сутринта, когато улиците бяха покрити с лед, да хванеш такси в Ню Орлийнс беше само малко по-трудно, отколкото да хванеш бял еднорог.

Въпреки детството, прекарано сред дълбоките снегове на Минесота и дългата зима в Ню Йорк, на Моли ѝ се струваше, че никога не ѝ е било толкова студено, колкото тази нощ в Ню Орлийнс. Носеше карирана синя вълнена пола, розова блуза с дълги ръкави над тъмносиньо поло, високи до коленете ботуши и тънко палто, което за щастие се закопчаваше с цип — беше го взела, за да я предпази от студа по пътя към летището в Ню Йорк. Но ръкавиците ѝ бяха тънки, плетената ѝ шапчица не покриваше ушите ѝ и тя не спря да трепери дори когато двамата с Пиърс влязоха в топлото такси. На Пиърс, който беше само по едно леко палто, без ръкавици или шапка, сигурно му беше още по-студено. Но той като че ли не усещаше студа. Фриц седна на покрития с киша под на таксито. Затвори нещастно очи и само потреперваше от време на време.

Шофьорът, неспасяем холерик, им каза, че повечето от местните му колеги отказвали да излязат по заледените улици. На един мост станали толкова много катастрофи и злополуки, че властите решили да го затворят.

— Ей това е — заключи бодро шофьорът. — Тая нощ могат да се срещнат само янки или луди хора. Вие от кои сте?

— Тя е янки — отзивчиво отвърна Пиърс. — А аз съм от лудите.

— Ха! — изкикоти се шофьорът. — А аз съм и двете. — И зави покрай ъгъла така, че таксито поднесе и се хлъзна от единия тротоар до другия. — Обичам да имам на разположение празни улици, целите само за мен! Виж само, удряш спирачките и се пързаяш като с шейна!

Моли се разтрепери още по-силно и затвори очи.

— Не се страхувай — утешително прошепна в ухото ѝ Пиърс. — Ако ни убие, ще бъде изведнъж и най-малкото ще умрем топли.

Шофьорът пак се разсмя и профуча покрай друг ъгъл. Ами ако не ни убие изведнъж, искаше да попита Моли. Ами ако се блъсне и умрем от премръзване, заклещени в колата? Тя стискаше очи, докато се носеха към хотела като истинска шейна. Когато слизаше от таксито, усети, че краката ѝ треперят. Чувстваше се вцепенена, докато Пиърс ги регистрираше на рецепцията. Сякаш всичко около нея ставаше като насън. Разкошното фоайе на хотела изглеждаше ужасно луксозно под замаяния ѝ поглед. От тавана висяха огромни полилеи и старинните мебели блестяха ярко под златистата им светлина. В средата се издигаха няколко големи, богато обкичени елхи, високи почти до тавана. Моли никога не бе виждала по-красиви, освен може би по коледните витрини на Пето авеню.

Това беше хубав хотел, вероятно един от най-скъпите в цял Ню Орлийнс. Онзи, в който тя имаш резервация, беше точно обратното — един от най-евтините. Изведнъж се почувства виновна, че бе приела предложението на Пиърс. Беше ѝ казал, че не очаква нищо в замяна, освен помощта ѝ, обаче какво щеше да стане, ако не удържеше на думата си? Моли отново потрепери от студ. Не, трябваше да му вярва. Но трябваше някак да му се отблагодари за този лукс. Ала как? Администраторът пусна ключовете в ръката на Пиърс и той се обърна към нея!

— Готова ли си? — Подаде ѝ ръка. Тя плъзна поглед през фоайето към две големи вити стълби! Беше почти невъзможно за сляп човек, дори с куче да си проправи безопасно път до стълбата и да си намери стаята си без нечия помощ. Разбираше неохотата на Пиърс да разчита на администраторите или на пиколата. Той беше горд човек. Естествено, че предпочиташе да помоли за помощ само нея. Тя решително хвана ръката му. — Стая двеста четиридесет и две — подаде ѝ ключа Пиърс. — Поне няма нужда да мислим за багажа. Сигурно вече е на половината път към Юкатан.

Стаята ѝ се стори почти толкова луксозна, колкото и фойето. Сребристорсините тапети бяха украсени с тъмносини ленти, които си подходяха с цвета на дебелия килим и тежките кадифени завеси, а на масичките от двете страни на канапето бяха поставени кристални вази със свежи рози.

— Красиво е! — въздъхна Моли. — Мебелите са прекрасни...

— Наистина ли? — с престорена радост попита той. — Ще ми покажеш как да ги заобиколя, надявам се...

Тя се намръщи и се запита дали не я смята за нетактична, задето се възхищава на красота, която той не може да види. Преведе го през стаята, а после и през банята, като му обясняваше разположението на всичко необходимо. Най-накрая му показа леглото — огромно със сребристорсиньо покривало.

— Седни — каза Моли. — Това е леглото ти. Великолепно е... — Опита се да го пусне, но той задържа ръката ѝ в своята.

— Мислиш ли? — възрази Пиърс. — За теб е. Аз ще спя на канапето.

Странни тръпки преминаха по ръката ѝ. Не можеше да му позволи да ѝ отстъпи леглото си. Не биваше да му позволява и да я докосва, но неясно защо не се възпротиви.

— Не... Аз ще спя на канапето — твърде късо е за теб...

— Само един простак може да остави жена да спи на канапето. Ще спиш на леглото. Настоявам. Седни!

Той я придърпа на леглото и след миг двамата седяха на ръба на леглото, а ръката ѝ все още беше в неговата. Опита се да стане.

— Наистина, няма да се чувствам удобно...

Пиърс я задържа до себе си нежно, но твърдо.

— Ще те оставя да спиш където пожелаеш, ако направиш нещо за мен...

— Какво? — развълнувано попита Моли. Спомни си какъв флиртаджия можеше да бъде, когато пожелаеше и не беше много сигурна, че ще успее да се справи с него. Беше достатъчно разстроена от кражбата, изгубения багаж и лудото каране на таксиметровия шофьор.

— Искам да докосна лицето ти — каза той и постави ръката си първо на рамото ѝ, а после пръстите му леко погалиха страната ѝ. Топлината им бе влудяваща. — Може ли? — Тя нервно прекара език по

устните си. Не беше ли това начинът, по който слепите разбират как изглежда някой? От една страна ѝ се струваше приятелско, напълно приемливо желание. От друга страна я изпълваше с опасения. Майкъл, внезапно осъзна Моли, беше момче. А Пиърс Годард беше мъж. Мъж, чието присъствие опияняваше сетивата ѝ. — Моля те... — Той се наведе към нея толкова близо, че усети дъха му върху устните си. Не се опита да се отдръпне. Чувстваше се като омагьосана, неспособна да помръдне. Пръстите му докоснаха брадичката ѝ, после бавно проследиха линията на веждата, а сетне погалиха копирената кожа на бузата ѝ. — Имаш дълги мигли — тихо каза Пиърс. Тя затвори очи и остави пръстите му да ги изследват с лекотата на пеперуда. Докосването му беше най-нежното, което някога бе усещала. — Равни вежди — продължи той. — И малко упорито носле. Едно от онези сладки скандинавски нослета, с които е пълно в Минесота. И малка упорита брадичка... — Емоциите, които Моли се бе опитвала да подтисне, внезапно се разбунтуваха и изпълниха изтощеното ѝ тяло. Чувството, което се стараяше да задуши още от момента на качването в самолета, се освободи и превзе съзнанието ѝ. Толкова ми е приятно да ме докосва, помисли си тя мечтателно. Никой никога не ме е докосвал така... — И устата ти — нежно прекара палеца си през нея Пиърс и въздъхна. — Устата ти е пълна. И мека. И сочна... — Ръката му прихвана брадичката и обърна лицето ѝ към него. — Устата ти — наведе се към нея той — е като гласа ти, загадъчна... И се нуждае от специално проучване. Може ли?

И Пиърс направи това, за което Моли тайничко си мечтаеше още от момента, в който го видя за първи път — загледан безизразно напред с тъмните си очила. Той притисна устните си към нейните и я целуна така, както никой не я беше целувал през целия ѝ живот.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Устните му бяха топли и чувствени. Ръцете му държаха нейните с непреодолима сила и сигурност. За пръв път от много седмици насам в тялото на Моли запулсира истински живот.

Високата стена, която бе изградила около чувствата си, изчезна така внезапно, сякаш е била от дим. Когато Пиърс обхвана талията ѝ и я целуна още по-страстно, жизнените сили сякаш се върнаха в тялото ѝ. Устните му винаги ѝ бяха изглеждали интересни и противоречиви. В ласката му имаше неочаквана нежност, която я изпълни с дълбок и болезнен копнеж. В тази целувка се смесваха пиратът и поетът, мошеникът и нещо от романтика.

Тя тихо въздъхна срещу устните му, доволна да сподели жизнената сила, която той сякаш вливаше в нея. Имаше странното сладко усещане, че се бе прибрала у дома и ѝ се прииска да обгърне врата му с ръце. Колко прекрасно би било да си беше наистина у дома...

Но ти не си у дома, помисли Моли и думите се врязаха като лед в обгърналата я топлина. Беше в далечен град, в чужда стая и в ръцете на един непознат мъж. Изведнъж изстина, когато осъзна какво прави. Ако не я бе прегърнал толкова здраво, сигурно щеше да отскочи като ужилена. Отдръпна се от него с всичка сила.

— Недей! — изсъска тя и блъсна гърдите му. В стъклата на тъмните му очила видя две малки свои отражения — бледи и с разрошена златисточервена коса.

— Толкова ни беше хубаво заедно... — Моли отвратено присви устни и отново го отблъсна. В главата ѝ цареше пълен хаос. Какво ѝ ставаше? Та това беше лудост! Тя не знаеше нищо за него. Объркана се запита дали не го бе целунала само заради Майкъл? Това сега трябваше да бъде първата ѝ брачна нощ... Дали някакъв мрачен импулс не я подтикваше да прекара медения си месец с един красив непознат, след като вече нямаше годеник? Не беше ли целунала Пиърс само защото искаше да забрави Майкъл? Или да му отмъсти? — По-

кротко — процеди Пиърс. — И не се прави на толкова разярена. Хареса ти. Или може би точно това те вбеси?

— Махни си ръцете от мен!

— Само ако обещаеш да не бягаш. Първо, няма къде да избягаш. Второ, когато понечих да те целуна, беше достатъчно да кажеш „не“.

— Е, казвам го сега! — скръцна със зъби Моли. Опита се да се изтръгне от него, но осъзна, че не го прави кой знае колко уверено. Харесваше ѝ да стои в прегръдката му, въпреки мисълта, че не е редно.

— Добре. Отначало искаше, а сега — не. Човек никога не може да бъде сигурен... — Той я пусна с въздишка. — Ще спя на канапето. — Наведе се и заопипва за каишката на Фриц. Кучето ги гледаше с неодобрителен поглед.

— Аз ще спя на канапето! — заяви тя и стана от леглото. — Каза, че ще мога да си избира къде да спя и това е мястото, което избирам. — Пиърс също беше станал, а лицето му бе толкова безразлично, колкото би било, ако обсъждаха времето. Моли отстъпи още една крачка назад, просто за всеки случай. — Ако пак се опиташ да ми направиш нещо, ще съжаляваш — предупреди го тя. — Ще викам, ще крещя и ще чупя всичко, което докопам. И когато дойде полицията, ще им кажа, че си ме примамил с преструвки и лъжливи обещания. Нали обеща, че няма да правиш нищо такова? Каза, че имаш нужда от помощта ми. Дръж се прилично, иначе ще се махна оттук, и то след като вдигна такъв шум, че да ме чуят до Мисисипи!

— Ще ме изоставиш?

— На секундата! — Моли щракна с пръсти, за да му покаже колко бързо ще стане. — Тъй, че си дръж на обещанието. Иначе...

Той отново въздъхна, пусна каишката на кучето и се хвърли на леглото. Сложи ръце под главата си и обърна лице към тавана.

— Можеш да спиш и във ваната, ако пожелаеш. А за това, че съм си нарушил обещанието — моля те, прости ми! — Думите „моля те, прости ми“ Пиърс изрече с такъв сарказъм, че тя се стресна. — Когато те целунах, ти май не се развика и не се втурна да бягаш — иронично продължи той. — Седеше на леглото заедно с мен, без дори да се съпротивляваш.

— Но нали ти ка...

— Без да се съпротивляваш истински. Когато те целунах, ти ми отвърна. И то доста въодушевено, бих казал. След това промени

решението си. Такива сте жените. Казвате едно, но искате друго. Казвате „не“, когато имате предвид „да“. Как може един мъж да разбере истината, освен като опита?

— Не смей да обвиняваш мен за това — предупреди го Моли, която наистина се чувстваше виновна. Не беше ли поощрила неговото настъпление несъзнателно или може би съзнателно? Когато се наведе, за да я целуне, можеше да се извърне. Не беше ли дори вдигнала лицето си към неговото, за да намери по-лесно устните ѝ?

— Не обвинявам никого... — Тонът му беше присмехулен. — А и ти изясни как стоят нещата при теб. Няма да се нахвърлям върху ти през нощта. Тия работи не са ми по вкуса. Има предостатъчно жени на този свят, които няма нужда да бъдат молени или насилвани, повярвай ми...

Пиърс широко се прозя и закри уста, имитирайки прекалена учтивост. Беше се изтегнал върху сребристосиньото покривало и излъчваше сладострастно усещане за удобство. Изглеждаше така, сякаш бе забравил за присъствието ѝ и на Моли ѝ се стори, че думите му са верни — беше я целунал само от любопитство. Тя не бе проявила желание и сега той вече бе изгубил интерес. Интуицията ѝ подсказваше, че този път наистина ще удържи на думата си. Повече нямаше да я доближи.

Моли отиде до канапето и седна, все още загледана в него. Обзе я смътно, необяснимо разочарование — сякаш се бе лишила от някакво вълнуващо преживяване. Господи, неохотно си помисли тя, може би всичко беше заради красотата му. Беше различен от Майкъл. Майкъл беше по-изтънчен, почти хубавичък. А у Пиърс Годард нямаше и следа от сладникава хубост. Лицето, както и цялото му тяло, беше като изсечено, сурово и мъжествено. Но най-привлекателното у него беше шеметната бързина, с която преминаваше от едно настроение в друго. Той отново се прозя. Надигна се, опипом намери Фриц, махна му каишката и я окачи на таблата на леглото. След това отново се излетна и пак сложи ръце под главата си.

— Лека нощ, моя прекрасна лейди. Това е цитат от една пиеса, нали? Лека нощ, лека нощ, лека нощ. Чувствай се като у дома си...

Изражението му беше самодоволно и изключително отегчено. Моли разстроена отмести поглед. Може и да беше сляп, но имаше дързост и самоувереност за петима! Тя въздъхна и стана да потърси

допълнителни одеяла и възглавници. Намери ги в един килер и си направи нещо като малко гнездо върху канапето. Когато отново погледна към Пиърс, той дишаше дълбоко и равно. Кучето лежеше свито до леглото, опряло муцуна на опашката си. От червата му пак се разнесоха клокочещи звуци. Моли прекоси стаята, за да изгаси лампите. Точно когато ръката ѝ докосна ключа, Пиърс отново проговори.

— Може би не заслужава чак толкова много, знаеш ли? — Думите му я стреснаха. Беше сигурна, че е заспал. Замръзна като парализирана с ръка все още на ключа на лампата.

— Кой не заслужава?

— Мъжът, за когото тъгуваш — поясни той. — Не го заслужава. Ще го забравиш. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Как се беше досетил? Толкова ясно ли беше положението ѝ, дори за един слепец? Преглътна и реши да не обръща внимание на забележките му.

— Не трябва ли да си свалиш очилата?

— Ще ги сваля — отвърна Пиърс, но не помръдна. — По-късно.

Моли го изгледа за миг. Може би без очила не беше толкова красив. Изгаси лампата, мина по дебелия килим и влезе в банята. Затвори вратата и се опита да подреди мислите си.

Нямаше нощница, нито пък други дрехи. Събу си ботушите, поколеба се за секунда, след това си съблече полата, блузата, полото и чорапите. Щеше да спи по бельо. И нима имаше някакво значение? Пиърс не можеше да я види. Свали пликчетата си и ги изпра заедно с чорапите в големия мраморен умивалник. Окачи ги да съхнат на радиатора. Останалите си дрехи сложи на закачалка от вътрешната страна на вратата, а ботушите прилежно постави в ъгъла. Изми лицето и ръцете си, отвори вратата на банята и изгаси лампата. Фриц гръмогласно хъркаше в тъмното. Тя тихо прекоси стаята, легна на канапето и придърпа одеялата до брадичката си.

Какво ли имаше предвид Пиърс, чудеше се Моли. Как можа да каже, че тя ще забрави Майкъл? Как би могла? Та той щеше да ѝ липсва винаги, мисълта за него щеше да я преследва вечно. Но когато заспа, изтощена от дългия ден, я споходи сложен и заплетен сън за летището в Далас. Мъчеше се да си проправи път чрез някакви коридори, хванала за ръка висок мъж с тъмни очила и интригуващи

устни. Усещаше, че може да му вярва — така, както не бе вярвала никому досега.

На теб не може да се разчита, ядосано бе казала Ирина на Пиърс. После го нарече с няколко епитета, които една дама не би трябвало да знае, и затвори телефона. Предполагаше, че момичето, което спеше свито на канапето, би се съгласило с Ирина, ако знаеше истината за него. Но Моли имаше нужда от помощ, каза си той. И нямаше кой друг да ѝ я предложи. Това беше всичко. Прагматизъм, нищо повече.

Лежеше в мрака със затворени очи. Изкушаваше се да се надигне на лакът и да я погледне как спи, окъпана от лунната светлина, но не го направи. Нали трябваше да бъде сляп — факт, който тя постоянно го караше да забравя. И не трябваше да я целува, това беше ясно. Не трябваше и да я поглежда, нито веднъж. Ала още в момента, когато седна в самолета до него, случайно докосна ръката му и заговори с леко дрезгавия си глас, Пиърс просто трябваше да я види.

Така че, въпреки клетвата си да не отваря очи по време на това пътуване, той ги бе отворил. Моли имаше най-великолепната златисточервена коса, която бе виждал, и симпатично луничаво лице. Държеше се гордо и уверено, но не можеше да скрие тъгата в сините си очи. Пиърс се хвана, че непрекъснато я поглежда скришом отново и отново. Беше го правил цяла вечер. Очарователно. Е, Фейрън му бе поръчал да флиртува с най-красивото момиче, което срещне на връщане от погребението му, а как може човек да разбере дали едно момиче е хубаво, без да си отвори очите? Бе успял да ги държи затворени по време на полета от Тексас до Ню Орлийнс, ала когато изгубиха багажа си и тя не можеше да си спомни името на хотела, прекрасният ѝ глас почти се разтрепери от вълнение и тогава той отново се поддаде на изкушението. Моли изглеждаше толкова нещастна и разстроена, че Пиърс си каза „да става каквото ще“ и взе да я уговаря да остане с него.

Бе се върнал към слепотата си още в таксито, но когато тя го разведе из стаята и стигнаха до леглото, той пак бе отворил очи, зажаднял да я види. И какво би направил един мъж, хванал за ръката очарователно момиче с огън в сърцето и в прекрасната си коса — какво би направил в такава ситуация един нормален мъж от плът и

кръв? Особено, когато вижда, скрити дълбоко в очите ѝ, самота и желание?

Бе осъзнал с цялата му сила и сериозност факта, че Моли се нуждае от целувка. Също толкова силно бе осъзнал и желанието си да докосне луничавото ѝ лице, да целуне пълните ѝ устни, да прекара пръсти през разрошената ѝ златисточервена коса... Така и направи. Целуна я.

Пиърс знаеше кога една жена харесва да бъде целувана — а на тази определено ѝ харесваше. И то много. Въпросът беше там, че тя не искаше да ѝ харесва. И когато се отдръпна от него, той не издържа и пак я погледна. Очите ѝ хвърляха гневни искри.

Моли знаеше, че бяха действали абсолютно безразсъдно. Внезапно го осъзна и Пиърс. В края на краищата я бе докарал в стаята си благодарение на лъжливата си слепота и увещанията. Ако бе потърсила топлина и утешение в леглото му без въпроси и обещания, това беше едно. Но ако имаше нещо против, това бе съвсем друго. Трябваше да се държи на разстояние от нея, освен ако тя не пожелаеше обратното.

Усещаше, че отговорът на целувката му беше изненада не само за него, но и за самата нея. Устните ѝ бяха посрещнали неговите със сладостна жажда. Тялото ѝ се бе прилепило към неговото така, сякаш бе създадено за ласките му. Ала те си оставаха непознати. И той, въпреки всичките си добри намерения, я лъжеше. А Моли не беше от онези жени, които можеш да лъжеш безнаказано. Не, тя бе създадена за сериозни взаимоотношения, с такива жени мъжете се обвързваха, а това бе последното нещо на този свят, от което Пиърс се нуждаеше.

Почти бе изгубил свободата си с Ирина и се бе измъкнал на косъм. Сега беше на прага да поеме най-големия риск в живота си. Беше готов да се впусне в приключение, вследствие на което можеше да изгуби всичко, което имаше, или да спечели всичко, за което бе мечтал. Същевременно обаче нямаше нищо против да задържи Моли близо до себе си. Първо — заради гласа ѝ. Гласът ѝ го вдъхновяваше. Искеше да направи пълнометражен анимационен филм, изпипан и амбициозен като ранните неща на Дисни, като неговите най-големи филми — такива, каквито вече никой не правеше. Познаваше повечето от героите си, но все още не познаваше гласовете на всички. Когато чу нейния, разбра, че е открил един от тях.

Главният герой на филма му беше една надута къртица-детектив, наречена Монкрийф. Но, естествено, бидейки къртица, Монкрийф беше сляп. Монкрийф Къртицата, с тъмни очила, полицейска значка и всичко останало, щеше да пристигне в Ню Орлийнс, за да реши загадката около мистериозното отвличане на една красива млада норка. Пиърс можеше да види и чуе по-голямата част от филма в главата си, но гласът на норката, която беше много важен персонаж, винаги му се бе изплъзвал. Поне до тази вечер.

Лулу Норката трябваше да бъде съблазнителна, но уязвима, уморена от света, но невинна, самоуверена, но с нюанс на несигурност. С две думи, точно като Моли Рандъл. И колкото повече време прекарваше с Моли, толкова по-ясно си представяше Лулу. Освен това той имаше нужда от помощ. Да си играе на сляп в непознат град не беше лесна задача, дори с кучето. Искаше да разбере какво е да си сляп, за да може да надникне в образа на къртицата, да осъзнае всяко нейно движение и реакция. Пиърс беше аниматор, един от най-добрите в Калифорния. Всички добри аниматори бяха художници, но както великият Дисни, те бяха и чудесни актьори, умеещи да се превъплъщават в образите, които създават.

Добре, строго си каза той. Достатъчно се е глезил. Беше време да започне работа. Не биваше повече да се изкушава да си отваря очите. Нито пък можеше да остави момичето да си върви. Беше твърде важна за работата му. Оттук нататък трябваше да си наложи да стои в мрак. Нямахше да си позволи отново да погледне тази прекрасна огнена коса, това одухотворено лице. Нямахше.

Моли се събуди преди Пиърс, тъй като канапетото беше твърде тясно и неудобно за спане. Замаяна се повдигна на лакът и се огледа. Студена светлина падаше между отворените завеси и стаята изглеждаше мразовита. Верният Фриц все още лежеше свит на кълбо до леглото на господаря си.

Изтегнат, полузавит със сребристосиньото покривало, Пиърс лежеше на една страна с протегнатата гола ръка. Едното му коляно се подаваше изпод завивката и тя видя, че не бе свалил панталона си. Но горната половина на тялото му беше отвито, с бронзова от слънчевия загар кожа, която блестеше на фона на покривалото.

Моли, която все още го изучаваше с поглед, прехапа устни, обзета от внезапна нервност. Тялото му точно се вписваше в представата ѝ за тяло на плувец — с изваяни мускули и плосък корем. Очите му бяха затворени. Кожата около тях беше малко по-бледа от тази на останалата част от лицето, може би поради непрекъснатото носене на тъмни очила. Сега очилата лежаха сгънати върху нощната масичка.

Тя тихо стана и се вмъкна в банята с надеждата, че ще може да вземе душ, без да го събуди. С наслада усети как топлата вода ободрява голото ѝ тяло, настръхнало от мразовития сутрешен въздух. Избърса се с една от луксозните хавлии на хотела и облече вчерашните си дрехи. Реса се, докато косата ѝ започна да пращи и се сети, че е изгубила баретата си по време на снощните събития. Щеше да ѝ се наложи да пусне косата си, която беше толкова голяма, че винаги ѝ причиняваше неприятности. Майкъл непрекъснато ѝ опяваше да я подстриже, а преподавателят ѝ по актьорско майсторство ѝ бе казал, че ще бъде глупачка, ако го направи. И наистина, поне косата изпълни предназначението си — точно заради нея ѝ дадоха ролята на изпадналата в кома Кларис. Режисьорът беше решил, че къдриците ѝ изглеждат страшно драматично, разпилени върху възглавницата.

Майкъл, сепна се тя, докато си слагаше червилото. За пръв път си бе помислила за него почти без болка. Днес можех да бъде госпожа Майкъл Ингълщат — мисълта ѝ се стори нереална. Но все още си беше просто Моли Рандъл и беше прекарала нощта с един непознат, който в момента лежеше полуразсъблечен в съседната стая. Какво щеше да си помисли за нея Майкъл, ако разбере, ужасена се запита тя. Или приятелите ѝ в Минесота? „Спомняте ли си Моли Рандъл, която щеше да се жени по Коледа? Вместо това забърсала някакъв непознат от самолета и прекарала нощта в хотелската му стая...“

Моли пребледня, но продължи да гледа отражението в огледалото. Не беше сторила нищо лошо. Баща ѝ често бе казвал, че не трябва да се тревожи какво си мислят хората, щом вярва, че постъпва правилно. С мъка преглътна. Лесно беше да се даде такъв съвет, но не беше никак лесно да бъде изпълнен. Днес тя трябваше да бъде уважавана съпруга, готова да работи заедно с партньора си за изграждане на актьорска кариера. Вместо това беше самотна жена, намерила подслон благодарение на милосърдието на един непознат

мъж, който можеше да се държи и като дързък съблазнител. Все едно, че ме е задържал като придобивка, потръпна Моли.

Внезапно ѝ се прииска да си бъде у дома в Минесота, заедно със семейството си. Но тази година нямаше семейство. А Майкъл вече не я обичаше. Бе си намерил друга. За първи път от седмици насам желязното ѝ самообладание рухна и тя се разрида. Плачеше безпомощно, притиснала към лицето си дебелината хотелска хавлия. Въпреки че плачът ѝ беше мъчителен, тежестта ѝ бързо се стопи. Почувства се пречистена и някак облекчена. За последен път плачеше заради Майкъл. Знаеше го.

Моли изми лицето си, оправи си грима и стисна зъби. По пътя към Ню Орлийнс беше изгубила годеника, парите и багажа си. В замяна се бе сдобила с привлекателен слепец и болна от артрит немска овчарка. Е, така да бъде. И с това можеше да се справи. Сложи ръка на бравата и внезапно си спомни снощния сън — как бе тичала и преживяла отново хаоса на изпълненото с тълпи летище в Далас. В този сън бе имала пълна вяра на Пиърс Годард. Противоречието я накара да поклати глава. Защо в сънищата си го приемаше за толкова силен и надежден? Това я объркваше.

Отвори вратата и замръзна на прага. Пиърс беше станал. Беше сложил нашияника на Фриц, но все още не бе облякъл ризата и пуловера си. Тъмните му очила обаче бяха на мястото си. Стоеше до леглото и се протягаше като голяма охранена котка.

— О! — възкликна тя. — Добро утро!

Той се намръщи и се протегна още по-продължително.

— Няма такова нещо като добро утро. Никога не съм разбирал защо тези две думи се слагат една до друга.

Моли повдигна вежда и отиде да прибере одеялата и възглавниците от леглото си.

— Това ли било? Киселото сутрешно настроение, а?

— Киселото, но добро сутрешно настроение — поправи я Пиърс. — Доволен съм, че не си отлетяла през нощта.

— Та аз нямам къде да отлетя, нима си забравил? Днес ще трябва да си потърся стая.

Той спря да се протяга и сложи ръце на кръста си.

— А аз си мислех, че... Че ще ми помогнеш.

— Ще го направя — каза тя, докато сгъваше одеялото. — Но това не значи, че трябва да спя при теб. Ще си намеря стая някъде наблизо. Ще те взимам сутрин и ще те оставям вечер.

Няколко секунди Пиърс остана неподвижен.

— Ще поговорим за това, след като пием кафе — каза най-накрая и даде сигнал на Фриц да го заведе в банята.

— Искаш ли да поръчам да ни сервират кафе в стаята? — попита Моли със същия делови тон, докато оправяше възглавницата.

Той спря пред вратата на банята, като за малко не се блъсна в нея. Дъхът ѝ секна. Сега Пиърс изглеждаше далеч не толкова самоуверен, колкото беше вчера.

— Това е Ню Орлийнс — подзе той присмехулно. — Не искам никакво обслужване по стаите. Ще излезем навън и ще пием истинско кафе. Но можеш да звъннеш на рецепцията и да ги питаш дали могат да ни донесат четки за зъби и прибори за бръснене. Проклятие! Къде е бравата на тая скапана врата?

Пиърс влезе в банята, откъдето се чу как се блъска в нещо и отново ругае. Тя вдигна рамене и набра номера на рецепцията. И благослови онзи, който бе измислил обслужването по стаите, когато жизнерадостната служителка я увери, че ще уреди доставката на всичко необходимо.

— Не трябва ли да те хвана под ръка? — попита Моли, когато излязоха от стаята. — Тротоарът сигурно е заледен. Фриц няма да може да прецени къде е опасно и къде — не... — Пиърс, явно все още разстроен от факта, че е сутрин, спря и се замисли. Накрая просто вдигна рамене. Тя го хвана под ръка и веднага каза: — Стълби, точно пред нас, около пет стъпала.

Спуснаха се във фойето на хотела, където Моли отново се почувства потисната от прекаления разкош. На дневна светлина всичко изглеждаше точно толкова пищно, колкото и на вечерна. Когато излязоха навън, дъхът ѝ просто секна, а той изруга при досега с ледения вятър. Студът се вряза в плътта им и влажният въздух проникна до костите им. Дори Фриц потрепери, сякаш искаше да се скрие по-дълбоко в козината си.

Въпреки че беше премръзнала, тя удивена се огледа наоколо. От двете страни на улицата се издигаха прочутите старовремски тухлени сгради на Френския квартал. Декоративните решетки на верандите

изглеждаха като плетеници от черни дантели. Много от балконите бяха обвити със светещи коледни украшения, които сигурно бяха великолепни нощем. Други балкони бяха украсени с огромни червени гирлянди, венци от борови клончета и обкичени елхи. Над улиците висяха още по-разкошни украшения, които леко се полюляваха от вятъра. Покрай тях изтрополи теглен от муле файтон. Файтонджията му беше облечен в алено палто, а мулето имаше на главата си сламена шапка с широка периферия и венче от зеленика.

— Вярно е — промълви Моли и несъзнателно се притисна към Пиърс, за да се стопли. — Наистина сме в Ню Орлийнс!

— Аха... И е три пъти по-студено, отколкото в Ню Йорк — измърмори той. — Хайде към Джексън Скуеър! Трябва да стигнем до „Кафе дьо Монд“. Само да не стърчим така... става ли?

— Извинявай! Надясно и после направо. Просто е толкова... толкова красиво! — Внезапно се почувства виновна за това, че Пиърс не можеше да зърне великолепието около тях. Вървеше редом с него и внимаваше за заледените участъци. — Искях да кажа... Просто е страхотно! — не можа да се сдържи тя. За момент спря поглед на една витрина, пълна с карнавални маски. — Искаш ли да ти опиша какво виждам?

— Ако ще ти достави удоволствие — вдигна рамене той.

И така, те вървяха по заледения тротоар, а Моли даваше команди, заплесваше се по какво ли не и не спираше да бърби.

— Тук има двор с малък фонтан — обясняваше тя. — Фонтанът е черен, с три струи, които обаче са замръзнали — като водопад. И приличат на скулптура от лед.

— И аз ще заприличам на ледена скулптура, ако продължаваме така — възропта Пиърс. — Няма ли наблизо някое такси? Или кучешки впряг? Или поне четири пингвина с носилка?

Моли се засмя, ала продължи да описва всичко наоколо, а той не преставаше да се оплаква, но така, че да я разсмее. Това се превърна в игра, която отвлече вниманието ѝ от студа.

— А сега минаваме покрай двор с много тъжно измръзнало дърво, съвсем клюмнало. Мисля, че е бананово — и всичките му банани са почернели. О! — тъжно възкликна тя, когато стигнаха до ниска каменна стена. Върху нея лежеше малко сиво телце, вкочанено и

безжизнено. — Тук има едно мъртво гущерче, Пиърс. Май че е хамелеон. Сигурно е умрял от студ.

— Не се натъжавай — стисна ръката ѝ той. — Предполагам, че се е възнесъл в рая на гущерите.

— И какъв е според теб раят на гущерите? — усмихна се Моли.

— Ще ти се стори странно, но той съвпада с ада на мухите. Там гущерите по цял ден се приличат на слънце и ядат мухи.

— Но какво става с добрите мухи? — през смях попита тя. — Те нямат ли си рай?

— Аз съм на мнение, че добрите мухи, както и добрите утра, са противоречиви понятия. Добри мухи според мен не съществуват. Но ако отидем в рая, ще можем да проверим.

Най-после стигнаха до „Кафе дьо Монд“. Вътре беше претъпкано, независимо от мразовитото време. Уханието на силно кафе и прясно изпържени понички изпълваше въздуха и Моли усети как стомахът ѝ потръпва в очакване. Седнаха до една от малките масички, а Фриц се разположи до стола на Пиърс, все още треперещ от дългата разходка. Дългокос сервитьор им донесе две вдигащи пара чаши кафе с мляко и хрупкави, ухаещи малки френски понички. Тя постави неговата чаша близо до ръката му и побутна чинията с понички пред него. Кафето беше силно, сладко и с много сметана.

Забеляза, че той се бе порязал при бръсненето сутринта. На бузата му имаше тънък и дълъг около два сантиметра белег. Седеше срещу нея и топлеше ръцете си, хванал бялата чаша с кафе. Шегите му бяха спрели и Моли усети, че ѝ липсват.

— Кажи ми сега — небрежно заговори Пиърс, — за твоя приятел. Поне предполагам, че ти е бил приятел. Какво е направил?

Въпросът му, толкова тихо и нехайно произнесен, я уплаши. Осъзна, че бе твърде проникателен, за да го излъже. Тя беше актриса, но усещаше, че по някакъв начин този мъж успяваше да разгадае всеки нюанс на гласа ѝ и не можеше го заблуди с играта си, колкото и умела да бе тя.

— Не е направил кой знае какво — вдигна рамене Моли. — Само лъжеше.

Той не помръдна, но бузата му леко трепна.

— Виждам, че... — Пиърс млъкна и се поправи. — Искам да кажа, разбирам... И за какво те излъга?

— За всичко... — Опита се да овладее гласа си, ала не успя съвсем. Запита се дали Пиърс е забелязал вълнението ѝ.

Той дълго не каза нищо. Накрая проговори.

— Ако е бил лъжец, защо ти липсва тогава?

Въпросът му я върна назад във времето. Пиърс беше прав. Защо тъгуваше за човек, който никога не е бил искрен с нея?

— Не ми липсва той — бавно каза тя. — Липсва ми онова, което си мислех, че е. Мислех си, че е... истински. Мислех, че е амбициозен. Мислех, че е храбър. — Тук се спря, но реши, че най-добре да си каже всичко, веднъж завинаги. — И си мислех, че ме обича. Оказа се, че съм грешила. За всичко. — Пиърс поднесе чашата към устните си и отпи. После я постави обратно на мястото ѝ, без да каже дума. — И какво от това? — философски поклати глава тя. — Всичко е свършено. Животът си върви. И аз също.

— Да — кимна той и иронично добави: — Особено ти.

— А също и нещата — продължи Моли, — които трябва да свърша днес. Няма да ме чакат. Трябва да си намеря стая, но после мога да те заведа където пожелаеш.

Тя опита поничката си. Беше поръсена с толкова много пудра захар, че не смееше да диша, докато си отхапваше, защото иначе щеше да вдигне цял облак. Ала сладостта, изпълнила устата ѝ, напълно оправдаваше побелелите устни и брадичка, които по-късно избърса с кърпичката си.

— Наистина ли? — попита Пиърс леко предизвикателно.

Моли отново го погледна. Познатата ѝ язвителна усмивка трепкаше в ъгълчетата на устните му.

— Какво наистина? — попита тя, объркана от тона му.

— Наистина ли ще ме заведеш където си пожелаеш?

Моли сведе поглед към чашата си, осъзнала, че думите ѝ носят повече смисъл, отколкото бе искала да им придаде.

— В рамките на разумното — отвърна, без да го поглежда. — Има известни граници, които нямам намерение да преминавам.

— Дай ми ръката си... — Тя погледна протегнатата му ръка — силна, красива и приканваща. Без да знае защо, без дори да е сигурна, че го иска, му подаде своята. Пръстите му се затвориха около нея. — Не искам да си твърде далеч от мен, Моли. — Гласът му беше тих, нисък и убедителен. — Ще наема апартамент. Ти ще си имаш твои

стаи. Аз ще живея в другата половина. Вратата между нас ще стои заключена. Обещавам ти това. Докато ти желаеш да е заключена, ще бъде заключена.

— Не, не мога да направя това... — поклати глава тя, но не издърпа ръката си. Държеше се за него почти така здраво, както и той за нея.

— Моли... — Гласът му внезапно стана напрегнат. — Просто остани с мен. Това е всичко, което искам.

Какво става с нас, стъписа се тя, загледана в здраво хванатите им ръце. Сякаш цялото кафене, с всичките си гипсови орнаменти, гирлянди, тълпи и благоухания, започна да избледнява. Останаха само те двамата — Моли и Пиърс, свързани заедно по някакъв странен начин.

Въпреки че здравият ѝ разум я предупреждаваше да стои далеч от този мъж, тя не му обърна внимание. Щеше да остане до него. Знаеше, че ще го направи. Просто не можеше да постъпи другояче.

ПЕТА ГЛАВА

Колкото и да беше странно, Моли, Пиърс и сериозното старо куче се бяха сработили. Въпреки студа, Пиърс бе настоял да се разходят и сега вървяха по улиците.

Прекошиха Френския пазар, който беше истинска симфония от цветовете и приятни ухания, а изложените за продан плодове и зеленчуци блестяха с наситените си цветовете. Имаше ябълки, портокали, лимони и грозде — от бледозелено до тъмночервено и наситено лилаво. Имаше червени и зелени чушки, нанизани от алени люти чушлета и снежнобял чесън, торбички със златен лук, пирамиди от жълти като слънца грейпфрути, светлозелени зелки и синьо-черни патладжани. Множество амбулантни търговци предлагаха стоките си навсякъде. Продаваше се всичко — от тениски до тюркоазни бижута, а също и обкичените с пера карнавални маски — запазна марка на Ню Орлийнс.

Прекошиха Джексън Скуеър с неговите високи палмови дървета, които потрепваха от ледения вятър. В парка се издигаше величествена статуя на генерал Ендрю Джексън, възседнал изправен на задните си крака кон. Цялата скулптура беше покрита с блестяща слана. Малко по-късно, когато тротоарите се напълниха с туристи, уличните музиканти и артисти също заеха местата си. Двойка жонгльори си прехвърляха запалени факли. Един негър, облечен като Дядо Коледа, свиреше джаз на саксофон. Друг негър, слаб и красив, седеше пред три шахматни дъски и предлагаше да играе срещу трима души едновременно.

Разходиха се по Бърбън Стрийт покрай безбройните ѝ ресторанти, барове, магазини и галерии. Млад мъж, застанал пред музей, наречен „Невероятно, но факт“, гълташе огън с такава лекота, сякаш ядеше захарна пръчка. Минаха и покрай музей на талисмани вуду и Моли потръпна. Имаше нещо в Ню Орлийнс — нещо, което я караше да вярва, че вълшебствата, добри и лоши, са възможни. Отново ѝ направи впечатление, че движенията на Пиърс бяха по-бавни и някак

несръчни. На няколко пъти се препъна, но успяваше да се задържи на крака и всеки път се засмиваше.

Накрая Моли осъзна, че от всички прекрасни неща, които бе видяла и чула във Френския квартал, най-добре ще запомни смеха им — нейният и на Пиърс. Едва ли съществуваше нещо, което той да не можеше да превърне в дръзка шега. За първи път от много месеци тя се забавляваше истински. Усещането беше приятно и опияняващо. Сякаш се връщаше към живота.

Пиърс заяви, че ако искат да се представят като добри туристи, ще трябва да обядват в Сентръл Стрийт Гросъри — винаги претъпкана бакалничка, която периодично печелеше наградата за най-добрите сандвичи в града. Разположиха се на високите столчета до бара, а Фриц се излегна в краката им. Поръчаха си от тукашната бира „Дикси“ и си разделиха един от прословутите сандвичи „муфалата“. Сутринта Моли си бе помислила, че нищо не може да бъде по-вкусно от закуската в „Кафе дьо Монд“, но след като опита „муфалата“, вече не беше толкова сигурна. Сандвичът представляваше невероятно вкусна смесица от месо и различни сирена, гарнирана със салата от маслини и поставена върху италианско хлебче. Всеки залък просто се топеше в устата ѝ.

— Никога няма да се върна в Ню Йорк — блажено заяви тя. — Ще си остана тук, на това столче и ще ям, докато умра.

— А все още не си опитала почти нищо — подкачи я Пиърс.

Моли доволно въздъхна — самият град беше пир за сетивата. По улиците звучеше музика, а още повече музика излизаше от отворените врати на клубовете, въпреки ранния час. Ароматите на екзотичната кухня, носещи се от ресторантите, се смесваха с уханието на боровите клонки и влажния въздух от реката. Какво ли е, когато е топло и всичко е окъпано в слънчева светлина? Сигурно тогава градът се превръщаше в рай. Дори вътрешността на малкия магазин бе изпълнена с апетитни миризми на сирена и пикантни подправки, а по рафтовете бяха нагъсто подредени кутии и бутилки, които приличаха на скъпоценности. Внезапно, въпреки цялото си щастие, тя усети вълна от съчувствие към Пиърс, който не можеше да види прекрасните цветове и гледки в този невероятен град.

— Ти невинаги си бил сляп, нали?

Лукавата усмивка слезе от лицето му.

— Не — с безизразен глас отвърна той.

— И от колко време си така?

— Не много отдавна...

— О... — Отговорът му беше твърде смътен. — Искаш ли да ми разкажеш как се случи?

— Предпочитам да не говоря за това.

— О! — отново възкликна Моли. Стана ѝ неудобно, че бе засегнала тема, която му причини болка. — А с какво точно се занимаваш? Каза, че е нещо, свързано с развлечения.

— Ами... В момента съм самостоятелен — повдигна вежда Пиърс. — Доскоро работех за една филмова компания.

— Филмова компания ли? — още по-объркана попита тя. По какъв начин би могъл слепец да работи за филмова компания? После си помисли, че разбира. Понякога загубата на едно сетиво изостряше останалите. Може би затова имаше толкова много талантиливи слепи музиканти. — Нещо свързано със звука ли?

— Включително и това — отвърна той с влудяваща уклончивост. — Виж, в момента започвам мои собствени проекти. И не искам да говоря много за това. Знаеш как е... — Моли се вгледа в него замислено. Знаеше, че някои артисти не обичат предварително да обсъждат плановете си. Смятаха, че това е прахосване на творческа енергия. Но дори техните отговори не бяха толкова мъгляви като неговите. Дали не криеше нещо? Но не, беше твърде жизнерадостен и искрен, за да има някакви тайни — такова поведение би било чуждо на собствената му природа. — Да не говорим за мен... — Пиърс раздражено избута бутилката далеч от себе си. — Да поговорим за теб. Имаш страхотен глас. Занимавала ли си се с озвучаване? Или поне мислила ли си да работиш за озвучаване на анимация?

Отново я бе хванал натясно. Тя смачка салфетката си.

— Точно това ще правя, когато се върна в Ню Йорк. За образователен видео сериал. Ще бъда гласът на един микроб. — Той отметна глава и се разсмя. Моли се изправи с цялото достойнство, което ѝ беше останало. — Смятам да бъда възможно най-добрият микроб — заяви тя. — Нали знаеш поговорката — „Няма малки роли. Има само малки актьори.“

— Обикновено цитирана от някой, който сключва договор за малка роля — отвърна Пиърс. — Познавам някои хора, които работят в

анимацията. Те биха те харесали. Интересува ли те?

— Работата винаги ме интересува — каза Моли. — Стига да е почтена.

Усмивката, която бе затрепкала по устните му, се стопи.

— Почтена — измърмори той. — Винаги говориш за честност и почтеност. Толкова ли са важни за теб?

— Това са най-важните неща на света! — възкликна тя.

— Заради приятеля ти ли? — вметна Пиърс саркастично.

— Отчасти... — Моли прехапа устни. Лъжите на Майкъл бяха предателски и болезнени. И точно те я бяха накарали да намрази лъжата с цялото си сърце. Родителите ѝ винаги я бяха учили да казва истината. Никак не обичаше хора, които не го правеха.

— И как — продължи той небрежно — би постъпила, ако разбереш, че още някой те е лъгал? Дори и с добри намерения...

— Няма добри намерения! — с горчивина, но убедено заяви тя. — Ще му обърна гръб и няма да му проговоря вече. Ще го смятам за най-нищожен измежду всички нищожества.

— Жена с принципи... — кимна подигравателно Пиърс. — Но това е непрактично. Животът невинаги е толкова прост. Как ще реагираш, ако този човек ти предлага работа?

Моли изненадано премигна.

— Тогава може да говори с агента ми — каза тя след малко. — В момента се съгласявам на всяка работа, която ми се предложи. Но това не означава, че трябва да уважавам човека, за когото работя. Или пък да го харесвам. Защо?

— Просто питам... — Той се протегна за каишката на Фриц. — Хайде да си размърдаме кокалите! Искам да попия цялата атмосфера, докато все още имаме тази възможност...

Озадачена, Моли хвана ръката му и двамата се отправиха към изхода на претъпкания магазин. Пиърс се блъсна в един бидон със зехтин, поставен до пътеката, и тихо изруга. Хвана по-здраво ръката ѝ и иронично се засмя на самия себе си.

Винаги се смее на всичко, объркана си помисли тя. Дали не се беше присмял и на нея, че мрази лъжите? Изглеждаше точно така, но не можеше да бъде сигурна. Отвън на улицата фокусник с раздърпана черна мантия показваше сложни фокуси с дълга лента от навързани цветни кърпички.

— Сега я виждате — извика фокусникът, а след като лентата изчезна, продължи с лукава усмивка: — А сега — не...

— Вярно — загадъчно потвърди Пиърс.

Още много преди обяд той бе стигнал до извода, че слепотата в Ню Орлийнс е лишение, което артистичен човек като него едва ли би могъл да понесе. Но от друга страна му помагаше да разбере как би се движила къртицата, а за един аниматор няма нищо по-важно от движението. То беше ключ към илюзията за живот. Така изпитваше на свой гръб походката на Монкрийф Къртицата, препятствията, с които щеше да се сблъска, неговото поведение и реакции. Обаче беше адско изпитание. Чудеше се как чичо му Фейрън беше понасял слепотата си толкова жизнерадостно през всичките тези години.

Днес Пиърс бе отворил очи само два пъти. И двата пъти — за да види момичето. Образът ѝ вече беше запечатан в съзнанието му и непрекъснато изплуваше пред очите му — като ярък кадър от сън, който не иска да си иде. Първият път беше сутринта, когато бе излязла от банята. Беше се зарекъл да не се привързва към нея, ала когато чу тихия ѝ плач в банята, усети тежест в гърдите. Погледнал бе лицето ѝ, за да се увери, че всичко е наред. И в този момент бе осъзнал колко много му харесва. То не беше стандартно красиво лице, нищо подобно. Но съчетанието на заоблените скули, чистите сини очи и щедрата уста му придаваха невероятна жизненост. Беше толкова очарователна, че за него беше мъчение отново да затвори очи.

След това бяха направили дългата и студена разходка до „Кафе дьо Монд“, по време на която Моли бърбеше и се шегуваше, забравила собствените си проблеми, за да се справи с неговите. Чувството ѝ за хумор беше живо и жизнерадостно, достоен партньор на неговите необуздани и често горчиви шегички. Беше ужасно студено и той доброволно се бе затворил в своя свят на тъмнина, където бе обречен да се препъва и губи, дори при наличието на Фриц. Но с нея до себе си сякаш не чувстваше нито студа, нито мрака. Присъствието ѝ беше като светлина, кротка, но по-силна от всяка тъмнина, която би могъл да си наложи.

Слава богу, Пиърс не беше сляп. Ценеше зрението си и щеше да направи всичко по силите си, за да го запази. Ала бе осъзнал, че ако тъмнината, сред която се луташе, беше истинска, той със сигурност би

желал да има някой като Моли Рандъл до себе си. Някой точно като Моли Рандъл.

И така, в кафенето, когато протегна ръка към нея, Пиърс отново се хвана, че нарушава собственото си обещание. Бе я погледнал и великолепната ѝ коса искреше на утринната светлина. Изучаващият ѝ поглед го бе пронизал и той изпита странно усещане — като внезапно спускане с много бърз асансьор. Когато тя сложи ръката си в неговата, чувството за спускане отново го споходи. Ще отmine, бе си казал тогава. Не желая това чувство и то ще си отиде. Но чувството не си отиде. Разхождаха се, говореха и се смееха, а то си остана.

Това не му харесваше. Никак не му харесваше. Беше свободен мъж, който имаше намерение да си остане такъв. Сега Моли седеше срещу него в претъпкано ресторантче, където се сервираха местни специалитети и звучеше завладяваща, бърза музика. В средата на масата имаше кехлибареножълт свещник със свещ, която хвърляше топла мъждукаща светлина. Пиърс разказваше случки, които тя намираще за непоносимо смешни.

— Не, не сте го направили! Кажете, че не сте го направили! — Очите ѝ се бяха насълзили от смях.

— Напротив, направихме го! — Говореха си за детството. Поради странностите на баща ѝ, нейното бе доста необикновено, но сравнено с неговото изглеждаше спокойно и дори скучно.

— Какви малки дяволи сте били! — засмя се Моли.

— И така, това беше третият път, когато полицията дойде за нас... — Беше ѝ разказал как той и брат му Хари една нощ се бяха промъкнали в градския парк, където имало паметник на стар изтребител от корейската война. Двамата решили да накладат огън в кабината на самолета и да си изпекат наденички. Полицията пристигнала, когато си препичали филийки.

— Но как можа дори да ви хрумне такова нещо?

— Само като го погледнах и веднага се сетих за това. Не можех да мина покрай него и да не си помисля: „Каква идеална за скара кабина!“.

Тя поклати глава, едновременно смутена и очарована. Беше чудесен разказвач, а приключенията с брат му бяха невероятни — всеки техен подвиг надминаваше предишния.

— Трябва да сте били истинска напасть!

— Бяхме. Почти малолетни престъпници...

— Почти?

— Израснахме в разбито семейство — повдигна рамене Пиърс.

— Баща ни ни напусна, когато бяхме още съвсем малки. Майка ни не можа... Не беше способна да се справи с всичко.

Моли се усмихна. Можеше съвсем ясно да си го представи — високо момче с безгрижна усмивка и бунтовнически дух, винаги готово да се засмее, но криещо в себе си духа на самотник. Зачуди се дали се е променил толкова много, дали тази самота го бе напуснала, или бе просто по-добре скрита.

— А какво стана с Хари? — Харесваше ѝ как светлината на свещта позлатява лицето му. Изглеждаше като скулптура от злато или бронз, с танцуващи около тайнствената му уста сенки. — Разкая ли се за греховете си, когато порасна?

— Не — безизразно отговори той. Усмивката напълно изчезна от лицето му. — Хари умря. Беше на седемнадесет. По време на футболен мач го ритнаха лошо. Докторът каза, че нищо му няма. Следващата седмица отново отиде да играе и пак го удариха. Само дето този път ударът го уби. Глупава, безсмислена смърт, с която майка ми така и не се примири.

Очевидно бе, че въпреки пренебрежението, с което се отнасяше почти към всичко, Пиърс също не се бе примирил с тази смърт. Споменът за нея все още му причиняваше болка.

— О, Пиърс... Извинявай! — Тя стисна ръката му. — А какво стана с теб?

Погали ръката ѝ, все още без да се усмихва.

— Като начало, не докоснах повече футболна топка. Дори не съм гледал футболен мач оттогава. Нито пък искам да слушам по радиото — до края на живота си. Останалото? Направих това, което винаги правехме двамата с Хари. Скрих се зад стена от шеги. Той би сторил същото, ако беше на мое място.

Шеги, помисли Моли. Винаги е утешавал болката си със смях. Нищо чудно, че го умее толкова добре.

— А майка ти?

— Мама и без това не се оправяше много добре в този свят. А след като Хари умря, сякаш изгуби всякаква връзка с действителността. Бях на петнадесет. Тогава дойде чичо Фейрън и ни

взе. Отведе ни в Лос Анджелис и заживяхме там. Не можеше да помогне много на майка ми, но затова пък помогна на мен. И то как. Уха!

Поклати глава, ала явно споменът за чичо му го бе развеселил. Моли, която и без това си беше състрадателна, усети горчива буца в гърлото си. Издърпа ръката си от неговата, защото докосването му ѝ харесваше твърде много. Започваше да харесва всичко в Пиърс Годард... Това чувство, едновременно сладко и горчиво, я безпокоеше.

— Сигурно е забележителен човек, този твой чичо Фейрън...

— Беше — каза той с уважение. — Но и чичо си отиде. Точно заради това бях в Ню Йорк. За погребението му. Премести се там преди няколко години, след смъртта на майка ми.

— О, наистина съжалявам! И сега никакви роднини ли нямаш?

— Баща ми е все още жив — някъде. Но нямам намерение да се срещам с него. Доколкото знам, имам и две сестри, които никога не съм виждал. Значи, не — никой, освен мен. Вълк-единак съм. И май такъв ще си остана...

— О! — възкликна тя. — Никога ли не си искал да се ожениш?

Веднага съжали за въпроса си. Беше твърде личен. Внимателно следеше лицето му, за да види как ще реагира. Стори ѝ се, че почти трепна зад тъмните очила.

— Почти — веднъж... Отървах се на косъм. И не искам да говоря за това. Ще сънувам кошмари. По-добре да танцуваме.

Моли го зяпна. Невероятно бързата промяна на настроенията му винаги я заварваше неподготвена.

— Какво?

— Да потанцуваме — повтори. — Това, че не искам да се женя, не означава, че ми е неприятно да държа жена в ръцете си!

Тя се поколеба, преди да му отговори. Опита се да помисли разумно. Не беше сигурна, че отново ще посмее да се озове в прегръдката му — чувствата, които предизвикваше у нея, бяха твърде силни, за да им устои. Освен това бе видяла как танцуват хората на бързата местна музика. Никога не беше виждала такъв танц — пълен със сложни стъпки и завъртания. Жизнерадостният глас на цигулката прочувствено се смесваше с меланхоличния стон на хармониката. Моли гледаше как двойките се въртят във вихъра на странния танц.

— Не умея да танцувам така — извини се тя.

— Не е задължително да танцуваме като другите — прекъсна я Пиърс. — Можем да танцуваме както си искаме, бързо или бавно, весело или тъжно. Кой то е грижа, освен теб и мен? — За втори път този ден той протегна ръка към нея. Моли го погледна — тъмните стъкла на очилата му ѝ изглеждаха като два бездънни басейна, в които може да се изгуби. За втори път този ден тя сложи ръката си в неговата. — Стой, Фриц! — изкомандува го Пиърс и се изправи. Фриц въздъхна и отново облегна глава на лапите си. Изглеждаше страшно уморен и доволен, че ще може да си почине още малко. — Хайде, води! — обърна се той към Моли. — И не се подготвяй за вихрени танци. Ще трябва да си доволна, ако все още имаш десет пръста на краката си, когато свършим.

Стисна ръката ѝ и на нея ѝ се стори, че сякаш бе хванал не ръката, а сърцето ѝ. Отведе го в един от ъглите на дансинга, където почти нямаше хора, а осветлението беше слабо.

— Ето, това място ми изглежда подходящо.

Пиърс протегна ръце и безпогрешно ги постави на талията ѝ, а силните му пръсти погалиха извивката на гърба ѝ. Бавно я привлече към себе си. Не беше като Майкъл. Беше много по-висок, по-властен и танцуваше съвсем близо — здраво прегърнал тялото ѝ. Гърдите ѝ потръпваха от близостта със силните му мускули.

— Сложи ръце на врата ми — прошепна той и наведе лицето си така, че бузата му докосна нейната.

Тя повдигна ръце и обгърна врата му. Пиърс започна да се движи така бавно, че почти не помръдваха от мястото си. Стъпките им не бяха предназначени да ги отведат някъде, а само да ги задържат близо един до друг. Моли притвори очи и облегна глава на гърдите му. Това майките и бащите им наричаха „бавно танцуване“ — чувствено поклащане в почти неподвижна прегръдка. Ритъмът на музиката отново беше жив и около тях се чуваха бързите стъпки и подвикванията на останалите. Но те двамата се движеха по законите на друг, много по-първичен ритъм.

— Никой не танцува като нас — прошепна тя в ухото му.

— Вече ти казах — отвърна ѝ тихо той. — Няма значение какво правят другите. Можем да танцуваме както си искаме... — Ръката му успокоително я погали по косата.

— Сигурно си мислят, че сме луди...

— Може и да са прави...

Пръстите му се заиграха с косата ѝ. Моли затвори очи. Такъв ли беше неговият свят? Тъмнината не ѝ се струваше страшна или объркваща, когато беше в обятията му. Светът се беше смалил до размерите на прегръдката им и те леко се поклащаха под звуците на опияняващата музика.

Пиърс бе планирал по-късно да отидат до „Презървейшън Хол“, за да чуят прословутия джазбенд, който свиреше там. Но така и не го сториха. Когато нощта се спусна над града, те все още бяха в прегръдките си и танцуваха странния си танц в своето уютно ъгълче, забравили за останалата част от света. Към полунощ музикантите обявиха, че ще изсвирят последното парче за тази вечер — „Луизиана Блус“. Той я придърпа още по-близо и зарови лице в копринената ѝ коса. Тя въздъхна щастливо и обърна лицето си към неговото. Пиърс отново изпита чувството за твърде бързо спускане с асансьор. Усети как, почти без да иска, свежда устата си към нейната и я целува — дълга и търсеца целувка в полумрака. Щеше да се наложи да ѝ каже истината, помисли си той. По някакъв начин трябваше да ѝ каже истината, колкото е възможно по-скоро. Не можеше да продължава с тази игра.

По обратния път към хотела Моли забеляза, че Пиърс е странно мълчалив. Може би защото желязната ръка на студа отново бе стегнала хватката си около града, а това бе принудило хората да се приберат на топло и Френският квартал тънеше в неестествена тишина. Коледните украшения, вплетени в дантелените метални решетки на къщите, безмълвно мигаха и придаваха на пустата Бърбън Стрийт вид на омагьосана.

По улицата имаше само още няколко души, а Фриц уморено куцукаше по заледения тротоар. Старото куче се бе държало през целия ден, но когато стигнаха до ресторанта, беше почти пред припадък. Може би това тревожеше Пиърс. Или нещо друго, по-дълбоко? В интерес на истината, тя също беше неспокойна. Бяха танцували като двама души, които се влюбват един в друг, а това, реши Моли, беше невъзможно. Все още се мъчеше да преодолее спомена за Майкъл. Само Бог знаеше колко време щеше да ѝ бъде необходимо, за да го забрави. Ако изобщо успееше. Не беше възможно да се влюбва в друг мъж. Това би било самоизмама — да се опитва да избяга от

старата си връзка с помощта на нова. Реши, че наистина трябва да внимава.

Много жени се бяха впускали в пагубни връзки, за да удавят в тях мъката от любовните си разочарования. Беше виждала десетки такива случаи в колежа и се чудеше на глупостта на тези момичета. А сега самата тя постъпваше точно по същия начин. Чиста лудост! Освен това, опита се да разсъди разумно Моли, Пиърс имаше свободолюбив дух и беше твърдо решен да не се обвързва. Беше го показал съвсем ясно. Едно от малкото неща, които бе разкрил за себе си.

Не, те щяха да останат заедно само за няколко дни. И после щяха да се разделят. Живееха на срещуположните брегове на един континент. Какъвто и да беше неговият бизнес, той бе споменал, че съвсем наскоро е станал независим. Цялата си енергия щеше да отдаде на работата. А своите сили тя щеше да хвърли смело да пробие в света, който така силно бе уплашил Майкъл — светът на шоубизнеса.

Когато стигнаха до хотела, Пиърс се опита да наеме апартамент, но нямаше свободни. Невероятният студ бе причинил големи поражения. Из целия Френски квартал тръбите се бяха изпонапукали, а пещите на отоплението се бяха повредили. Повечето стаи бяха затворени, ненаети или негодни за наемане. Техният хотел, въпреки лукса си, не правеше изключение. Цялото източно крило бе останало без отопление.

— Остани в моята стая — ѝ предложи той. — Аз ще си взема друга, малко по-надолу. — Моли тихо се съгласи. Все още се чувстваше неудобно от щедростта му, въпреки неговите твърдения, че това изобщо не е милостиня и че тя си изработва дори много повече. Изкачиха се по стълбите в тишина, а кучето накуцваше. — Станала си ужасно мълчалива — забеляза Пиърс, когато Моли отключи вратата на новата му стая.

— И аз си помислих същото за теб — отпаднало отвърна тя. — Ще вляза да ти покажа кое къде е. — Стъписа се, когато видя стаята — беше много по-малка и далеч не толкова луксозна, колкото онази, която ѝ отстъпи. — Не! — възпротиви се Моли. — Защо аз да живея като кралица, а ти да седиш тук?

Красивото му лице се намръщи съвсем леко — като че ли въпросът не заслужаваше обсъждане.

— Имат проблеми с отоплението и в това крило. Ти прекара целият ден с мен на студа. Надявам се да бъдеш с мен и утре. Но искам

поне да спиш на топло през нощта.

О, боже, възкликна наум тя. Как бе възможно в един мъж да се съберат такъв джентълмен и такъв негодник, както в Пиърс Годард?

— Не мога...

— Но трябва! — прекъсна я той. — Аз искам така. И така ще стане... — Моли въздъхна и погледна към Фриц, който моментално се бе свил на едно килимче и вече хъркаше. — Виж — заговори ѝ любезно Пиърс. — Иди си остави палтото и се освежи. Ще поръчам по едно бренди. След това се върни. Трябва да поговорим.

— Да поговорим ли? — Грозно съмнение, подобно на събуждащо се влечуго, се надигна в съзнанието ѝ. Нима целият му чар, топлота и нежност тази вечер са били просто лукав начин да я подготви за леглото си? А и не беше ли логично, след като бяха танцували така? — Можем да си поговорим и утре — нервно се засмя тя.

— Предпочитам сега! — На лицето му нямаше усмивка. — Докато съм в подходящо настроение. Важно е...

— Аз... — По изражението му разбра, че говори сериозно. Но защо беше тази загадъчна сериозност? Това, че бяха танцували и се бяха целували, не означаваше, че иска да се люби с него. Отново осъзна, с неспокойна тръпка, колко малко знаеше за него всъщност. — Слушай — подзе решително. — Късно е. Все още не съм сигурна... Странно ми е... — Той направи крачка към нея. Моли отстъпи назад към вратата. — Отивам си в стаята. — Тъмните очила на лицето му изглеждаха като тайнствени черни дискове и тя вече не можеше да отгатва какво се крие зад тях. Нежност? Страст? Искреност? След прекрасния ден, който бяха прекарвали заедно, беше твърде лесно да падне в прегръдките му, да забрави за света, да забрави утрешния ден. Щеше да ѝ бъде лесно да го направи отново. Но все пак светът съществуваше. Независимо от това какво ти се иска, когато си завладян от желанията си. И утрешният ден винаги идва, за да напомня за дълговете, да донесе последствията и да изтръгне цената им. Моли погледна силното му, изпълнено с енергия тяло. Ако останеше още малко, щеше да я целуне отново. Сигурна беше. — Отивам си в стаята — твърдо повтори тя. Обърна се и тръгна, без да го поглежда. Тогава чу гласа му.

— Ще се върнеш ли? — прозвуча рязко и настойчиво.

Моли забърза по коридора към вратата на своята стая.

— Не зная... — поклати глава, загледана в аления килим.

— Ще поръчам брeндитo. И ще ти се обадя! — решително каза Пиърс. — Трябва да поговорим, Моли. Вярвай ми!

Тя отвори вратата, влезе в стаята и заключи зад себе си. Да му вярва. Само ако можеше... Но как да вярва на него, след като не вярваше на себе си?

Изтръска палтото си и го окачи. Там, в ресторанта, не бе изпитала никакви съмнения, докато танцуваха, обвити във вълшебния пашкул на музиката. Просто се бе притиснала към него и той към нея. Беше му вярвала, спомни си Моли, дори и в дългите, оплетени и неспокойни сънища от снощи. След малко щеше да ѝ се обади, за да я помоли да отиде при него. Беше казал, че вратите между тях ще останат заключени — освен ако тя не пожелаеше обратното. Желаше ли го?

Никога не бе прекарвала такъв очарователен и прекрасен ден като днешния. Толкова много нови гледки, омагьосващи звуци и великолепни усещания, толкова много смях — и всичко това, докоснато от тайната на Пиърс! Кой беше той всъщност? И какво искаше от нея? Зачуди се дори какво иска тя от него — може би нищо повече от удобства? Не, не може да го повярва. Какво щеше да му каже, когато вдигне слушалката?

Телефонът иззвъня.

Решавай, заповядваше грубият му крясък. Решавай!

ШЕСТА ГЛАВА

— Ало? — каза Моли с напълно овладян глас.

— Кой е? — сръза я подозрителен женски глас.

— Моли Рандъл — изненадана отвърна тя.

— Стая двеста четиридесет и две? Правилно ли са ме свързали?

— Да, това е стая двеста четиридесет и две.

— И кой казахте, че е на телефона? — настоя женският глас.

Тонът беше леден и ядосан.

— Моли Рандъл — повтори Моли.

— Я ми кажи, Моли Рандъл — подзе гласът с пресилена любезност, — откъде те е забрал пък теб? Мислех, че ще бъде с онази малка уличница от Тампа — Мелиса... — Лицето на Моли се вкамени. Със страх осъзна, че тази жена търси Пиърс и гласът ѝ звучеше не само ядосано, но и изключително собственически. Моли не каза нищо в своя защита, защото в момента не можеше и да измисли какво. Пиърс наистина я беше забрал със себе си, въпреки че тя не беше направила нищо осъдително. Поне засега. — Той е там, нали? Искам да говоря с него. Веднага!

— Не е тук — отвърна Моли, която постепенно идваше на себе си. И тъй като забележките на жената я бяха засегнали, тя се хвърли в атака, готова на свой ред да задава въпроси. — Кой е на телефона? И какво искате?

— По стечение на обстоятелствата аз съм жената, за която миналата седмица той трябваше да се ожени — студено ѝ отвърна гласът. — Ние с него имаме малко сметки за уреждане. А ти, миличка, можеш да си събираш багажа. Мъжът е вече зает. От мен. И настоявам да говоря с него. Веднага!

Думите на жената смразиха кръвта на Моли. Женен? Пиърс е трябвало да бъде женен, още миналата седмица? И както Майкъл, лъжецът Майкъл, си беше намерил друга? Мелиса — „човекът“, който не успя да пристигне от Тампа...

— Не е тук — процеди през зъби тя.

— Зная, че е там — безцеремонно настоя жената. — Хари ми каза всичко. Така че веднага ми го дай!

Хари, сепна се Моли и ѝ прилоша. Нима Пиърс беше излъгал и за смъртта на брат си? Значи цялата история е била просто евтина лъжа, целяща да спечели съчувствието ѝ? Е, мрачно помисли тя, и бе успял, нали?

— Той не е тук — за трети път каза Моли, а гласът ѝ беше метален като острие на сабя. — Опитайте в стая двеста четиридесет и седем. И не смейте да ме обиждате повече!

Тресна телефона и я обзе отвращение, породено от гняв, какъвто не бе познавала досега. Стисна зъби и притвори очи. Грабна една възглавница от леглото и с всички сила я запрати през стаята. Ох, помисли си ядосана, как можа да постъпи толкова глупаво два пъти подред? Отново същата грешка — бе се обвързала с мъж, който беше точно като Майкъл — без капка честност в душата си. Колко очарователно се бе държал Пиърс, какъв прекрасен събеседник беше, с негодувание си спомни Моли. Колко нежен можеше да бъде в моментите, в които сваляше безразличната си и пренебрежителна маска.

Историята за брат му я беше трогнала до сълзи, а после го бе съжалила и за това, че няма семейство. А сигурно всичките му роднини бяха живи и в цветущо здраве — като се започне от Хари и майка му, та чак до прословутия чичо Фейрън. Сигурно бяха жизнени като циркови акробати, въпреки навика му да ги убива всеки път, когато пожелаеше да свали поредната наивна и лековерна жертва. Дали не компенсираше слепотата с колекциониране на колкото можеше повече жени? Сигурно се опитваше да си докаже какъв мъж е, нищо, че бе сляп.

Точно като Майкъл, той бе обещал на една жена да се ожени за нея, а после я бе изоставил, навиваше се Моли разярена. Беше я предал, за да може да изживее необвързващ романс с друга жена — Мелиса, така наречената „уличница от Тампа“. И когато Мелиса бе забавена от бурята, той не си бе губил времето, а бързо си бе намерил трета — умело бе примамил Моли да влезе в живота му и почти — в леглото. Естествено, че беше очарователен, с горчивина си каза тя. Та как би могъл да съблазнява един съблазнител, ако не е очарователен? Естествено, че беше привлекателен, възбуждащ и предизвикателен.

Такава беше ролята му, това беше примамката във вечната игра на котка и мишка между мъжете и жените...

А може би дори това беше професията му, помисли си Моли, обзета от съмнения. Може би затова ставаше толкова потаен, когато заговореха за професията му — защото беше просто едно жиголо. Съблазняваше жени заради парите им или просто за удоволствие, а тя сигурно му се беше сторила много забавна, защото му се опъваше... Телефонът отново иззвъня и разкъса веригата на жлъчните ѝ мисли. Ядосана вдигна слушалката. Ако беше жената и се опиташе отново да я наругае, щеше да тресне слушалката още по-силно от миналия път. Този път обаче в ухото ѝ прозвуча ниският и напрегнат глас на Пиърс.

— Моли — подзе той, — станало е недоразумение...

— Да — отвърна тя ледено. — Разбира се!

— Тази жена не ми е годеница. Ела в стаята ми. Ще ти обясня всичко. Постъпих като истински глупак, когато се свързах с нея. Но всичко свърши...

— Можеш да свършваш и с разговора! — отсече Моли. — Няма да дойда в стаята ти... Дон Жуан!

— Не съм Дон Жуан! Аз съм обикновен мъж, който се раздели с една жена, защото беше отвратително ревнива...

— И при това напълно оправдано! Дошъл си тук, за да бъдеш с друга жена. Годеницата ти не се зарадва кой знае колко, като разбра, че си стигнал и до трета.

— Моли — процеди Пиърс с опасно спокоен глас, — казах ти, че ще се срещна с един човек от Тампа. Ти какво си мислеше? Аз не съм дете и нямам никакви ангажименти към никого, освен към себе си, и ако искам да се срещна с някоя жена и да прекарам празниците заедно с нея, това си е мое право.

— Слушай! Не ми харесва да бъда „другата жена“. Знам колко е болезнено да разбереш, че има такава. И ако толкова искаш да плачеш на нечие рамо, можеш да се обадиш на брат си Хари и да го поздравяш от мен!

— Какво? — прогърмя като мълния гласът му.

— Чу ме много добре! — срязва го тя. — Брат ти. Твоята... твоята приятелка ми каза, че Хари ѝ е дал номера на стаята ти. Вдигането от гроба го е направило малко недискретен. С две думи, раздрънкал се е!

За момент се възцари напрегнатата тишина.

— Брат ми Хари е мъртъв от двадесет и една години... — Гласът му бе по-леден и от нейния. — На тази планета има повече от един човек с това име. Хари Бидфорд е мой съсед, по дяволите! Прибира ми пощата и храни рибките, докато ме няма. И как си се докарала дотам, че дори не ми даваш възможност да ти обясня? Господи! Мислех те за по-святна... — В гласа му имаше такова презрение и справедливо възмущение, че Моли се поколеба. Не беше ли стигнала до погрешни заключения, подтикната от гнева си? Не беше ли осквернила паметта на брат му? Ако беше така, значи бе постъпила наистина ужасно. Всъщност жената беше казала само „Хари“ и не беше споменала, че е братът на Пиърс. — Слушай — почти просъска в ухото ѝ той. — Знам, че сигурно ти е казала отвратителни неща. Твърде добре ми е известно на какво е способна. Правеше се на добричка доста дълго. Толкова дълго, че сигурно почти я е убило, когато ѝ казах, че всичко е свършило. Но не можех да прекарам остатъка от живота си с нея. Ревнуваше ме от какво ли не — от работата, кариерата ми, от всичко. Дори от чичо ми! — Тя слушаше с почервеноло от срам лице. Някак усещаше, че думите му са изпълнени със здрав разум и истина. Искаше ѝ се да му вярва, но се страхуваше. — Не е задължително да ти обяснявам каквото и да било — продължи Пиърс присмехулно. — Единствената причина да го направя е фактът, че ми харесваш. Харесваш ми много. Тази жена — името ѝ е Ирина Томас, произхожда от могъща холивудска фамилия. Работихме заедно и между нас се зароди... връзка.

— Не е необходимо да ми разказваш това — пресече го Моли хладно и оскърбително, но всъщност беше доста обърквана. Трябваше да си признае, че изпитваше и ревност — точно както Ирина, ала с много по-малко право.

— Права си, не е необходимо. Но както и да е. Тя пожела да се оженим и аз си помислих — какво пък, вече съм на тридесет и шест, имаме доста общи неща... Може би няма да е толкова зле. Обаче сбърках. Беше зле. И не би могло да бъде по-лошо. И когато през ноември чичо ми се разболя, тя не ме пусна да отида при него. Можело да провали безценните ѝ сватбени приготовления. А аз го обичах. Нима трябваше да го оставя да умре в самота заради идиотските ѝ снобски планове? И тогава ѝ казах: „Виж какво, госпожичке, аз си имам свой живот и искам да се махнеш от пътя ми“. Това е всичко. —

Моли не отговори нищо. Отново усети, че иска да му вярва. Дори не разбираше защо толкова силно, толкова отчаяно иска да му повярва. — Моли? — стресна я niskият му глас. — Слушаш ли ме?

Тя поотпусна пръстите си, които стискаха слушалката.

— Да — отвърна и прехапа устни.

В гласа му се появи нежност, която я накара да потрепери.

— Ако това ще те успокои, няма да искам от теб да дойдеш при мен тази нощ. Ако ще ти помогне да се почувстваш... по-малко заплашена. Става ли?

Моли се поколеба, все още засрамена от грозните си подозрения. Той нямаше да се опита да я прилъже в леглото си. Постъпваше като истински джентълмен.

— Става — най-накрая промълви тя с облекчение, а в същото време я изпълни странно усещане, което не можеше да определи. Някакво необяснимо сливане на болка и копнеж.

— Моли — отново подзе Пиърс напрегнато. — Трябва да поговорим. И то скоро. Трябва... да ти обясня някои неща. Но за това ми е необходим подходящ момент, място и настроение. Разбираш ли?

— Разбирам — повтори тя, обаче не разбираше. Отново я обзе чувството, че между тях се случва нещо напълно невероятно. Този мъж ѝ даваше усещането, че в негово присъствие някакъв магьосник ще изскочи иззад ъгъла и ще извика: „А, ето ви и вас двамата! Очаквах ви!“. И всичко в живота ѝ щеше да се промени като с вълшебна пръчица.

— Моли? — отново се обади той. — Лека нощ, Моли. И приятни сънища, любима...

Изтощена, обърквана и изстискана от емоциите, тя легна на леглото и се сви като уморено дете. „Любима“, бе казал Пиърс. Любов... Някога, с Майкъл, си бе мислила, че знае какво означава тази дума. Но сега вече не беше сигурна. Придърпа крайчеца на атлазеното покривало върху себе си — както бе направил Пиърс снощи, за да покрие полуголото си тяло. Въпреки че беше все още облечена, Моли потръпна. Направо замръзваше. Нима отоплителната система се бе повредила напълно? Или може би събитията от тази вечер я бяха простудили повече и от студа навън? Вероятно голямото напрежение и тревогите бяха изсмукали цялата топлина от тялото ѝ и я бяха оставили вцепенена от студ? Покривалото не можа да я стопли. Боеше

се да си признае, че само едно нещо можеше да ѝ върне топлината — прегръдката на тайнствения, смущаващ и опасен мъж в стаичката надолу по коридора...

Пиърс лежеше по гръб с ръце под главата и се мръщеше срещу тавана. Фриц все още спеше, свит на килимчето, и потръпваше от мразовития въздух в стаята. Пиърс тихо се наруга, стана от леглото и го зави с едно одеяло. Старото куче изсумтя и продължи да хърка.

Тъмните му очила лежаха на нощното шкафче. Откак Ирина му се обади, изобщо не му беше до това да си играе на сляп. Погали посивялата глава на Фриц, а после отново легна на леглото и мрачно се загледа в тавана. Тъкмо се бе решил да каже истината на Моли, когато се обади Ирина. Като злата магьосница от приказките бе спуснала проклятие над връзката им със своята ревност. Че беше наругала и обидила Моли, беше сигурно. Явно беше също, че това я бе разстроило. Ирина сериозно бе разклатила доверието ѝ в него. Но не беше сега моментът да го разклаща още повече, като си признае, че може да вижда.

Ирина, мрачно си помисли той. Беше дребничка, руса и красива — приличаше на малък елф. Баща ѝ държеше контролния пакет акции на Ти Ей Ес — Томас Енимейшън Стюдиос, където Пиърс бе работил като главен режисьор. Тя беше единственото дете на Ръс Томас и винаги получаваше онова, което искаше. Този път беше решила, че иска Пиърс. И почти успя, печално си помисли той при спомена за нея. Но безкрайният ѝ егоизъм не можеше да бъде задоволен и започна да му се пречка. Пиърс имаше свои проекти, които искаше да осъществи, като най-важният от тях беше филмът за къртицата. А тя не би го позволила. Неговата работа, след като баща ѝ се оттеглише, щеше да бъде да управлява Ти Ес Ей така, както винаги е била управлявана.

Не преставаше да му опява колко пари щял да загуби с този свой филм. Защо искал да рискува купища време и средства, след като толкова лесно можел да стане богат шеф на студио? Искал нещо твърде амбициозно и невъзможно — защо просто не се придържал към старите и изпитани похвати? Накрая той осъзна, че Ирина всъщност го ревнува от филма му, защото щеше да отнеме твърде много от вниманието, предназначено за нея. Зряла жена, отвратен си помисли

Пиърс, която ревнува от една рисувана къртица! Невероятно! Чак да ти се доповдига...

Техният последен и най-грандиозен скандал стана, когато се разбра, че Фейрън, който отдавна боледуваше, може би скоро ще умре. Бащата на Ирина каза, че не може да запази мястото му, ако точно сега замине. Самата Ирина заяви, че Фейрън и без това щял да умре и Пиърс не можел да направи нищо, за да му помогне. Така че от къде на къде щял да пътува до Ню Йорк и да й проваля така внимателно подготвените сватбени планове? Тогава нещо в него се пречупи. Каза на баща й, че веднага заминава при чичо си и ако това означава, че си губи работата — добре, тъй да бъде. На Ирина обясни, че няма никакъв смисъл да се женят, тъй като явно не се стремят към един и същ начин на живот. И ако баща й желае да го уволни заради това — прав му път. После бе отлетял за Ню Йорк и беше с Фейрън, когато той умираше. Не беше имал представа, че старецът, без да вдига много шум, бе направил доста пари през последните години от живота си. Беше купувал по няколко акции тук и там и полека-лека парите се бяха натрупали. Сега бяха около милион и половина.

— Остават за теб — му бе казал Фейрън. — Така че можеш да започнеш оня проклет къртичи филм, за който говориш от толкова години. — В болничното легло чичо му изглеждаше крехък и някак си смален. Но не беше изгубил чувството си за хумор. — Тази къртица съм аз, нали? — бе се изсмял той дрезгаво. — Пиърс трябваше да признае, че — да, идеята за къртицата бе вдъхновена от него, тъй като никога не бе позволил на слепотата да повлияе на забележителното му чувство за независимост. — И действието ще се развива в Ню Орлийнс, нали? — Да, наистина, бе отвърнал Пиърс. Щеше да го нарече „Монкрийф Къртицата отива на Юг“. В мечтите си виждаше цяла поредица от филми за къртицата и тайните, които тя разгадава: „Монкрийф Къртицата отива на Запад“ — в Уайоминг, „Монкрийф Къртицата отива на Север“ — в Аляска и „Монкрийф Къртицата отива на Изток“ — в Токио. — Ех! — доволно бе въздъхнал Фейрън. — Обичах Ню Орлийнс. Фриц също. Харесвах му миризмите. Всички тези храни... Сигурно си е мислел, че носят му подушва рая... — Пиърс се бе усмихнал. Никога не си бе представял нещата от такава гледна точка. — Искам да направиш няколко неща за мен — бе казал Фейрън с малко подсилен глас. — Първо, наистина направи този филм.

Второ, когато умра, не искам никакъв траур. Изживях един чудесен живот, но той ме измори и сега съм готов да го напусна. Тъй че по обратния път искам да флиртуваш с най-хубавото момиче в самолета. Направи го заради мен. И накрая, погрижи се за Фриц. Беше ми добър и верен слуга. Ако ходиш до Ню Орлийнс, вземи и него. Ах, как обичаше тези миризми!

Пиърс бе останал в Ню Йорк една седмица, след като Фейрън почина, за да уреди формалностите по наследството. Обади се на бащата на Ирина, Ръс Томас, за да му съобщи, че няма да се върне в Ти Ей Ес и че поема по свой път. Ръс му бе казал, че е глупак, но също и че това е добре, защото Ирина не желала завръщането му. По-късно му бе звъннала и самата Ирина, за да го наругае и да му каже, че не може да му се има вяра. А също и че не иска да го вижда никога повече.

Чудесно, съвсем искрено се бе зарадвал Пиърс. Сам не знаеше как му бе хрумнала идеята да се престори на сляп и така да вникне в същността на къртицата. Предполагаше, че причините са били няколко — най-накрая започваше работа по филма, а неговият сюжет се развиваше в Ню Орлийнс. И освен това трябваше да пренесе кучето. Фейрън бе споменал, че Фриц обожава Ню Орлийнс.

Идеята му се бе сторила прекрасна и пълна с предизвикателства. И за да стане още по-истинско, се бе обадил на Мелиса, която беше вятърничаво, но затова пък много сладко момиче, чиято единствена цел в живота беше да се забавлява. Бе казала, че ще бъде „върхът“ да го развежда из Ню Орлийнс. В замяна искаше да спи в най-хубавия хотел, да се храни в най-добрите ресторанти и да й купи една от онези маски с пера. Всичко бе изглеждало толкова просто, весело и естествено. На Фейрън, с неговото изключително чувство за хумор, наистина би му харесало. Но тогава се стовариха бурите. И се появи Моли. Моли, помисли си той и унило поклати глава. Трябваше да й каже истината. Ала не можеше да й позволи да си отиде, отвратена от него.

В началото си внушаваше, че иска да остане с нея просто защото му бе необходим водач. И че единственото, което я правеше различна от останалите, бе гласът ѝ. И че я задържа при себе си само защото се нуждае от гласа ѝ. Но истината беше, че я иска и по много други причини, по които не би трябвало да я иска, особено като се

имаше предвид, че в момента беше безработен и му предстоеше да поеме риск за няколко милиона долара. Риск, който щеше да отнеме около три години от живота му и повече работа, отколкото един разумен човек би приел за възможно да бъде свършена. Подготвяше се да заложил всичко, което имаше — парите, кариерата, репутацията си — и след преживяното с Ирина нямаше намерение да иска от когото и да било да сподели с него този риск.

Ала не искаше и да изгуби Моли Рандъл. А когато ѝ кажеше истината, може би щеше да я изгуби. Гласът, луничките и златисточервената ѝ коса щяха да си отидат завинаги. Кое не би трябвало да има значение за него, повтаряше си Пиърс. Никакво значение. Освен това, имаше работа за вършене — трябваше да продължи изучаването на къртицата. Кой знае кога щеше да може отново да си позволи пътуване до Ню Орлийнс. Положението му беше направо непоносимо. Половината нощ лежа буден, като мислеше за Моли.

Моли застана пред вратата на Пиърс, стисна зъби и почука. Ще постъпи по най-разумния начин, мислеше си тя. Няма да се обвързва повече с него. Няма да робува на идиотската идея, че е възможно да се влюби в него.

— Винаги главата трябва да заповядва на сърцето ти — я бе съветвал баща ѝ. — А ако не успява, това значи, че или си влюбена, или си в голяма беда. Тъй че внимавай, момичето ми.

И Моли бе решила да внимава. Вдигна глава и отново почука — силно и делово. Чу как вътре Пиърс се блъска в нещо, ругае, а после се насочва към вратата и я отваря. Изражението му беше измъчено. Не се беше избръснал и наболата брада засенчваше лицето му. За трети ден носеше едни и същи дрехи и те бяха започнали да изглеждат доста смачкани.

— Добре ли си? — загрижено попита тя.

— Аз да. Но Фриц... Нещо лошо става с него.

— О, не! — Гласът ѝ беше изпълнен със страх, а клетвите ѝ да не се поддава на емоциите си отидоха на вятъра. Толкова се бе тревожила за Фриц! Той беше едно храбро и достойно старо куче и не биваше да му се случи нищо лошо. Профуча покрай Пиърс и коленичи пред

килимчето. Фриц се опита да стане, но се люшна, задницата му безпомощно се изви настрани и животното тежко рухна на килимчето със скимтене, от което сърцето ѝ се сви. — О, Фриц! — изстена Моли и го погали по главата. — Горкичкият ми! — Ами ако умира, ужаси се тя. Какво щеше да стане с Пиърс тогава? Направи нещо, си каза Моли. Погрижи се! Направи необходимото. Бъди хладнокръвна. Както би бил татко. Както би била мама...

— Трябва да го заведем на ветеринарен лекар — каза решително. — Ще потърся в телефонния указател.

— Моли — обади се Пиърс, който все още стоеше на вратата. — Миналата нощ ти казах, че трябва да поговорим...

— О, не сега! — нетърпеливо го прекъсна тя.

Нещастното куче умолително я погледна в очите и отново изскимтя.

— Важно е — каза той с равен глас.

— Не ме интересува — отвърна Моли. Наистина не я интересуваше дали иска да ѝ се извини за снощи. Тези неща сега ѝ изглеждаха съвсем неуместни. — Първо трябва да се погрижим за Фриц. Той страда. И мисля, че е уплашен до смърт. Трепери. А тук е толкова студено. Ох, защо не взе другата стая?

Тя придърпа одеялото и го подгъна под кучето.

— Моли...

— Всичко по реда си — твърдо каза тя и се изправи. — Не ме интересува личния ти живот. Интересува ме как да помогна на Фриц. — Мисли бързо, заповяда си Моли. Спри да губиш време. Вдигна слушалката на телефона и избра рецепцията. — Тук е госпожица Рандъл от стая двеста четиридесет и две. Обаждам се от името на господин Годард, стая двеста четиридесет и седем. Имаме спешен проблем. Неговото куче-водач се е разболяло. — Тя пое дъх и се опита да подреди мислите си. — Искам да направите три неща. Първо, да се обадите на най-близкия ветеринарен лекар и да му кажете да ни очаква всеки момент. Второ, поръчайте такси, което да ни откара там. И накрая, изпратете в стая двеста четиридесет и седем едно пиколо, което да пренесе кучето. Благодаря ви!

Постави слушалката на вилката и се обърна към Фриц. Той пак се опита да стане на крака, изскимтя и отново се катурна.

— О! — възкликна Моли ужасена и от очите ѝ рухнаха сълзи.

— Ти наистина се погрижи за всичко — забеляза Пиърс. Тя не можа да разбере дали в тона му се съдържаше възхищение или ирония, или смесица от двете. — Но не беше нужно да викаш пиколо — процеди той.

— За мен е твърде тежко, а ти не бива да го носиш — отвърна Моли, която отново беше коленичила и галеше кучето. — Ох, горкичкият ми! Не се тревожи. Ние ще ти помогнем.

— Напълно способен съм да нося собственото си куче! Виж, Моли, трябва да ти кажа, че...

— Да, но не бива да го носиш и толкова — срязва го тя. — Ами ако паднеш по стълбите? Може да не те е грижа за теб, но какво ще стане с него? Може да го нараниш още по-зле.

— О, боже! — отвратено промълви Пиърс. — Та ти плачеш!

— И какво от това? — предизвика го Моли и избърса една сълза. — Да не е престъпление?

— Моли, не плачи! — Той разстроено поклати глава. — Моля те!

Фриц я погледна, опита се да стане и пак се олюля на слабите си крака.

— Не, Фриц, не! — настоя тя и нежно притисна задницата му към пода. — Лягай долу! Ето, това се казва добро момче! — В гласа ѝ се промъкна хлипане.

— Моли — каза Пиърс с още по-умолително изражение. — Не плачи, дявол го взел! Така... Така разстройваш кучето.

— Добре — съгласи се тя и решително вдигна брадичка. — Няма!

Но гласът ѝ отново затрепери.

— Животът ми е ад! — процеди Пиърс.

Моли реши, че е ужасно разстроен заради кучето. Трябваше да се опита да бъде храбра — и заради него...

Ветеринарният лекар, д-р Брусърд, беше висок млад човек с добре поддържана черна брада.

— Тези овчарки — започна той, докато преглеждаше Фриц, — често имат проблеми в бедрения пояс. Вината е на развъждачите, които допускат кръстосване на близки родственици. Но старият ви приятел, поне според мен, страда от артрит. Казвате, че стаята била студена?

— Да — потвърди Пиърс. — Хотелът има проблеми с отоплението. А и вчера цял ден се разхождахме навън.

— Разбирам... — Докторът поглади задницата на Фриц. — Бих искал да остане под наблюдение за известно време. Ако е артрит, ще можем да го оправим. Имаме ново лекарство, което за миг ще го вдигне на крака. Но ще се нуждае от няколко серии инжекции. А те са доста скъпи.

— Парите не са проблем — каза Пиърс. — Ще платя предварително. — Извади портфейла си и го отвори. Все още беше натъпкан с банкноти, сгънати и грижливо подредени според стойността. Докторът го изгледа внимателно.

— Няма да е необходимо, господин Годард. Имам ви доверие. Въпросът е дали ще можете да се справите без кучето. Това е съпругата ви, предполагам? — кимна към Моли той.

— Не съм му съпруга, но ще бъда с него... — Тя хвана Пиърс за ръка. — И ще се погрижа да не се случи нищо лошо.

— Радвам се, че ще бъде в сигурни ръце — усмихна ѝ се д-р Брусърд. — Защо не ми се обадите утре? Нищо, че е Коледа. Звъннете ми към десет. Ако лекарството подейства, ще можете да вземете кучето си още утре. Но засега ще трябва да полежи малко и да си почине.

— Разбира се! — Моли погледна мрачната физиономия на Пиърс и стисна ръката му. — Ще направя всичко необходимо.

Брусърд се вгледа в грейналото ѝ лице.

— Вие сте голям късметлия, господин Годард — каза той сухо.

— Аха — отвърна Пиърс неопределено.

Върнаха се в таксито, което чакаше отвън. Денят беше студен, макар и не колкото вчерашният.

— Искам на връщане да се отбием до някой магазин за облекло — каза Пиърс на шофьора. — И да ни изчакате отпред.

— Магазин ли? — разсеяно попита Моли, все още силно разстроена заради кучето.

— Не мога да издържа още един ден в тия дрехи — възропта Пиърс. — Следващия път, когато съблека тази риза, тя ще се изправи и ще тръгне из стаята, опряна на маншетите си. Ще купя нещо и за теб. Предполагам, че и ти се чувстваш така.

— Не — възпротиви се Моли. — Аз всяка вечер си пера дрехите.

— Но аз искам да ти купя нещо! — раздразнено въздъхна той и простря ръката си на облегалката.

— Не! — твърдо каза тя. Много добре съзнаваше прекалената му близост, която ѝ се струваше изключително неподходяща при тези обстоятелства. Осезателно чувстваше топлината на стройното му тяло уханието на хотелски сапун, което се носеше от него. Беше наистина забележителен човек. Непрекъснато я караше да забравя, че е сляп. Но беше сляп. И какво ще прави, ако Фрид не оздравее? Ето за какво трябваше да се тревожи. — О, Пиърс, мислиш ли, че ще се оправи? Фриц?

— Моли, докторът каза, че всичко ще бъде наред — опита се да я успокои той. — Не допускай лошите мисли да те разстройват.

— Аз не искам да съм разстроена — унило каза тя, без да смее да го погледне. — Просто, когато се събудих сутринта и... Сетих се какъв ден е днес и като че ли започнах да се самосъжалявам...

— Каза, че си се сетила какъв ден е днес. Какъв ден е? — озадачено попита Пиърс. Беше толкова близо, че топлината на дъха му погъделичка шията ѝ.

— Утре е Коледа — отвърна изненадана, че не се е сетил. — А днес е Бъдни вечер. В нашето семейство на този ден винаги си разменяхме подаръци, приготвихме предварително по един чорап за подаръците на Дядо Коледа и така нататък. Мисля, че това е първият път, когато няма да бъдем заедно за празниците. Вие празнувахте ли Бъдни вечер? Или Коледа?

— Празнувахме и Бъдни вечер... — Той нежно хвана един кичур от косата ѝ и започна да си играе с него. — Хари и аз едва дочаквахме Коледа. Особено Хари. Все настояваше да спи в камината. Искаше Дядо Коледа да се приземи точно върху него. Доколкото познавам Хари, предполагам, че се е надявал да измъкне няколко допълнителни играчки от стареца.

Моли се обърна към него. Оказа се по-близо, отколкото бе предполагала. Красивото му лице сякаш запълваше цялото ѝ зрително поле. Усети в себе си желание да приглади щръкналия му перчем. Вместо това отпусна ръце в скута си.

— Това е другото нещо, което ме кара да се чувствам зле, Пиърс. Нещата, които наговорих за брат ти снощи. Беше ужасно. Чувствам се толкова виновна...

— Ей! — тихо каза той, без да спира да гали косата ѝ. — Това беше недоразумение. И вече свърши.

Искаше ѝ се да не си играе с косата ѝ — така събуждаше добре познатите ѝ тръпки, които се разхождаха нагоре-надолу по гръбнака ѝ.

— Все пак — измърмори тя, — когато ми отвори, изглеждаше толкова разстроен, че се уплаших. После видях Фриц и... Не можах да се овладеея. А не исках да те разстройвам още повече...

— Всичко е наред! — Пиърс я прегърна и я притисна към себе си. — Фриц ще се оправя.

Моли благодарно облегна глава на гърдите му. Ръката, обгърнала раменете ѝ, изглеждаше достатъчно силна, за да я предпази и от най-голямата опасност на света. Бе решила днес да стои настрана от него, но разбра, че това е невъзможно. В прегръдката му чувстваше удобство, уют и сигурност, които бяха твърде приятни, за да се лиши от тях.

— Всичко ще бъде наред, нали? — попита тя. — Повече нищо лошо няма да се случи, нали? Нито на Коледа, нито на Бъдни вечер. Нали?

Дали усети, или само ѝ се стори, че мускулите му се напрягат? Той се умълча за миг и бавно погали косата ѝ.

— Не. Повече нищо лошо няма да ти се случи. Нито на Коледа, нито на Бъдни вечер. Обещавам ти.

Наведе се и леко я целуна по ухото. Знаеше, че все още не може да ѝ каже. Все още не. Прегърна я по-здраво, сякаш прегръдката му можеше да я предпази от всички нещастия. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че най-много трябваше да я пази от самия себе си.

СЕДМА ГЛАВА

Добре де, мислеше си Пиърс, не може да ѝ каже сега. Нито пък на Бъдни вечер или Коледа. Ще трябва да почака.

Как да ѝ каже и кога — тези въпроси подложиха на истинско изпитание неговата забележителна изобретателност. Някои от идеите му граничеха с фантастиката — например да се разделят и след няколко месеца да се появи на прага ѝ с новината, че е излекуван и отново може да вижда. Някаква експериментална операция, която трябва да запази в тайна. Не, това нямаше да мине. Тя мразеше лъжите, а той като че ли все повече затъваше в тях. Но как да ѝ каже? И кога?

Отказа се да мисли за това и се върна към размишленията си за къртицата. Монкрийф Къртицата отиваше на пазар. Как пазарува един слепец, чудеше се Пиърс. Бързо налучка отговора. За да си напазарува, един слепец се нуждае от някой като Моли Рандъл. Точно като Моли Рандъл.

Една от забележителностите на Френския квартал беше старата пивоварна „Джексън“ — родното място на прословутата Ню Орлийнска бира „Джекс“. Сега в сградата ѝ се помещаваше цял комплекс от магазини, барове, ресторанти и бутици. Моли беше доста затруднена да му опише всичко, което видя, когато слязоха от таксито.

— Сградата е голяма и сива, почти строга — обърна се към него тя, като закрилнически го държеше за ръка. — И, о, Пиърс, сигурно щеше страшно да ти хареса, навсякъде е пълно със смешни зелени алигатори!

Ню Орлийнс, повече от всеки друг град в Северна Америка, се идентифицира с животни. Торонто има своите катерички, Ню Йорк — своите пингвини. Сан Франциско — тюлените си, но, естествено, Ню Орлийнс бие всички тях по отношение на екзотиката. Образът на алигатора, страшилището на блатата, е на голяма почит в Ню Орлийнс. Конкурира го само миниатюрният братовчед на рака — скаридата, която благодарение на местната кухня се е прославила като един от

най-големите деликатеси на континента. Точно над главния вход на пивоварната „Джексън“ беше кацнал огромен зелен алигатор, облечен като Дядо Коледа, който маха от шейната си. Вътре в сградата, спуснат от тавана над ескалаторите, също висеше огромен Дядо Коледа, заобиколен от множество смешни алигатори. Един беше облечен като крал, друг — като готвач, трети приличаше на елф, а имаше и един в премяна на вълшебник с островърха шапка на главата. Над купувачите висяха надуваеми алигатори, които рекламираха бейзболни шапки, пуловери, очила и какво ли не още.

— О, Пиърс! — възкликна Моли. — Има дори един, който се разхожда и поздравява хората!

Тя стисна по-здраво ръката му и се опита да опише какво прави човекът, преоблечен като голям, закръглен алигатор с червената мантия на Дядо Коледа на гърба и весело накривена шапка на главата. Алигаторът се усмихваше със смешната си зъбата уста, промъкваше се през тълпата, покланяше се и топло прегръщаше децата. В друг ъгъл на огромното фоайе четирима души, облечени в дрехи от епохата на Ренесанса, пееха коледни мадригали пред малка сладкарничка. Моли се опита да му опише всичко това по възможно най-яръкия начин. После се насочиха към един от магазините за мъжко облекло.

— Мога ли да ти имам доверие? — шеговито я попита той, докато опипваше пуловерите пред себе си. — Нали няма да ме облечеш в нещо лилаво на големи зелени точки?

— Зависи как се държиш — подразни го тя.

Избра му зелен пуловер, бяла риза и черни панталони. Но се поколеба при избора на бельо.

— О, хайде де! — подигра ѝ се Пиърс. — Направи една храбра постъпка. Избери ми розови бикини и шарени чорапки. И фланелка с картинка на гола жена...

— Бельото си е бельо — твърдо рече Моли. — Просто кажи на продавача какво точно искаш.

— Колко жалко, че не искаш да си поиграеш с бельото ми. И нечестно. Защото аз бих си поиграл с твоето...

— Не намесвай и моето бельо в разговора!

— Мисля, че ще ми хареса. Но още повече би ми харесало, ако си без него...

— Престани!

— Не мога! — невинно каза той. — Та аз съм в Ню Орлийнс, най-сексапилния град в Америка и до мен стои жената с най-сексапилния глас на света, която ми говори за собственото си бельо!

— Не аз говоря за бельото си — възпротиви се тя. — А ти!

— Добре, да се върнем на моето бельо — подсмихна се Пиърс. — Вземи ми нещо обикновено. Животът е твърде кратък, за да си позволя и неудобно бельо.

— Това ли е крайъгълният камък на твоята философия?

— Съвсем точно — повдигна вежда той.

Накрая Моли се спря на чифт черни слипове и бели боксърски шорти, щамповани с червени дяволчета — малки тумбести създания с рога, опашка и голяма вила в едната ръка.

— Струва ми се, че съм улучила точно твоя стил... — Пиърс настоя да ѝ купи нова блуза и бельо — в края на краищата, каза той, беше Коледа! — Престани да го опипваш — яростно му прошепна Моли в дамския бутик, докато той с явна охота галеше един копринен сутиен с дантели. — Хората ще те помислят за ненормален!

— Представяш ли си? — иронично каза той. — Мен. Мен да ме вземат за луд. Невероятно!

Ох, въздъхна тя. Беше наистина невъзможен, но винаги успяваше да я разсмее, па макар и от отчаяние. Потеглиха обратно към хотела. Цифрите на таксиметровия апарат показваха такава сума, че Моли се ужаси.

— Виж какво — взе да я успокоява Пиърс, — нали ти казах, че започвам самостоятелен бизнес. Това ми е последното отпускане. А ти понесе толкова много досега.

— Чувствам се виновна — промълви тя и притисна пакетите към себе си. — Толкова пари похарчи за мен. Храним се като крале, спя в най-хубавата стая, а сега и тази сметка...

— Започваш да хленчиш, Моли — усмихна се той. — Това не е в твой стил. Искаш да ми развалиш празника ли?

— Разбира се, че не!

— Тогава бъди щастлива! Просто бъди щастлива. Не се опитвам да те подкупя. Кълна ти се!

Тя се вгледа в лицето му, стресната от искреността в гласа му. Осъзна, че почти винаги, когато е заедно с него, се чувства щастлива. Днес ѝ се случваше същото, което и вчера. Въпреки разбитото си

сърце, се забавляваше така, както не бе го правила от много време. А може би, леко уплашена си помисли Моли, сърцето ѝ изобщо не е било разбито. Може би дори не е разбрала какво е любов... Тази мисъл я отрезви. Пиърс бе станал необикновено тих и тя мълчаливо се вгледа в лицето му. Кой си ти всъщност, искаше ѝ се да попита. И защо толкова често ме караш да се чувствам така?

Вече в хотела, отидоха по стайте си, за да се преоблекат. Моли му беше безкрайно благодарна за покупките. Новите дрехи я накараха да се чувства свежа, наперена и щастлива. Но не трябваше да му позволява да ѝ купува дрехи. Това беше твърде интимен подарък. Трябваше да му изясни, че ще му върне парите при първа възможност. Не можеше просто да се носи по течението и да приема щедростта му. Въпреки клетвите му, че не очаква нищо в замяна, ѝ беше доста неудобно.

Въпросът беше там, че го оставя да се отнася с нея като с метреса, строго си каза Моли. Това означаваше, че не би трябвало да я изненадат евентуалните му очаквания тя да се държи като такава. Въпреки твърденията му за обратното. Не, наистина трябваше да се опита да овладее положението. За съжаление той беше от хората, които създават пълен хаос около себе си и с лекомислена небрежност успяват да разрушат всички предубеждения и правила. Упъти се към стаята му с твърдото намерение да не му позволява да я извади от равновесие. Когато ѝ отвори, забеляза, че пак се бе порязал при бръсненето.

— О, Пиърс, отново си се порязал! Какво ти става? Ако продължаваш така, никога няма да се върнеш в Калифорния. Ще си издъхнеш тук от загуба на кръв...

Почти неволно се протегна и допря брадичката му. По-добре да не беше го докосвала. Последният четвърт час си беше повтаряла непрекъснато колко е важно да овладее ситуацията, но сега, когато усети кожата му под пръстите си, сякаш електрически ток премина през тялото ѝ. Той също изглеждаше смутен. Хвана ръката ѝ, притисна я към току-що избръснатата си буза и се наведе към нея.

— Моли...

— Какво? — Чувстваше се като парализирана и погледна нагоре към лицето му, почти замаяна.

— Нищо — дрезгаво каза Пиърс и взе лицето ѝ в ръце. — Просто... Моли.

Наведе се още повече и я целуна — първо нежно, а после страстно и с желание. Искаше ѝ се целувката му да продължи завинаги, можеше да ѝ се наслаждава до края на живота си. Той първи отдръпна устните си.

— Моли — каза с болка. После я прегърна толкова силно, че ѝ се стори отчаян. — Просто искам да изкараш весела Коледа... Това е всичко, което искам. Така че, хайде да излезем оттук, преди да сме направили нещо, за което да съжаляваш.

Не бих могла да съжалявам за нищо, което съм направила с теб, помисли си тя и се притисна към него. Тази мисъл я потресе, защото осъзна, че най-накрая си е признала истината. С всички сили се бе мъчила да отрече това чувство, но дори само докосването му беше достатъчно, за да я опровергае. В действителност се страхуваше, че го обича — колкото и безумно да ѝ изглеждаше. И знаеше, че го желае — колкото и опасно да беше. За първи път в живота си изпитваше толкова силно физическо привличане. Това желание я уплаши и когато Пиърс се отдръпна от нея, Моли също отстъпи назад. Все още не знаеше много неща за този мъж, със студена тръпка си помисли тя. Твърде много.

За малко късната си закуска те избраха Френската сладкарница, която се намираше точно до Джексън Скуеър. На витрината бяха изложени сладкиши с формата на различни морски обитатели. Между сладките и пастите се беше свил един огромен златистокафяв омар, а до него се мъдреше голям рак, който изглеждаше толкова сочен и вкусен, че Моли преглътна. Обичам този град, помисли тя и се усмихна. Защото този град обича смеха. Двамата с Пиърс си поръчаха от прочутото нюорлианско кафе с мляко и френски пасти. Навън самотен музикант, който явно не се боеше от студа, свиреше коледни песни на огромната си медна туба. Приглушените ѝ звуци се смесваха с уханията в сладкарницата.

— Това е най-странната Коледа в живота ми — поклати глава Моли. В ъгъла на сладкарницата, проснат върху специална маса с червена покривка, лежеше голям препариран алигатор. На главата му бе поставена корона от цветя, устата му беше отворена и пълна с бодлива зеленика, а около опашката му бяха намотали звънчета за шейна.

— Странна е — съгласи се Пиърс и отпи от чашата си. — Но не е лоша, нали? Вече не се чувстваш толкова самотна без семейството си, нали?

— Все още ми липсват, разбира се... Ала не съм самотна. Тук съм като в някаква приказна страна. Радвам се, че ме убеди да дойда. Че не ми позволи да се върна назад.

— Ти не си от хората, които се обръщат назад — каза той. — Просто не си създадена за отстъпление. Създадена си да вървиш напред, да виждаш нови неща, да поемаш рискове.

— Е, баща ми би бил щастлив да те чуе — усмихна се тя срамежливо. — Според него животът е създаден за поемане на рискове.

— Прав е — кимна Пиърс.

Моли се сети за Майкъл и усмивката ѝ посърна.

— Някои хора — бавно рече тя — мислят, че да искаш да станеш актриса е глупаво. Смятат, че онези, които постъпват като мен, не са много умни. И че това, което искаме, е невъзможно. Че си просим разочарования.

Той се протегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Трябва да има и мечтатели, Моли. Нищо красиво, а може би и нищо смешно не би съществувало без мечтателите.

Леко стисна ръката ѝ, а после бързо я пусна — сякаш нямаше право да я докосва. Тя го погледна объркана. Отново бе заинтригувана от светкавичните промени, на които бе способно изразителното му лице.

— А теб това потиска ли те? — попита го напосоки. — Че си сам на Коледа? Искам да кажа — че нямаш семейство?

— Свикнал съм — тъжно се усмихна Пиърс.

— А годеницата ти? — внимателно каза Моли. — Не я ли чувстваше... близка? Нали сте били сгодени?

— Не... — въздъхна той. — Мислех, че ще се сближим. Не исках нищо от нея — освен може би да се чувства добре. Но не се получи. Аз съм самотник. Не съм човек, който може... Който може да се обвърже с някого.

— О! — възкликна тя. — Разбирам... — Поне си мислеше, че разбира. Това ли беше „разговорът“, за който толкова бе настоявал? — Моят живот е също доста рискован... — Моли се загледа в празната си

чаша. — На мен това също ми харесва. Моят... Моят приятел не можеше да го приеме. Предполагам, че годеницата ти също.

— Точно така.

Умълчаха се. Отвън долитаха звуците на тубата.

— Все още не си ми казал с какво всъщност се занимаваш — най-после проговори тя. — В какво се състои работата ти.

— Не мога. Ако го направя, ще трябва да те излъжа.

Моли изненадана си пое дъх.

— Говориш като шпионин. Или престъпник — опита да се пошегува тя, но откри, че не може да се усмихне. Той също не се усмихна.

— Не съм шпионин, нито престъпник. Просто не мога да ти го кажа сега и предпочитам да не говорим за това.

— Е, мисля, че предпочитам да не зная, отколкото да ме лъжеш. Защото, ако ме излъжеш, сигурно ще те намразя. Мисля, че това е единственото, което не бих простила. Не бих могла отново да мина през всичко това.

Пиърс се наведе към нея с необичайно сериозно изражение.

— Хайде просто да изкараме една весела Коледа, а? Да прекараме приятно. Нека това да бъде най-важното за нас.

Моли се загледа през големия прозорец на сладкарницата. Короните на палмите се полюшваха от вятъра, а небето беше студено и ослепително синьо. Беше в Ню Орлийнс съвсем за кратко — заедно с един мъж, за когото не знаеше почти нищо и в когото неразумно си бе позволила да се влюби. Утре следобед, точно на Коледа, щеше да отлети за Ню Йорк, а той — за Лос Анджелис. Можеше и да не го види повече. Но до утре следобед щяха да бъдат заедно. Заедно, помисли тя. Имаха още един ден. И една нощ.

— Как го бяха казали? — изправи глава Моли. — „Важното е купонът да тече.“

И наистина прекараха добре — първо се поразходиха, после взеха файтон, а накрая дори се возиха на „Трамвай Желание“, който вече беше автобус. Тя му каза колко много обича пиесата на Тенеси Уилямс, чието заглавие произхождаше от името на този трамвай. Отбиха се в един бар, за да опитат най-известното питие на Ню Орлийнс — „Ураганът“. Но на Моли не й хареса тълпата от туристи в заведението, а Пиърс извика, че е твърде шумно за него. Измъкнаха се

оттам и направиха дълга и тиха разходка покрай широката и изненадващо синя Мисисипи. Над главите им се рееха чайки, а по водите на реката, между сериозните и мрачни кораби, леко се поклащаше старовремско речно корабче, натруфено с викториански украшения.

Пиърс я изненада, като я помоли да го заведе до „Мезон дьо Вил“ — хотел във Френския квартал. Преминаха през малкото, но елегантно фоайе, в което бе поставена украсена коледна елха, и влязоха във вътрешния двор на хотела. На каменния под стояха празни масички, обградени с вериги от ковано желязо, а от стените и перилата на балконите висяха борови клонки, привързани с червени панделки. В центъра имаше замръзнал фонтан, а недалеч от него — няколко розови храста, покрити с прозрачно фолио, което ги предпазваше от студа. Листата им бяха свежи и зелени. Но на банановото дърво до тях не му бе провървяло. Неговите листа висяха попарени, а два големи клона се бяха пречупили. Бананово дърво, замръзнал фонтан и свежи рози — колко странно и прекрасно, помисли си тя.

— Огледай се — каза той и я прегърна през рамо. — Трябва да има врата с номер девет. Това е вратата към една много известна стая. — Моли учудено го погледна. После обърна поглед към двойната, боядисана в черно врата, над която се мъдреше една златна деветка. — В тази стая е живял твоят любим писател. Пиесата, която толкова харесваш, сещаш ли се? Тенеси Уилямс. Точно тук е написал „Трамвай Желание“. А тази гледка е виждал от прозореца си, докато е пишел — фонтана, тухлените стени и балконите. — Тя увисна на ръката му развълнувана. Не знаеше много за Тенеси Уилямс — само, че бе прекарал част от живота си в Ню Орлийнс. Но затова пък познаваше пиесите му и беше наистина възхитена от тях. А „Трамвай Желание“ й беше любимата. Беше гледала филма с Марлон Брандо и Вивиан Лий най-малко десет пъти. Мечтаеше си някой ден да стане толкова добра актриса, че да изиграе прекрасната, покъртителна, безсмъртна роля на Бланш Дюбоа. — Говореше като влюбена в „Трамвай Желание“. Предположих, че ще ти бъде приятно да видиш къде е била написана пиесата...

— О, Пиърс! А аз дори не се сетих за това! Знаех, че е живял във Френския квартал, но не съм предполагала, че мястото е все още запазено. Само като си помисля, че е стъпвал по тези плочки! Че е

гледал през тези прозорци и е виждал същия фонтан, червените тухли на тази стена...

— Но не и при такъв студ — усмихна се Пиърс.

— Написал е толкова велики роли — със страхопочитание продължи Моли. — Ох... Да видя къде е живял, да дойда тук — това е най-прекрасният коледен подарък, който съм получавала! Благодаря ти, Пиърс, наистина е чудесен!

Тя се надигна на пръсти и поривисто го целуна по брадичката, точно там, където се кръстосваха двата белега.

— Можем да го отпразнуваме с по едно питие във фойето, тъкмо ще можеш по-добре да се потопиш в атмосферата... — Изглеждаше зарадван от възторга ѝ. — Имам чувството, че като нищо можеш да ми цитираш цели страници от пиесите му.

— Разбира се, че мога! — засмя се Моли. — И внимавай, защото може и наистина да го направя!

— Направи го, Моли! — предизвика я той и я прегърна. — Застани на прага му и кажи репликите, които е написал. Ще бъде като пожелание за весела Коледа към духа му...

— Да видим — замислено поклати глава тя. Вятърът си играеше с огнената ѝ коса. — Да! Прекрасният диалог между Бланш и Мич. Той се влюбва в нея, но тя се оказва съвсем различна от онова, което си е представял. Създала е толкова много илюзии — трябвало е да го направи, за да оцелее. Мич казва: „Ти ме излъга, Бланш!“. А тя му се моли: „Не казвай, че съм те излъгала!“. Но той продължава: „Лъжи! Лъжи — явни и скрити! Всичко е било лъжа!“. А тя казва: „Не! Никога не съм те лъгала в сърцето си!“. — Усмивката изчезна от лицето му. — Какво има? — попита Моли, озадачена от промяната му.

— Да си вземем нещо за пиене и да се постолим... — Той дръпна ръката си от раменете ѝ.

След обяд времето се постоли и улиците се изпълниха с артисти и музиканти. Един мим с бяло лице създаваше илюзия, че ходи срещу вятъра. Четирима мъже и една жена свиреха и пееха фолклорни песни по средата на Бърбън Стрийт. Моли почти неволно се спря пред витрината на поредния магазин за маски.

— По какво се заплесна пак? — подразни я Пиърс.

— Тези маски... Никога не съм виждала толкова много. Може би някой ден ще се върна за една от тях. — Маските изпълваха витрината

с ярките си цветове. Имаше една с наситеносини пера, украсени със сребърни нишки, друга беше с разноцветни пера от папагал, трета с пурпурни пайети, а имаше и една много красива — цялата в златно, обкичена с черни и златисти паунови пера. — Град на маските — замислено каза тя. На другата витрина имаше жена-манекен, облечена в костюм от червено кадифе. Имаше искрящи златни криле и кадифена шапка, върху която бе закрепен голям полумесец. Очите ѝ бяха покрити със златен лак. — Град на измамния блясък. Понякога ми се струва, че има нещо зловещо в това.

— Просто такива са нещата тук — почти грубо я дръпна той. — Хайде! Това е също и град на ресторантите. Избери един добър ресторант. Бъдни вечер е. Нека празнуваме!

— Чувствам се странно без Фриц... Липсва ми — промълви Моли.

— И на мен ми липсва.

— Пиърс, какво ще правиш, ако... Той не се оправя? Искам да кажа, ако не е достатъчно добре, за да те води, когато си заминаваш?

— Ще се оправя! — нетърпеливо вдигна рамене Пиърс.

— В колко часа тръгваш утре? Нали си заминаваме и двамата, но ако трябва, мога да променя билета си и да замина след теб. Просто да те кача на самолета и да съм сигурна, че всичко е наред. И че няма да ти се налага да разчиташ на непознати.

— Не се тревожи за мен — въздъхна Пиърс. — Недей... да се вайкаш така. Ще се справя. Все пак мога да се грижа за себе си, нали?

— Извинявай... Не исках да ти досаждам.

Той се закова на място и тя млъкна. Обърна се и хвана лицето ѝ в ръце. Гласът му отново бе станал напрегнат:

— Зная какво искаш. Искаш да си сигурна, че съм добре. Ето, гарантирам ти: ще бъда добре. Аз пък искам тази вечер да се забавляваме. Нямаме много време. Искам от тази вечер да ти останат само хубави спомени. Не искам да слушам за тревогите ти. Искам да чуя смеха ти.

— Пиърс — подзе Моли, все още неспособна да разбере суровото му изражение, — но ти си толкова сериозен...

— Сериозен съм по въпроса, че наистина трябва да се забавляваме. Това е единственото сериозно нещо в живота ми. Така че избери един хубав ресторант, става ли?

Малко по-късно влязоха в ресторант за морски специалитети. Казваше се „Желание“.

— Слушай — рече Пиърс, докато довършваха десерта си. — Зная, че си сериозна актриса. Че обичаш Тенеси Уилямс и така нататък. Обаче една актриса трябва и да яде. Вече ти казах, че имам връзки в анимацията. И когато това свърши, имам предвид празниците, бих могъл да се свържа с теб. — Моли почувства как я изпълва вълна от щастие. Значи ще поддържат връзка... Може би утрешният ден нямаше да сложи край на познанството им. Може би това, което се случваше между тях, нямаше да свърши, поне не съвсем... — Проектът, който съм замислил, има нужда от момиче с глас като твоя. Ролята е малко необикновена. Но е голяма. Става дума за една норка. Надявам се, че това няма да ти подейства отблъскващо. Да играеш норка — как мислиш?

— Норка ли? — засмя се Моли. — Да не се шегуваш? Аз се връщам в Ню Йорк, за да играя микроб, не си ли спомняш? Норката е безкрайно по-напред по еволюционната стълба. Бих била щастлива да играя норка.

— Напиши ми името, адреса и телефонния си номер! А също и тези на агента ти.

Тя извади химикалка от чантичката си и написа адреса, името и всичко останало върху кибрита, който лежеше в сребърния пепелник. После отвори ръката му и постави кибрита в нея. Той го прибра във вътрешния джоб на сакото си. Моли нервно преглътна. Ами ако го изгуби? И не успее да я намери? В Ню Йорк сигурно живееха стотици жени с името Моли Рандъл.

— Значи ли това, че бихме могли... Че някой ден може би ще работим заедно? — попита го тя, доколкото можа, спокойно.

— Може би... Ако пожелаеш. Но за това ще поговорим друг път. Не сега. Не на Коледа.

— Ти си сценарист, нали? — внезапно осенена възкликна Моли. — И сега работиш върху някакъв сценарий. Ето защо знаеш всичко за Тенеси Уилямс. И защо имаш такова въображение!

— Нещо подобно — вяло рече Пиърс. Беше достатъчно вярно, за да не го отрича. Наистина беше и сценарист, освен всичко останало. По начало, разбира се, беше художник, но за да прави анимация, човек се нуждае първо от сценарий. Днес се бе опитал да бъде максимално

честен. Бе пожелал да ѝ каже истината, а после бе разбрал, че не може. Моментът не беше подходящ. Бе държал очите си затворени, ала сега се поддаде на изкушението и ги отвори. Господи, помисли си, косата ѝ приличаше на огнен облак около нейното красиво, луничаво и необикновено лице. Светлината и самият факт, че вижда, му бяха толкова непривични, след като цял ден не бе отварял очи, че красотата ѝ почти му причини болка. Какво щеше да ѝ каже? И как? И кога? В каква ужасна каша се бе забъркал и как можеше да излезе невредим от нея, без при това да я нарани? Той хвърли салфетката си на масата и неохотно затвори очи. — Да тръгваме.

Стана и опипом започна да закопчава сакото си. Тя му помогна, без да бие на очи. Господи, помисли си Пиърс, всичко, което желаше сега, беше да я заведе обратно в хотела и да я люби цяла нощ. Но не можеше. Защото Моли никога нямаше да му прости, ако след това откриеше, че я бе лъгал за слепотата си. Весела Коледа, Моли, помисли той. Моят подарък е това, че няма да се любим тази нощ. Жалко само, че ми действа така убийствено.

Моли се чудеше дали тази нощ Пиърс отново ще пожелае да се любят и знаеше, че този път няма да му откаже. Нямаше да може да каже „не“, ако я помолеше. Трябваше да си признае, че е влюбена в него. Никога преди не бе изпитвала подобно чувство. Към никого. Отново забеляза, че неволно се е спряла пред витрината на магазина за маски. Той също спря.

— Какво гледаш?

— Маските... — Погледът ѝ се плъзна по искрящата червена маска, украсена със злато и с черни пера, които бяха подредени във вид на два големи извити рога.

— Защо ти харесват толкова?

— Не зная.

— Искаш ли да ти купя една? За коледен подарък?

Тя погледна отраженията им във витрината. Изглеждаха като два призрака, зареяни над маските.

— О, не, и без това вече направи твърде много за мен! Не мога да ти позволя да...

— Стой! — Силен вик прекъсна думите ѝ. — Крадец! Спрете го!

Моли изненадана се обърна. Чу звук от бързо приближаващи се стъпки.

— Спрете го! Открадна чантата на жена ми!

Съвсем объркана, тя погледна на другата страна. Изведнъж видя виновниците за този смут — двама мъже, които с всичка сила тичаха към нея и Пиърс. Първият беше висок и дрипав и си пробиваше път чрез тълпата, притиснал дамска чантичка до гърдите си. Зад него тичаше едър, но атлетичен мъж на средна възраст. Крадецът блъсна една жена и тя падна на тротоара. Изгубил равновесие, той залитна и се стовари върху Моли. Пиърс я бе прегърнал, за да я предпази и бързо я дръпна встрани. След това се хвърли върху мъжа и го повали. Крадецът се опита да стане и удари Пиърс, при което счупи очилата му. Пиърс му отвърна със силен удар в челюстта. Крадецът отново падна на тротоара, замаян, ала все още в съзнание. Едрият мъж, който го бе гонил, се наведе, вдигна го на крака и изтръгна чантичката от ръцете му.

— Трябва ни полицаи — задъхано каза той.

— Един идва насам — рече Пиърс. Видя набит черен полицаи в тъмносиня униформа, който се бе появил иззад ъгъла. Забеляза също, че крадецът се бе окопитил и се канеше да го удари. — Иди го извикай. Аз ще задържа това приятелче... — После пристъпи зад крадеца и изви ръката му. — Опитай се да избягаш — прошепна в ухото му той, — и ще я счупя. — За повече убедителност леко натисна китката и мъжът изохка. Пиърс се обърна към Моли. — Добре ли си?

Тя го гледаше и дишаше учестено. Лицето ѝ беше съвсем бяло — никога не бе виждал толкова преbledнял човек. Луничките ѝ се открояваха като малки звездички. Очите ѝ бяха широко отворени и изглеждаха поразително сини. Погледът ѝ беше изпълнен с ужас.

Внезапно той разбра. Тъмните му очила лежаха в канавката, а едното от стъклата липсваше. Погледна я в очите, тя отвърна на погледа му и вече беше сигурна. Виковете го бяха накарали несъзнателно да отвори очи. Бе видял крадеца преди нея и я бе прегърнал, за да я предпази. Бе повалил мъжа безпогрешно и после, когато онзи счупи очилата му, също така безпогрешно го удари. Бе казал на задъхания турист, че наблизо има полицаи и бе задържал крадеца, за да спести допълнителните усилия на възрастния човек. Устните ѝ потрепериха. Гледаше го право в ясните и дълбоки зелени очи — красиви, умни очи с леко премрежени клепачи.

— Ти... виждаш — безизразно каза Моли. — Лъгал си ме през цялото време. Можеш да виждаш, нали?

Пиърс преглътна и продължи да я гледа иззад рамото на крадеца. Никога не бе виждал такова изражение. Това лице му разкриваше хиляди неща. Но най-силно беше усещането за предателство, толкова силно и дълбоко, че сърцето му се сви.

— Да — кимна и отново преглътна. Този неин израз го влуди. Той, човекът с винаги бързи и остроумни реакции, успя да се сети само за най-баналните думи: — Нека да ти обясня...

Ала не успя да ѝ обясни. Тя се обърна и с всички сили се затича по улицата, а дългата ѝ коса се развяваше зад нея. Не можеше да я последва, защото още държеше крадеца, който отново се мъчеше да избяга, а полицаят бе пристигнал и вече го засипваше с въпроси.

Пиърс не чуваше въпросите му. Стоеше, загледан след Моли, макар че отдавна бе изчезнала от погледа му.

ОСМА ГЛАВА

Почти ослепяла от гняв, Моли стигна до хотела, където събра набързо малкото си багаж в едно вързопче. Преброи парите си. Все още имаше петдесетте долара, които бе осребрила на летището в Далас. Трябваше по някакъв начин да ѝ стигнат за тази последна нощ и утре сутринта. Щеше да намери възможно най-евтиния хотел. И щеше да вземе не такси, а автобус до летището. Дори нямаше да яде, ако се наложеше. Затича се надолу по стълбите, нетърпелива да напусне това място, което олицетворяваше собствената ѝ глупост. Точно там се сблъска с Пиърс. Дишаше тежко, сякаш бе тичал. Сграбчи я за ръцете. Тъмнозелените му очи приличаха на скъпоценни камъни.

— Ела да ти обясня — придърпа я той, за да не избяга. — Това беше експеримент, почти шега. Но не можах да го овладеея.

— Какъв експеримент? Каква шега? Само ме лъжеше! Лъжеше и лъжеше! Ти си целият направен от лъжи — явни и скрити!

— Престани! — просъска Пиърс и още по-здро сграбчи ръцете ѝ. — Опитах се да ти кажа, обаче непрекъснато нещо се случваше. Първо се обади Ирина. После Фриц закъса. Сама каза, че повече не искаш да се случва нищо лошо — беше Коледа. И аз реших да изчакам.

— Ирина! — Моли почти изплю думата. — Ирина има късмет, че се е отървала от теб! — Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — И Фриц! — процеди през зъби. — Та аз почти се заплаках заради теб и нещастния Фриц. Откъде се сдоби пък с него? Сигурно си го откраднал от някой истински слепец! Заедно с ламаринената чашка за милостиня и очилата! Мразя те! Наистина те мразя!

— Моли! — дрезгаво подзе той. Очите му блестяха като две опасни зелени пламъчета. — Кучето е мое. Беше на чичо ми. А чичо ми беше сляп. Той почина. Трябваше да отведе Фриц у дома. А също трябваше да разбере какво е да си сляп. Аз съм аниматор. Искам да направя филм. За една къртица. Една сляпа къртица — детектив в Ню Орлийнс. И за една норка. Това е... Една от причините, поради които още в началото исках да те задържа. Гласът ти. Престорих се на сляп,

за да си представя къртицата. А ти ми помогна да си представя и норката.

Тя го изгледа с неприкрито отвращение. Устните ѝ се разкривиха, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Къртица? Норка? Рисувани герои? И това е било всичко за теб? Една игра с твоите рисувани фигурки?

— Не! — ядосано извика Пиърс. — В началото, може би. Но после просто не исках да те нараня... И се опитвах да намеря някакъв начин да ти го кажа...

— Никога нямаше да ми кажеш! — извиси се гласът ѝ. — Твърде много се харесваше така. Да лъжеш и да лъжеш, и да лъжеш! О, да, наистина си те бива! — Моли почувства паренето на омразните сълзи, ала не спираше да го гледа в очите — тези красиви, пронизвателни зелени очи. — Помагах ти да си пиеш кафето! Помагах ти да си държиш чашата. Развеждах те наоколо, сякаш аз бях куче. Избирах ти дрехите в магазина. Накара ме да избира дори и бельото ти! Сигурно страшно си се забавлявал, а? Направо покъртително! Милата, глупава Моли! А през останалото време се опитваше да ме вкараш в леглото си. Предполагам от скука. Пък и наблизо нямаше други жени.

— Престани! — разтърси я Пиърс. — Не беше забавление. Нито подигравка. Да, исках те в леглото си. Кой нормален мъж не би те желал? Но повече няма да се опитвам да те вкарам там. Твърде много те уважавам. Чуй ме, дявол да го вземе!

— Ти не уважавах нищо! — извика тя и се изтръгна от ръцете му. — Направи всичко това заради една... Една тъпа, скапана къртица! Гадна твар, която рови под земята! Е, сега можеш и ти да си прокопаеш тунел и да заживееш заедно с червеите!

— Той не е „тъпа, скапана къртица“! Той ще бъде най-великата къртица в историята на вселената! И аз трябва да му дам живот. Никога ли не си учила за роля?

— Аха, роля значи! — изсмя се Моли. — Не зная дали пак не ме лъжеш! Сигурно дори не си аниматор. Може да си всичко... Може да си... Марсианец! Не знам и не ме интересува. Единственото, което знам със сигурност е, че си лъжец!

Тя се завъртя на пети и побягна.

— Да, но аз наистина съм аниматор! — извика след нея той. — Работих десет години в студията на Дисни. И четири в Ти Ей Ес! И

сега съм свободен да направя това, което искам!

— Не ме интересува къде си работил! — Моли се спря на последното стъпало и свали пръстена си. — И не искам да ти дължа нищо... — Протегна пръстена към него, ала Пиърс отказа да го вземе. — Вземи това. На майка ми е, но го продай. С него можеш да платиш храната, която съм изяла, и стаята ми. Предпочитам да изгубя пръстена, отколкото да ти дължа нещо!

Пиърс пак отказа. Вбесена, тя хвърли пръстена с всичка сила към него. Той отскочи от стената и се търкулна в краката му.

Моли тръгна през фойето.

— Моли! — гневно извика Пиърс.

— Змия! — процеди през зъби тя и блъсна с две ръце тежката врата на входа на хотела. — Двулична змия!

Отвън едно такси бавно преминаваше пред хотела. Махна му и нахълта вътре. Затръшна вратата с всичка сила, сякаш така можеше да пропъди спомена за Пиърс.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Най-евтиният хотел, който знаете — студено рече Моли.

— Мадам — поклати глава шофьорът, — едва ли ще искате да останете в най-евтиния хотел, който знам. В този град има и малко страшнички места.

— Не ме е страх — с метален глас заяви тя. И наистина, какво можеше да я уплаши? Най-страшното вече се бе случило.

Хотелът изглежда нямаше име. Над олющената му врата светеше неонов надпис, който гласеше: „отел“. „Х“-то беше тъмно и мъртво, а „о“-то едва мъждукаше. Стаята се оказа изненадващо евтина. Но беше също и малка, влажна, студена, мръсна и без топла вода. Тръбите бяха замръзнали и спукани. През цялата нощ някой кашляше в съседната стая.

Беше от хотелите, мрачно осъзна Моли, които си бе мислила, че съществуват само в потискащите филми. В точно такава стая разчорленият герой разбира, че е стигнал дъното и се решава на отчаяна постъпка. Нейната следваща стъпка, мислеше си тя, свита на студеното тясно легло, беше просто да си замине за Ню Йорк. Щеше да играе ролята на микроб, да сервира в ресторанта и да прави всичко необходимо за оцеляването си. Но щеше да се обади на Клайти Прокопулос и да ѝ каже никога, ама никога, да не приема предложение

за работа от мъж на име Пиърс Годард. А може и за това да я е лъгал. Предложението за работа в анимацията сигурно е било просто още една примамка по пътя към леглото му. Мъжът в съседната стая се разкашля, а Моли се обърна и зарови лице във възглавницата. И тази вечер тя щеше да легне в леглото на Пиърс — стига да бе пожелал. Каква глупачка! Щеше да легне с него щастлива и доволна, водена от чувствата си, за които после цял живот щеше да съжалява.

Горещи сълзи потекоха изпод здраво стиснатите ѝ клепачи. Наистина беше глупачка — и то от най-големите, защото бе направила една и съща грешка два пъти. Първо се бе влюбила в Майкъл, стисна юмруци Моли. Само това преживяване ѝ стигаше. Но неговите лъжи бяха малки, плахи и някак трогателни. Бе се заблуждавала, че го обича, ала онзи Майкъл, когото бе смятала, че обича, всъщност не съществуваше. Пиърс беше по-страшен, помисли тя, докато избърсваше ядните си сълзи. Неговите лъжи бяха огромни, дръзки и жестоки. Въпреки здравия ѝ разум и нежеланието ѝ, той я бе накарал да се влюби в него. Беше забавен и остроумен, можеше да бъде нежен или напорист и пред него Майкъл изглеждаше като момче, което Моли бе познавала в някакъв бързо избледняващ сън.

Ала и Пиърс, също като него, не беше онова, за което се представяше. Бе я излъгал още при първата им среща и сигурно щеше да продължава да я лъже до момента на раздялата им. Ако не беше произшествието на улицата, тя сигурно никога нямаше да разбере, че не е сляп. Веднага щом погледна в зелените му очи, Моли интуитивно разбра, че той сигурно вижда по-добре от обикновените хора. Обаче я бе лъгал.

Тя ядосано удари възглавницата с юмрук. Беше прекарала по-малко от три дни заедно с него. Най-щастливите дни в живота ѝ... Но цялото щастие, което ѝ бяха донесли, е било построено върху лъжи. И най-абсурдното, най-ужасното в цялата история беше, че всичко е било заради една къртица! Една глупава къртица, която дори не беше истинска, а герой от рисувано филмче, плод на въображението му. Ядосано си каза, че няма да плаче повече. Нямаше да плаче заради мъж, който я бе лъгал заради някаква къртица. Просто беше нелепо. Опита да си припомни всички бащини максими за смелостта, за проявата на сила в тежки обстоятелства, за високо вдигнатата глава. Това не ѝ помогна. Въпреки решението си, продължи да плаче така,

както не бе плакала дори за Майкъл, както не бе плакала за никого досега.

Мъжът в съседната стая кашляше, а в една от другите стаи някой слушаше блус по радиото. Напусна хотела още на разсъмване. Не беше спала добре и не се бе чувствала в безопасност, въпреки заключената врата. Мъжът в съседната стая бе кашлял цяла нощ, а другият, вероятно твърде самотен, за да заспи, бе слушал тъжни блусове и отчаяно бе сновал из стаята си. Моли се изми, доколкото ѝ беше възможно, реса косата си, докато от нея започнаха да излизат искри, облече палтото си и излезе навън доволна, че никога вече няма да се върне в тясната и мухлясала стаичка. Това беше най-ужасната Коледа в живота ѝ.

Самолетът ѝ излиташе чак в два следобед и тя реши да се пошляе по Бърбън Стрийт, която тази сутрин беше почти празна. Наоколо бе съвсем тихо и повечето магазини бяха затворени. Сигурно цял ден щеше да е така, предположи Моли. Дори тук, във Френския квартал, където купонът никога не свършваше, щеше да бъде по-тихо от обикновено. Защото днес беше Коледа. Хората си седяха по домовете със своите близки и любими. Да, любими, нещастно си помисли тя. Спря се пред витрината на магазина за маски — мястото, където бе научила истината за Пиърс.

Отново погледна маските. Тази с папагалските пера, другата със сребърната украса, третата с пурпурните пайети. Маската с черните паунови пера, подобни на рога, ѝ приличаше на дявол и кой знае защо на Пиърс. Поклати глава. Маски. Преструвки. Измами. Лъжи. Зад гърба си чу мрачен мъжки глас.

— Изгуби си шапката. Не ти ли е студено? — Моли се вцепени. Продължи да гледа маските. Над тях се появи още едно отражение — на мъж, който стои зад нея. Пиърс. Стори ѝ се, че сърцето ѝ се превръща в студен, мъртъв камък, който заплашва да смаже гърдите ѝ с тежестта си. Вдигна глава и се опита да запази лицето си спокойно. — Казах, че си загубила шапката си — повтори той. — Падна на стълбите снощи. Не ти ли е студено без нея? Или дори не си забелязала?

— Не съм забелязала, че я няма — студено каза тя, без да се обръща. — Махни се. Остави ме на мира...

— Няма! — неочаквано се възпротиви Пиърс. — Няма да се махна. И няма да те оставя на мира. Търсих те цяла нощ. Къде, по дяволите, се беше дянала?

— Не е твоя работа...

Той я хвана за раменете и я обърна към себе си. Моли нетърпеливо се освободи от ръцете му.

— Не ме докосвай! — почти изръмжа тя.

— Сложи си шапката! — нареди ѝ Пиърс. Извади плетената ѝ шапчица от джоба си и я протегна към нея. Моли го погледна, грабна я от ръката му и си я сложи. Забеляза, че бе небръснат, а вятърът бе разрошил косата му. Още ѝ бе непривично да вижда очите му, тези почти мистични зелени очи, в които сега видя такава решителност, че сърцето ѝ се сви. Отмести поглед и си тръгна. — Нося и пръстена на майка ти. Можеш и него да си вземеш.

— Задръж го — отвърна тя, без да се обръща. — Казах ти вече. Не искам да съм ти задължена. За каквото и да било.

— Моли! — извика след нея той. — Не бъди такъв инат. Този пръстен е на майка ти. Не мога да го взема. — Тя не му отговори — просто не можеше. На ъгъла видя отворен ресторант и се вмъкна в него. Вътре цареше полумрак. Моли безцелно тръгна към онази част на ресторанта, където сенките бяха по-плътни. Пиърс я настигна и я хвана над лакътя. Обърна я към себе си — така, че да срещне погледа ѝ. В зелените му очи проблясваха опасни пламъчета. Тя забеляза, че порязаните места на брадичката му вече са започнали да заздравяват. — Какво гледаш? Защо ме гледаш така?

— Чудя се какъв идиот трябва да е човек, за да се бръсне със затворени очи — свирепо изсъска Моли. — Предполагам, че точно затова си се порязал, нали? Представял си си, че си къртица...

— Чуй ме, Моли! Няма закон, който да ми забранява да си представям, че съм къртица!

— Ти си невъзможен! Пусни ме!

— Искам да ме разбереш. Ти беше в беда. Имаше нужда от помощ. Никога не би ми позволила да ти помогна, ако знаеше, че не съм сляп. Не съм искал да ти сторя нищо лошо.

— Всеки, който направи нещо лошо, твърди същото!

— Опитах се да ти кажа. Щях да ти кажа. Но поведението ти ме накара да реша, че е по-добре това да стане след Коледа...

— Не ми трябват обясненията ти! — Гласът ѝ трепереше от гняв и тя не се и опитваше да го скрие. — Не ми трябват извиненията ти! Не желая да имам нищо общо с теб. Имаш си жена в Калифорния, която те чака. Имаш още една в Тампа. Не разбирам какво искаш от мен. Нали вече се позабавлява? Сега ме остави на мира! — Моли издърпа ръката си. — Остави ме на мира — задъхано заповяда тя — или ще викам за помощ. Ще накарам да те изхвърлят оттук. Ще... Ще насъскам полицията срещу теб.

— Права си! Наистина не зная какво толкова искам от теб. И без това нямам време за такива работи. Следващите три години от живота ми са напълно ангажирани. Нямам време да се опитвам да обясня нещо на жена, която отказва да се вслуша в разума си. Когато стане дума за някои неща си по-твърдоглава и от камък. Сигурно ще имам повече късмет, ако излезе навън и поговоря на някой истински камък.

— А, браво! — пресипнала от гняв му отвърна Моли. — Първо ме лъжеш, а после ме обвиняваш в твърдоглавие!

— Виж — подзе той. — Опитах се да постъпя прилично и да ти се извиня. И да ти кажа, че... Да, че една от причините да се нуждая от теб, беше и си остава гласът ти. Бих искал да помислиш за това. Когато... когато се успокоиш. Ще се свържа с агента ти. Така че не всичко е било напразно. Става ли? Аз намерих един от героите си, а ти можеш да си намериш работа покрай това. И двамата ще имаме изгода.

Тя онемя. Думите, които току-що бе изрекъл, я ядосаха повече от всичко, което бе казал досега. Сякаш между тях не се бе случило нищо! И единственото, което имаше стойност за него, беше гласът ѝ!

— По-скоро бих умряла от глад, отколкото да работя за теб! Бих се върнала в Минесота, за да сервирам в някой бар до края на живота си! Бих се отказала от театъра — завинаги!

Отново се обърна и се втурна към изхода на ресторанта.

— Не! — извика Пиърс след нея. — Не би го направила — така, както и аз не мога! Сега вече ти лъжеш...

Моли не реагира на думите му и бързо излезе на улицата. Този път той не я последва, а пристъпи към малкия бар на ресторанта. Още нямаше девет сутринта, ала не го беше грижа.

— Уиски — каза на бармана с отвращение. — Чисто.

— Женски проблеми ли? — благо попита барманът — красив негър в червено сако с борово клонче на ревера. Бе наблюдавал

караницата им с професионално безразличие.

— Аха — мрачно му отговори Пиърс и погледна към вратата.

— Жалко, че е точно по Коледа — философски забеляза барманът. — Но хич да не ти пука. Жените си приличат. Губиш една и скоро намираш друга. Не са кой знае колко различни.

— Аха — съгласи се Пиърс и си изпи уискито на две глътки.

Спести ми доста неприятности, като си тръгна така, помисли си той. За какво му беше жена в този момент от живота? Гласът ѝ щеше да му липсва, обаче по света имаше и други гласове. Напипа пръстена в джоба си. Щеше да го изпрати на Клайти Прокопулос или както там ѝ беше името, с молба да го предаде на Моли. И вече никога нямаше да види това момиче. Без нея беше по-добре. Без нея беше свободен.

Моли дълго седя в „Кафе дьо Монд“ на чаша кафе с мляко и наблюдаваше уличните артисти. Беше същата двойка, която бе видяла онзи ден. Жонглираха с горящи факли и си ги прехвърляха един на друг със завидна лекота. По-надолу един негър, облечен като Дядо Коледа, свиреше на саксофон „Колко е тъжна Коледа без теб“. Момиче с дълга руса коса стоеше пред статива си и предлагаше шаржове на туристите. Днес всички те ѝ се струваха абсурдни и доста трогателни — заради въодушевлението, с което бяха излезли на студения вятър, независимо, че днес почти нямаше публика. Но не постъпваше ли и тя също толкова абсурдно?

Сама и без пукната пара в Ню Орлийнс, мрачно си помисли Моли. Всичко, което правя напоследък, или се проваля, или е погрешно. Как можах така да объркам живота си? В Ню Йорк не я очакваше нищо по-добро от ролята на някакъв си микроб. Беше се оставила да бъде лъгана от един мъж, който не я обичаше, и то за втори път този месец! Може би Майкъл не беше страхлив, а просто практичен. Може би наистина трябваше да се откаже от глупавите си мечти, да се върне в Минесота и да заживее нормално като всички останали. Бе се помъчила да достигне звездите, но само бе паднала от по-високо.

Опита да се загърне още по-добре в палтото си. Баща ѝ би се отвратил от нея заради тези мисли. „Ако получиш удар и паднеш, непременно трябва да се изправиш“ — често казваше той. — „Заеми се

с любимото си занимание. Животът е твърде кратък, та да си губиш времето с други неща.“ Ала мечтите ѝ се превръщаха в горчиви неуспехи. Може би ако не обърнеше гръб на грандиозните си планове, беше осъдена да прекара остатъка на живота си в безсмислени и неудачни опити.

Тя въздъхна и потрепери от студа. Никога не се бе чувствала толкова обезсърчена. Предателството на Пиърс, което се бе случило толкова скоро след това на Майкъл, из основи бе разклатило вярата ѝ в себе си. Явно нямаше правилен подход към мъжете. Май към нищо нямаше подход, нито пък здрав разум, на който да се осланя. И как би могла да успее в каквото и да било? Защо просто не се върне в Минесота, където ѝ е мястото, и не си потърси работа като преподавател или в някой офис? От гледна точка на здравия разум всичките ѝ мечти изглеждаха глуповати и лекомислени.

Слънцето се подаде иззад един облак и окъпа улицата със злато. Сивотата на навъсеното утро мигом отлетя и Френският квартал отново се превърна в омагьосано място, където всичко бе възможно. Внезапно Моли усети, че мрачните ѝ мисли също са си отишли. Осъзна, че трябва да се върне в Ню Йорк и да остане там, въпреки малкото възможности, които ѝ се предлагаха. Въпреки че това би се сторило глупаво на някои хора. Щеше да работи като келнерка и да озвучава гласа на микроб. Просто трябваше да го направи и толкова.

Уличните артисти вече не ѝ изглеждаха тъжни или абсурдни. Ако беше музикантка, жонгльорка или художничка, запита се тя, дали щеше да играе за почти празните коледни улици като тях? И внезапно отговорът я осени. Да, щеше да го прави. Щеше да поеме всички рискове, точно като тях. Почувства се тяхна сестра — играта беше в кръвта ѝ и Моли не можеше да промени това, както не можеше да промени факта, че пише с дясната ръка или пък ръста си.

Наблизо един гълъб се разхождаше и перчеше, като въртеше главата си толкова смешно, че ѝ напомни за Парвис — рисуваният гълъб от неделните анимационни филмчета за деца. Много обичаше „Гълъба Парвис“. Майкъл често ѝ казваше, че е глупаво да си губи времето с детски филмчета по телевизията, но тя продължаваше да си ги гледа. Какво като „Гълъбът Парвис“ не бе от Шекспир, дразнеше го Моли. Това не му пречеше да бъде очарователен герой и сам по себе си да представлява класика.

Странно съмнение я жегна, докато наблюдаваше истинския гълъб. Рисуваният Парвис беше рожба на студията на Ти Ей Ес. Нищо чудно един от създателите му да е бил Пиърс. Трябва да е бил той, помисли тя с внезапна увереност. Защото гълъбът имаше същото шантаво чувство за хумор — стил, който би могъл да произхожда само от него. И тогава Моли се стъписа. Пиърс ѝ бе казал, че тя не може да се промени — както не можеше да се промени и той самият. Беше я попитал дали някога се е готвила за роля. Да, беше се готвила. Спомни си как бе получила ролята на глухото момиче в „Деца, забравени от Бога“ в Минесота. Бе подлудила цялото семейство, защото се бе мъчила да живее като истински глух човек. Цяла седмица се бе разхождала с памук в ушите, без да се съобразява с неудобствата, които създаваше на другите.

По същия начин бе постъпил и Пиърс. Не я беше лъгал, за да ѝ причини зло — беше искал само по-добре да разбере образа, който му предстоеше да създаде. А и действително не би приела помощта му, ако знаеше, че не е сляп. Наистина се бе опитал да ѝ каже, да ѝ обясни — два пъти. Но първият път се бе намесила Ирина, а вторият път Моли бе страшно разстроена заради Фриц. Всъщност той беше прав. Тя наистина го бе помолила да ѝ спести всякакви неприятности по Коледа. Осъдих го така, сякаш е като Майкъл, объркано си помисли Моли. Но той изобщо не прилича на Майкъл. Защото е като мен.

Внезапно ѝ се прииска отново да види Пиърс и да погледне в очите му. Зачуди се дали наистина се интересуваше само от гласа ѝ, както бе казал. Но щеше ли само заради един глас цяла нощ да обикаля из улиците и да я търси? Не, беше ли почувствала самата тя, че между тях се случва нещо необикновено? И сега заради гнева, недоразуменията и твърдоглавието ѝ то щеше да им се изплъзне...

Остави чашата си, изправи се и излезе на улицата. Забърза по тротоара с надеждата, че може да срещне Пиърс някъде по Бърбън Стрийт. Провери в ресторанта, където го бе оставила, но той не беше там. Високият барман с червеното сако само вдигна рамене, когато го попита накъде е тръгнал зеленоокият мъж. Задъхана стигна до хотела, където бяха отседнали с Пиърс, и попита за него на рецепцията. Казаха ѝ, че преди около час е напуснал, взел такси и заминал.

Моли разсеяно се огледа наоколо. В единия ъгъл на фоайето имаше старомодна телефонна кабина. Тя влезе вътре и отвори

указателя. Погледна си часовника. Колко време бе изминало от раздялата им? Час и половина? Два? Кога бе казал ветеринарният лекар, че ще бъде на работа? В десет ли? Сега беше доста след десет. С треперещи ръце набра номера на кабинета му. Отговори ѝ автоматичният секретар. Тогава го потърси на домашния му номер. Обади се жена, която не скри раздражението си, че безпокоят доктора навръх Коледа.

— При децата е. В момента отваряме коледните подаръци.

— Моля ви! — настоя Моли. — Много е спешно. Няма да му отнема повече от минута. Обещавам. Кълна ви се!

Жената неохотно се съгласи да го извика на телефона.

— Да? — каза след малко доктор Брусърд.

— Аз... Моли Рандъл е на телефона. Вчера бяхме при вас с един мъж на име Пиърс Годард. За преглед на куче-водач.

— Е?

— Те... Той взе ли си кучето?

— Да. Рано тази сутрин. Бързаше за летището. Нещо лошо ли се е случило?

— Не, не — бързо отвърна Моли. — Но кучето... Добре ли е?

— Ще се оправи — нетърпеливо каза докторът. — Предстоят му дълги старини, стига да си получава редовно инжекциите.

— Много ви благодаря! И ви желая весела Коледа — на вас и на цялото ви семейство!

— И аз ви пожелавам същото, госпожице!

Тя затвори телефона и облекчено въздъхна — поне с Фриц всичко беше наред. Ала как да намери Пиърс? Може би вече беше на летището? Пак вдигна слушалката и си поръча такси до летището. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато дойде.

На летището провери всички изходи, от които имаше полети за Лос Анджелис. Никъде нямаше и следа от висок мъж с куче. Обезсърчена, Моли се върна на своя изход с надеждата, че ще я чака там, че може би той също я е търсил. Но него го нямаше. Отлетя самичка за Ню Йорк. Там преотстъпи апартамента и нае стая — толкова малка, че мебелите едва се побираха вътре. Върна се на полудневната си работа като сервитьорка в „Грийнс Кафе“. И изпълни ролята на микроба при озвучаването на образователната програма.

Получи прекрасна роля в мюзикъла „Внезапно миналото лято“ по Тенеси Уилямс. Снима се в телевизионна реклама, в която играеше домакиня, въодушевено възхваляваща качествата на освежител за въздух. От бивши състуденти научи, че Майкъл се е оженил в деня на Свети Валентин. Не се развълнува кой знае колко, ала се замисли за Пиърс. Беше му дала адреса и телефонния си номер, а също и тези на Клайти. Той знаеше как да се свърже с нея, но не я потърси. Сигурно е решил, че наистина си е мислела всичко, което му наговори на раздяла — че не иска да го вижда повече и че никога няма да работи с него. Един ден събра цялата си смелост да му се обади в Лос Анджелис, обаче номерът му го нямаше в тамошния указател.

Може би не ѝ се беше обадил просто защото тя не го интересуваше. Сигурно не изпитваше никакви чувства към нея. Прати му едно учтиво писмо, в което се извиняваше за прибързаните си реакции и питаше как е Фриц. Оправил ли се е напълно? И как върви работата по филма? Пишеше му, че просто ѝ е любопитно, нищо повече. Писмото адресира до Ти Ей Ес с молба да му го препратят. Писмото не се върна, но не дойде и отговор. Така и не разбра дали е стигнало до него, или не.

Пролетта започна да си проправя път в големия град, макар и малко несигурно. Моли участва в още една реклама, този път за тоалетна хартия. Представленията на мюзикъла по Тенеси Уилямс приключиха и тя си намери незначителна, ала редовна работа в едно местно радио-шоу. Купи си малък черно-бял телевизор, но гледаше с внимание единствено детските анимационни филмчета в неделя сутрин. „Гълъбът Парвис“ все още ѝ харесваше. В най-добрите епизоди фигурираше и името на Пиърс — като режисьор, а понякога и сценарист.

Беше неделя, първата истински пролетна и топла неделя от годината, и Моли седеше и четеше някакъв сценарий, като хвърляше по едно око към телевизора, по който течеше поредният епизод от „Костенурките Нинджа“. Клайти бе споменала, че ще се отбие, защото заминаваше за две седмици в Кънектикът и някой трябваше да гледа папагала ѝ през това време. Неизвестно защо винаги го оставяше при Моли, а той беше наистина ужасна птица.

Клайти пристигна точно в момента, когато нинджите с победоносни викове завършваха поредното си приключение.

Папагалът беше сърдит, защото бе покрила кафеза му, за да го предпази от студения вятър. Той по принцип беше много нервен и бе изкълвал всичките пера от гърдите си, така че сега беше полуплешив.

— Ето, миличка! Трябва да бягам, защото съм спряла на забранено място и като нищо ще ми вдигнат колата. Не позволявай на Скутър да говори мръсотии. Семената му са в тази торбичка. А, да, един мъж дойде при мен вчера и ме помоли да ти предам това... — Тя пъкна в ръцете на Моли голяма плоска кутия.

— Кой беше той? — понечи да попита Моли, но Скутър се разкрещя така силно, че заглуши думите ѝ.

— Не е ли сладък? — Клайти отново покри кафеза му, за да млъкне. — Усеща, че заминавам и тъгува за милото си мамче. Довиждане, миличка! И не забравяй прослушването за сироп!

Целуна я по бузата и се втурна навън. Моли поклати глава. Скутър роптаеше в кафеза си — беше от папагалите, които умеят да ругаят, и точно това правеше в момента. Тя се усмихна. Снощи бе играла разсеян вампир в радио-шоуто. Следващата седмица щеше да ходи на прослушване за ролята на шише със сироп в една телевизионна реклама. Идеята да облича идиотския костюм на огромна бутилка не я привличаше кой знае колко, ала заплащането беше добро, а Клайти бе споменала, че търсят актриса, която да се държи наперено.

— Вчера вампир, утре наперен сироп — философски си каза Моли. — А през останалото време затворена с един плешив папагал...

Отвори голямата бяла кутия, която бе донесла Клайти, и сърцето ѝ спря да бие. В кутията лежеше червена карнавална маска, украсена с пайети и черни пера. Маската от Ню Орлийнс... В ъгъла на кутията съзря още една, съвсем малка кутийка за бижута, покрита с черно кадифе. Открехна я и пръстенът на майка ѝ заблестя на слънчевата светлина. Тя въздъхна. Забеляза и голям бял плик, надписан с нейното име. Остави кутиите на пода и с разтреперани пръсти разкъса плика. Вътре имаше картинка на къртица. Къртицата, или по-точно — Къртичко, беше облечен в непретенциозно палто, а на главата му се мъдреше достолепно накривено бомбе. Тъмните очила скриваха очите му, а ръцете му бяха съзерцателно склучени отпред. Целият му вид подсказваше, че е безнадеждно влюбен. Отстрани бе написана кратка бележка, която гласеше:

„Норке, липсваш ми.

Къртичко.

Ако и ти се чувстваш така, можем да се срещнем по обед в неделя при «Марди Гра».“

— О! — възкликна Моли и сърцето ѝ лудо заби. Погледна си часовника. Единадесет и половина. Знаеше къде е ресторантът „Марди Гра“ — само на няколко преки оттук. Ако веднага успееше да хване такси, щеше да стигне почти навреме.

Не можеше да се каже, че облеклото ѝ бе подходящо за ресторант. Беше с големия си оранжев пуловер, най-стария си клин и оранжеви маратонки.

Погледна се в огледалото. Нямаше никакъв грим, освен бледооранжево червило, а косата ѝ беше разпусната — но това беше без значение. Грабна чантата си и изхвърча през вратата. В стаята остана само Скутър, който ругаеше бавно и цветисто, че го бе оставила сам и покрит.

Стигна до ресторанта в дванадесет и двадесет. Той се помещаваше в стара сграда, чиито решетки и балкони бяха украсени с типичните за Френския квартал орнаменти. Към ресторанта имаше малък двор, чиято тухлена сграда беше обрасла с бръшлян. В двора имаше десетина мраморни масички, малък фонтан и едно дърво, обсипано с розови цветове.

Точно там, до фонтана, видя Пиърс. Отново усети как сърцето ѝ спира, а после болезнено започва да бие. Той седеше и я наблюдаваше — с протегнати крака, облегал лакът на масата, съвсем обикновен. Беше с черни панталони и тъмнозелен вълнен пуловер. Кестенявата му коса проблясваше на слънцето. До него седеше Фриц, вече с обикновена каишка. Изглеждаше още по-посивял и щом съзря Моли, я дари с няколко достойни махвания на опашката си.

Когато Моли влезе в дворчето, Пиърс се изправи. Беше почернял и със здрав вид, ала лицето му беше сериозно. Когато се приближи до него, ѝ каза мрачно:

— Вече си мислех, че няма да дойдеш...

— Не успях веднага да хвана такси — внимателно му отговори тя. — Когато получих бележката ти, беше почти обед.

— Разбирам — все още сериозно кимна той. — Опитах да се свържа с теб вчера следобед, но Клайти каза, че си заета с ролята на вампир. А снощи трябваше да храня и поя някои евентуални инвеститори.

— Разбирам — рече тя. Ох, помисли си, толкова дълго бе мечтала да го срещне... Защо сега им беше така трудно да разговарят? — Инвеститори за филма с къртицата ли? — сети се да го попита.

— Аха... — отново кимна Пиърс. — Филмът за къртицата. Няма ли да седнеш? Да пийнеш? Искаш ли нещо за ядене?

— О, би било чудесно! Да... Благодаря ти.

Докато дърпаше стола ѝ, за да седне, ръцете им се докоснаха. И двамата трепнаха, сякаш между тях бе прескочила електрическа искра.

— Разкажи ми за себе си. Как виждаш бъдещето? Още вампири ли? — попита той.

— Не — поклати глава тя. — Предстои ми да бъда сироп. По телевизията. Ако имам късмет.

— Сироп — замислено повтори Пиърс. — Виждам те от време на време по телевизията. Все хвалиш освежители на въздуха. Държиш една кутия и говориш за миризмата на чесън и риба.

Моли вдигна рамене и опита да се усмихне.

— Трябва да се живее. Наложил ми се да превъзнасям качествата и на тоалетната хартия „Лингъл“.

— Да, вярно — с отсянка от предишната си ирония добави той. — Гледах и нея. Истински шедъовър... — Разсеяно затропа с пръсти по мраморния плот на масата. — А ти промени ли решението си? Ще се съгласиш ли да бъдеш гласа на моята норка? Или ще предпочетеш света на сиропите?

Значи това било, помисли си тя. Все още имаше нужда от гласа ѝ — и това беше всичко. Стори ѝ се, че денят помръква, въпреки че слънцето си светеше както и преди малко.

— Да — отвърна. — Мисля, че бих могла да бъда твоята норка. — Загледа се в бронзовата фигура на жаба, която украсяваше ъгъла на дворчето. Прииска ѝ се и тя да бе направена от метал като нея и да няма никакви чувства.

— Добре — рече Пиърс. — Добре... — Между тях застана тишината, като неканен на масата трети човек. Слава богу, появи се

един келнер. Пиърс поръча две чаши вино, а Моли продължи да гледа жабата, стиснала ръце в скута си.

— И как върви филмът? — попита тя. Позволи си да му хвърли един поглед. Той я гледаше толкова настойчиво, че ѝ стана неприятно. Стори ѝ се, че зелените му очи проникват в нея и виждат скритите ѝ объркани чувства.

— Сценарият е готов. Намерих студио. В Западен Холивуд... — Пиърс за пръв път се усмихна и погледна към небето, сякаш там имаше някой, който споделя усмивката му. — Молих се, взимах назаем и придумвах толкова хора за пари, че сега дълговете ми възлизат на около дванадесет милиона... — Той сухо се засмя.

— Дванадесет милиона! — със страхопочитание повтори тя. — О, Пиърс, ти залагаш на това дванадесет милиона?

— По-точно тринадесет и три четвърти. Чичо ми остави доста пари. Спестих колкото можах от тях. Всичко отива за къртицата. Налудничаво, а?

Моли развълнувано поклати глава, а той се загледа в блестящата ѝ коса и усмивката му изчезна.

— Не мисля, че е налудничаво — честно си призна тя. — Мисля, че е смело и прекрасно. Гледах доста твои работи — нещата, които си правил за телевизията. Убедена съм, че ще създадеш един наистина чудесен филм.

— Казвал ли съм ти някога, че харесвам косата ти? — попита я Пиърс дрезгаво. — Първия път, когато отворих очи и те видях, усетих, че не мога да ѝ устоя. — Забележката му бе толкова неочаквана, че Моли не знаеше какво да отговори. Просто седеше и го гледаше. — И все още не мога да ѝ устоя... — Той се протегна и хвана един кичур между пръстите си. — Може би никога няма да мога. Ще ми простиш ли за онова, което стана в Ню Орлийнс?

Тя го погледна в очите.

— Направих го много отдавна. Простих ти още на Коледа.

— Какво? — Ръката му все още галеше косата ѝ.

— Проумях как е станало всичко... — Гласът ѝ потрепери от нетърпението ѝ да му разкаже. — Случи ни се цяла поредица от злополуки. Разбрах, че не си искал да ме нараниш. Опитах се да те намеря. Но беше заминал. Търсих те навсякъде.

— Мили боже... Моли! — Пиърс придърпа стола ѝ към себе си и обхвана раменете ѝ с ръка. — Само ако знаех... — Отново започна да гали косата ѝ със свободната си ръка. — Само ако знаех, че... Да ми беше писала или поне телефонираше...

— Не успях да намеря телефонния ти номер — каза тя. — Изпратих писмо до Ти Ей Ес с молба да ти го препратят. Така и не разбрах дали си го получил.

— Дори не са ми споменали... — Той взе лицето ѝ в ръце. — Но те май изобщо не препращат пощата ми. Вероятно Ирина изхвърля всичко. Мислех, че и ти като нея не искаш да ме видиш повече. Реших, че имаш достатъчно причини да ме мразиш.

— Не съм имала никакви причини да те мразя. Никакви. Точно обратното...

Пиърс приближи лицето си към нейното.

— Наистина ли казваш това, което ми се струва, че казваш?

Допирът на ръцете му я изпълваше с огромно вълнение. Призна му истината, защото не беше в природата ѝ да лъже, а и чувствата ѝ бяха твърде силни, за да ги скрие.

— Да... — Гласът ѝ леко трепереше. — Мисля, че наистина казвам това, което си мислиш. Никога не съм преживявала толкова прекрасни дни с някой друг. Нито дори часове...

— Нито пък аз — рече той. — С никого, освен с теб... — Пиърс приближи лицето си още повече и я целуна — дълго и нежно. После се отдръпна и се усмихна. — Стани — промълви, — нека да го направим както трябва. Бяхме доста добри в това, доколкото си спомням.

— Какво? — объркано попита Моли. — Къде? — Той я заведе до разцъфналото дърво в отсрещния ъгъл на двора. То беше едно от мършавите и борещи се за живота си нийоркски дървета, но все пак достатъчно голямо, за да ги скрие от погледите на хората от останалите маси.

Там Пиърс ѝ се усмихна и я прегърна.

— Казвах си, че това никога не може да се случи. Казвах си, че няма да се случи. Повтарях си, че съм те забравил. Че си просто една жена — като всички останали. Но не е така. Няма друга като теб. Знаеш ли, открих, че си спомням всяка минута от тези три дни. Всяка дума, която си изрекла и точно как си я произнесла.

— Знам — със сълзи в очите отговори тя. — Аз също. И аз си спомням всичко.

Той я притисна към себе си и опря буза в косата ѝ.

— Мисля, че те обичам, Норке...

— Май че и аз те обичам, Къртичко...

— Нямам много пари. Това е самата истина, Моли. Всичко съм вложил във филма. Не мога да ти предложа много. Не и сега.

— На мен не ми трябва много... — Тя го прегърна през врата.

— Но един ден нещата ще се променят и ако всичко върви добре, ще обкича с диаманти всеки сантиметър от великолепното ти тяло. Ако залогът ми спечели. Обаче рискът е ужасен.

— Не, не е ужасен! — Моли се надигна и докосна брадичката му там, където се бе порязал по Коледа. Щеше да обожава този малък белег до края на живота си. — А чудесен! Чудесен риск. Обичам рисковете...

— Наистина страхотен момент да попитам една жена дали иска да сподели живота ми! — засмя се Пиърс. — Точно когато се каня да заложа четиринайсет милиона на една къртица...

— Но не забравяй, че това е най-прекрасната къртица в историята на вселената! — усмихна се тя и го целуна по брадичката. — Сам го каза.

— Ти си единствена по рода си, Норке! Наистина вярваш в мечти.

— О, Пиърс! — отново се усмихна Моли. — Как така всичко се подреди? Как така се срещнахме в най-неподходящия момент и после се оказа, че всъщност това е бил единственият възможен начин? Как струпването на толкова много грешки ни събра заедно?

— Не зная — усмихна се той. — Сигурно само ангелите знаят. Ако отидем в рая, ще ги попитаме. Може би сме били обречени.

— Може би — щастливо се съгласи тя.

— И, Моли, когато сме заедно, мисля, че ще направим точно това — ще отидем в рая. И ще опознаем всяко негово кътче. Като започнем оттук. И сега... — Пиърс отново я целуна и на Моли ѝ се стори, че целият свят изчезва и единственото реално нещо е той, прекрасният Пиърс, и неговата прегръдка. Когато устните му докоснаха нейните, тя почувства, че сякаш душите им се сливат и още по-силно се притисна към него. — Само едно забравихме да си кажем днес — прошепна ѝ

той. — Весела Коледа, Моли! Весела Коледа, Норке. Весела Коледа, любима... — Розовите цветове на дървото леко потрепваха от вятъра. Пиърс я притисна към себе си, засмя се и отново я целуна. — И Щастлива Нова Година!

Излегнат на припек върху стоплените от слънцето камъни до масата, Фриц спеше и хъркаше. От стомаха му долиташе слабо клокочене. Опашката му леко потрепна, сякаш сънуваше нещо хубаво, а носът му започна да души, като че ли доловил вълшебните миризми, носещи се из омагьосаните улици на Ню Орлийнс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.